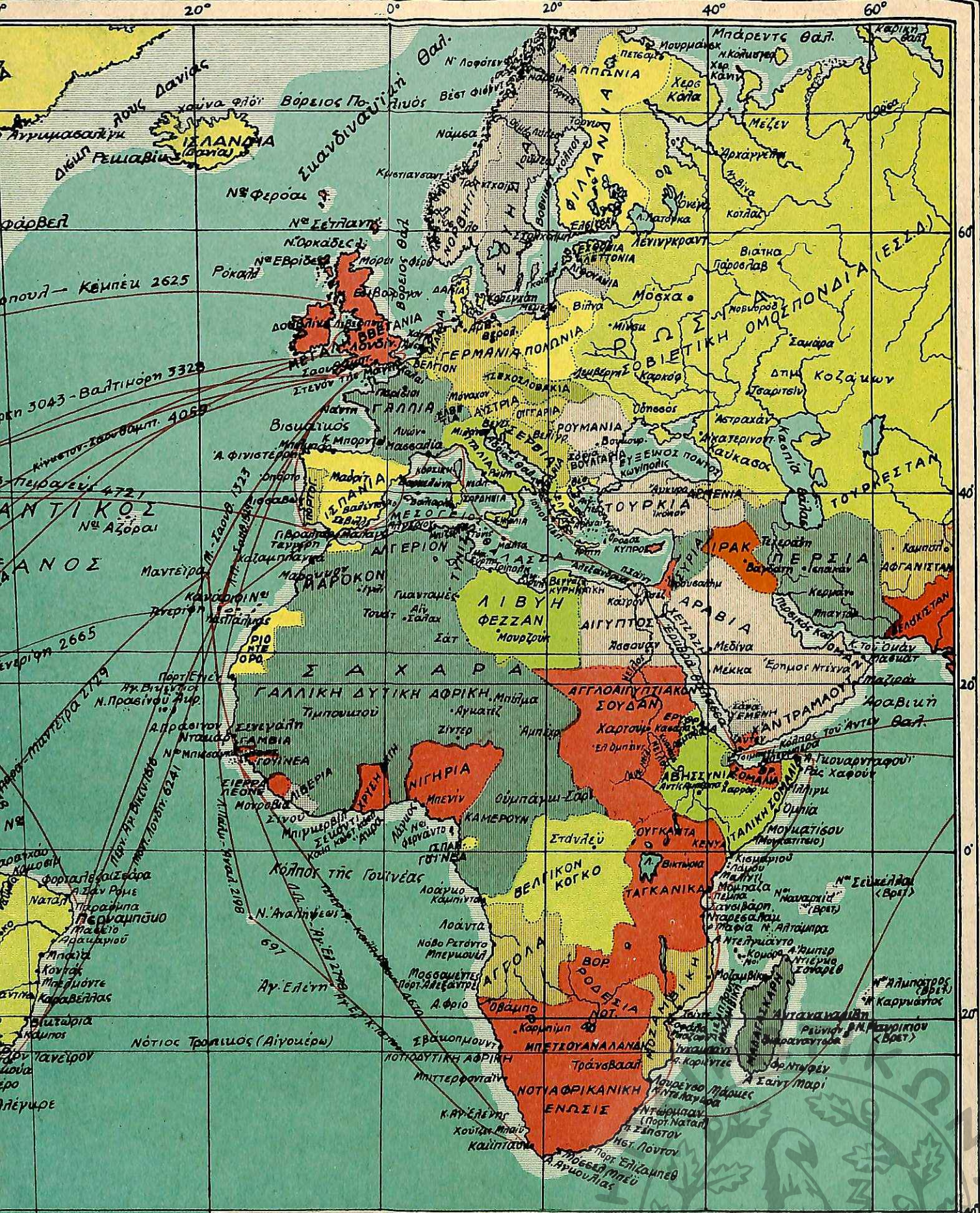

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΧΑΡΤΗΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ, ΕΥΡΩΠΗΣ ΚΑΙ ΑΦΡΙΚΗΣ

"Ενας εφιάλτης"

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

Παντρεμένος πρό ενός μηνός, ελάτρευα την νεαρά σύζυγό μου, γιατί ήταν λυγρή και χλωμή, με χρυσαφένια μαλλιά που της ε-
χάιδευαν σαν άγριες ήλιους παιχνιδιάρικες
το μέτωπο, τα βλέφαρα, τον τράχηλο. Μά
την ελάτρευα πιο πολύ ακόμα για την παι-
διάτικη αγνότητα της και για την ψυχή της
που ήταν σαν ένα άγνο κριαντάφυλλο.

Σ' τ' αλήθεια, θάπρεπε να πιστώσει κανείς
ότι ο φύλαξ άγγελος της εφρόνιζε να της
φράζει με την άκρη του φερετού του τα συ-
τά ή τα μάτια, κάθε φορά που μια φράση
κάπως τολμηρή, ξέφυγε από τον συνομιλητή
της ή κάθε φορά που μια λέξη λιγώτερο συ-
δαρη από τις άλλες παρουσιαζόταν στο έ-
θλιο που εδίδασκε Γιατί, από ότι είνε κακό
σ' αυτό τον κόσμο, δεν είχε μάθει τίποτε...

"Αν τα λευκάνεμα είχαν φωνή, θα μιλού-
σαν όπως μιλούσε εκείνη. Ένωσά τα πιο α-
θάα λευκάνεμα, αυτά που δεν ξέρουν ούτε
γιατί τα ξεφυλλίζουν οι άνθρωποι. "Αν και
γυναικα πιά, είχε διατηρήσει, ταρκαμένη άκ-
μα από τον ύμνο, όλο τον τρόπο των Παρθέ-
νων. Δεχόταν δειλά τα χάδια μου και την ε-
φίλιζε ή έρωτική χαρά μου. Αυτό που θα της
άρεσε προ πάντων — μολοντί και αυτή με
αγαπούσε με τον τρόπο της — θα ήταν, αν
το φίλημα που της έδινε κάθε δράση στο μέ-
τωπο, στην πόρτα της συνυγικής κάμαρας,
δεν συνωδεύονταν και από άλλα φιλήματα πιο
γλυκά, πιο τρομακτικά. Κατόπιν, ενώ εγώ
καθισμένος δίπλα της μπροστά στον καθρέ-
φτη, έβλεπα τα μαλλιά της, εκείνη έγυριζε
το κεφάλι της άλλο για να μη βλέπω καθό-
λου την κοκκινιά που ανέβαινε στο πρόσω-
πό της.

Ντρεπόταν και γι' αυτήν ακόμα την ντρο-
πή της. "Εγώ, συγκαταίνοντας την ανάσα μου
που έκαμε, μόλις ετολμούσα να της πω: «Σ'
αγαπώ!» Τόσο φοβόμουν μήπως με τα λόγια
μου αυτά κάνει φτερά και πετάξει μακριά
μου. Συχνά, άπομακρυνόμουν από κοντά της
από φόβο μήπως μαντέψι στο πλοίσασμά μου
μιά απειλή αγκυλοβυστιάς. Της έλεγα να
μια που καθυστερούσαν και της έκανα χάδια
που μόλις την άγγιζαν. Και κουρασμένος
από τους ένδογους έρωτας του παρελθόντος,
μου φαινόταν πως έπινα καθαρό νερό πη-
γής, έπειτα από το άλκοολ που καίει, όταν
έπις τέλους την έσφιγγα στην αγκαλιά μου
λυγερή, αναστρεφόμενη, έτοιμη να φύγει. "Η
αγάπη της με ζωογονούσε σαν την δροσερή
αύρα.

Λοιπόν, κάποια μέρα, έγευματίζαμε κάτω
από ένα δέντρο, μέσα στο μικρό αγροτικό
οπίτι όπου έστεγαζαμε την εύτυχία μας και
τόν έρωτά μας.

Δεν ενδιαφερόμουν καθόλου για τα φαγη-
τά που μάς έσερβιριζε μια χοντρή χωρική με
ρούσσα μαλλιά, πάντα αναστατωμένα, την ο-
ποία είχαμε προσλάβει στην υπηρεσία μας.

Εκύτταζε την γυναικα μου εκστατικός. Κα
θώς οι πεταλούδες πετούσαν ολόγυρα στο κε-
φάλι της, που το έχρυσαν ο ήλιος, θάλεγε
κανείς πως ξέφευγαν από το λευκό φόνεμα
της και πως τα μαλλιά της ήταν οι ίδιες
άγριες του ήλιου.

Ελάτρευα προ πάντων τα μάτια της, ο-
που ούτε μια κακή σκέψη δεν άφισε τη σκιά
της, τα μάτια της τα πιο καθαρά, τα πιο
διάφανα από το γαλάζιο χρώμα των μικρών
λιμνών στις οποίες καθρεφτίζεται ο πρωϊνός
ουρανός!...

Σε κάποια στιγμή, άπλωσα τα χέρια μου
προς τα λευκά μικρά της χέρια. Μά την ίδια
στιγμή, το γυνικό μπράτσο της υπηρέτριας που
άλλαζε πιάτα — ένα μπράτσο θαρρύ, παχύ, σφι-
χτό, όπου η επιδερμίδα κοκκινίζει εδω κι' ε-
κεί — έπέσπεσε κοντά στο χέλιό μου, άγγιζόν-
τάς τα σχεδόν, και ένοιωσα μια ζέση στα
μάγουλα, σ'ι' αυτά, στους κροτάφους!

Αυτή η σάρκα κοντά στο στόμα μου, σφι-
χτή όπως ήταν με τη μυρωδιά του φρέσκου
κρέατος, με είχε διψώσει εφφινικά. "Ενοιωθα
σώ δοντία μου την έπιθυμία να την δαγ-
κώσω...

Τί μου συνέβαινε λοιπόν;
"Ημουν τρελλός;
Την υπηρέτρια με τα γυνικά μπράτσα
την είχα δι' είκοσι φορές χωρίς να την προσέ-
ξω καθόλου.

"Ηταν άδρια; Κάθε άλλο. Είχε πρόσωπο
ήλιοπιμένο κάτω απ' τη χαίτη των ρούσων
της μαλλιών, τράχηλο κοντό και χοντρό, στη
θη πελώρια που σάλευαν μέσα σ' ένα που-
κάμισο από κοινό πανί...

Και όμως, μια χυδαία θουλιμία με έκυρι

ευσε εκείνη την ώρα, χωρίς λόγο. Πώς; Εί-
χα γίνει τόσο κτηνός, ώστε να σκέπταμαι αυ-
τή την κοπέλλα, ενώ είχα πλάι μου έναν άγ-
γελο;

Γεμάτος ντροπή, έκλεισα τα μάτια μου, για
να μη βλέπω πιά. "Επειτα ανιχνώντας τα πό-
λι, άρπαξα τα χέρια της άγαπημένης μου
γυναίκας και άρχισα να της μιλάω πολύ γρή-
γορα, λέγοντάς της ότι την αγαπούσα σαν
τρελλός και ότι ποτέ δεν ήταν τόσο άδρια
όσο εκείνο το πρωί. Και ενώ της μιλούσα,
την εκύτταζα από κοντά, από πολύ κοντά, θέ-
λοντας να καθαρίσω τα βλέμματά μου μέσα
στα μάτια της.

"Εκείνη μου άπαντούσε με τη γλυκειά παι-
διάτικη γλώσσα της και τα μικρά της δροσε-
ρά χέρια ήσαν γλυκά για τον πυρετό των
δαχτύλων μου.

"Ε, λοιπόν! "Οχι! Λέω ψέματα... Δεν ένοιω-
θα τη δροσιά των χεριών της, δεν άκουσα τα
λόγια της, δεν έβλεπα τα μάτια της.

Χωρίς να θέλω, με την καρδιά μου έχει
λοιμένη από περιφρόνηση για τον ίδιο τον έω-
τό μου, συλλογιζόμουν την υπηρέτρια, που
πγαίνονεσαν πίσω μου, αυτήν μονάχα!

Χωρίς να την κυττάζω, είχα πάντα κάτω
από τα βλέφαρά μου την όπτασία των γυ-
μνών της μπράτσας, της ήλιοπιμένης δψης της
κάτω από τα κόκκινα μαλλιά της, του χοντρού
της λαιμού, του πελώριου στήθους της, που έ-
σάλευε μέσα στο πουκάμισό της.

"Ηταν ήλιος αυτό, ήταν άμμο! Μά, άδρια
φορο, την ποδούσα...

Ναι, ποδούσα αυτή την κοπέλλα! Μοι φαι-
νόταν πως θα έρρωχαζα από χαρά, αν, σκύ-
θοντας πίσω, άκουμπούσαν τα χέλιό μου στον
τράχηλό της...

Και έβλεπα με τη φαντασία μου τρομερά
πράγματα. Μία πάλι σώμα με σώμα, αυτής
κι' έμένα, μέσα σ'ι' άχυρα ενός σταύλου κον-
τά σε μία γελάδα που θαλάει, κάτω από τα
δοκάρια της στέγης όπου κρέμονται άράχνες.
"Ενα κυνηγητό ανάμεσα στα στήσια, την
πείσι μας σ' ένα σωρό απ' αυτά και τα φι-
λιά μου στο λαϊκό της, από μπράτσα της...

"Η γυναίκα μου δεν μπορούσε ν' αντιληφθή
τίποτε. Τόσο γλυκά λόγια της έλεγα καθώς
τα σκεφτόμουν όλα αυτά, τόσο φονομενικά
ήμουν κύριος του εαυτού μου, και είχα το
χαμογελαστό ύφος ενός εύτυχιμένου αυζύ.
γού...

Μά αυτό δεν εδάσταζε πολύ.

"Η έπιθυμία, η κτηνώδης, η άδικαιολόγητη
έπιθυμία μ' έκαμε να χάσω κάθε συναίσθησι
της πραγματικότητας... Δεν έβλεπα πια μπρο-
στά μου τίποτε, ούτε αυτήν ακόμα την άγα-
πημένη μου γυναίκα...

"Όλα γύρω μου έπαιρναν τη μορφή της ο-
υπηρέτριας και άπλωναν τα χέρια τους για να
μ' αγκαλιάσουν...

Δεν μπορούσα να κρατηθώ πιά, και όρμη-
σα σαν τρελλός, έξαλλος, ποδούσα την υπη-
ρέτρια... Την υπηρέτρια!...

"Άσφαινα, άκουσα μια κραυγή και το γδούπο
ένός σώματος που πέφτει κάτω...

Τότε μόνο συνήλθα... Τότε μόνο είδα...

"Η άγαπημένη μου γυναίκα, τρομαγμένη
από τη σόαση μου, είχε σηκωθεί έπάνω για να
με συγκαταστή... Μά έγώ, με την όρμη που
την έρριξα κάτω...

Το μέτωπό της είχε χτυπήσει σε μία πέτρα
και το αίμα κοκκινίζει τα λευκά της ρούχα.

Ρίχτηκε έπάνω της, της μίλησα, της φώ-
ναξα, τη χόρδωσα, τη φιλούσα...

Μά τοδ κάκου...

Είχε πεθάνει... Την είχα σκοτώσει!

ΚΑΤΟΥΛ ΜΑΝΤΕ Σ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΑΔΥΝΑΜΙΕΣ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

"Ο Βασίλειος της Πολωνίας Βλαδίσλαος, μό-
λονότι πολύ γεναίος άνθρωπος, έπρεπε σε
φυγή, όταν έδλεπε μπροστά του... μήλα!

"Ο φιλόσοφος Έρράμος, όταν ένοιωθε τη μυ-
ρωδιά ψαριού, κατελαμβάνετο από... πυρετό κι'
έπεφτε άρρωστος στο κρεβάτι!

"Ο Βάκων σε κάθε έκλειψι σελήνης... λιποθυ-
μούσε!

"Ο Βασίλειος της Γαλλίας Έρρίκος ο Α' δεν
μπορούσε να μείνει μονάχος σε δωμάτιο, όπου
υπήρχε γάτα!

49.- ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑ

Τα λόγια του Πανσάρ έκαμαν τον Κω-
πάτ να συνέλθι από την μανία που τον
κατέλαβε να πνίξη τον έκδικητικό έφευρέτη.
Τόν άφησε λοιπόν ελεύθερο και τόν είπε
σε ύφος έπιτακτικό.

— Σου δίνω διορία πέντε λεπτά της
ώρας για να επαναφέρης την Σίλλη και
μένα στην προτέραν κατάστασή μας. "Αι
σε πέντε λεπτά δεν άποκρίσωμαι και πάλι
τις τρίχες των κεφαλιών μας, θα σε
πνίξω.

"Ο Άπλάμ φοβήθηκε από το τρομερό ο-
φος του νεαρού έπιστολέως.

Σηκώθηκε με δυσκολία από χάρμα, έρρι-
ξε στον Κωπάτ ένα έλεμμα γεμάτο μίσος
και ύποταγη συγχρόνως και τον παρεκα-
λεσε να καθήσουν μαζί με την Σίλλη έπάνω
στο έδωλό.

"Η νέα και ο Κωπάτ συμμορφώθηκαν
με την υπόδειξη του έφευρέτου και ύστερα
από λίγα δευτερόλεπτα επανέκτησαν την
πραγματική φυσιογνωμία τους.

— Θβηνά την γλύτωσε, γέρο μου, είπε
τότε ο Πανσάρ εύχαριστημένος στον έφου-
ρέτη που άκμα δεν μπορούσε να συνέλθι.
"Ας είνε, πρέπει να τα εχάσωμε αυτά
μόνος σου άνάγκασες τόν άγαπητό Κωπάτ
να σου φερθή άσχημα. . . Και τώρα, έχω
μια παράκλησι να σου κάμω: μπορείς να
μου δώσης μερικές πληροφορίες για την έ-
ξαιρετική αυτή μηχανή;

— Εύχαρίστως, άποκρίθηκε χωρίς μεγά-
λη προθυμία έφευρέτης. "Η μηχανή αυ-
τή μπορεί να διαλύσι και να έξαφανίσι
όχι μόνο άνθρωπους, άλλα και παντός εί-
δους μηχανήματα, άερόπλοια, κατοικίες, πό-
λεις και νησίδες ολόκληρες!

Τα λόγια αυτά, που αν προξένησαν μόνο
κατάπληξι στη Σίλλη και τον Κωπάτ, έκα-
μαν τρομερή έντυπση στον Πανσάρ, που
καθώς τα άκουε, έφερνε άδεια στο μυαλό
του τις φρικτές εικόνες καταστροφής που
είχε ζήσει... πριν χίλια γρόνια ως πολεμ-
μός άναποκρίτης στις αρχές του πολέμου
του 1939. Και σκέφθηκε ότι ο σατανικός
αυτός "Απλάμ μπορούσε ν' αλλάξει σε λίγα
λεπτά της ώρας την όψη του κόσμου.

Δεν έφρόνιωσε όμως τα συναισθήματα
και τις σκέψεις του αυτές και, αντίθετως,
σαν να έμεινε καταγοητευμένος από τις δη-
λώσεις του έφευρέτου, τού έοφισε φιλικά
το χέρι λέγοντας:

— "Αδιαφορώ, άγαπητέ κύριε, για τις
καταστροφές που μπορεί να έπιφέρει το μη-
χάνημά σας. "Εκείνο που με ενδιαφέρει, έ-
μένα, τον δημοσιογράφο και άν δεν γελά-
μαι και τόν Κ. Κωπάτ, ως έπιστημονα, είνε
η όξυνόιά σας, το εύρ πνεύμα σας, η με-
γάλη σας σοφία...

Και ο Πανσάρ, ενώ έλεγε αυτά, έκά-
θησε στο έδωλό, προς μεγάλην έκπληξιν
του Κωπάτ και φόβον της Σίλλης, και
άγγιξε κάτι κομπίζι της μηχανής.

— Μήπως θέλετε να επαναλάβω το
πείραμα; τόν ρώτησε ο έφευρέτης.

— "Οχι. "Εχω όμως παρατηρήσει ότι η
μηχανή σας έχει κάποιο μικρό ελάττωμα.
Σ' ένα σημείο γίνεται εκκένωση ήλεκτρι-
σμού. Μά, νοιώθω το ρεύμα έπάνω μου!

— "Αδύνατον! άποκρίθηκε με πεποίθησι
ο "Απλάμ. "Η μηχανή μου λειτουργεί πο-
λύ καλά.

"Η Σίλλη και ο Κωπάτ, έκπληκτοι και
σιωπηλοί, παρακολουθούσαν την συζήτηση
αυτή, χωρίς να μπορούν να καταλάβουν
πότε έκανε τις παρατηρήσεις αυτές και πού
άπέβλεπε ο Πανσάρ, που έν τώ μεταξύ
κατέβηκε από το έδωλό στον όποιον έσπευ-
σε να καθήσι ο έφευρέτης.

— Δεν νοιώθετε τίποτα, κ. "Απλάμ; ρώ-
τησε ο δημοσιογράφος.

— "Απολύτως τίποτα.

— Τώρα θα δΐτε.

Και ο Πανσάρ κατέβησε από μοχλό.

"Ο "Απλάμ είχε εξαφανισθή.

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΓΓΛΟΥΣ

"Ο πώς το ήθελε η ψυχούλα της! Μία δεξίωσις
με "Αγγλους στον πύργο του Βούβουλα θα ήταν
κάτι το εξαιρετικό επίκαιρον. "Αλλά πάλι, έλάτε
που αυτοί οι "Αγγλοι άνακατέυοντο τόσο πολύ με
τις τσακαρίες! "Όταν έδεχτε η Σουσου "Αγγλον
στρατιώτη με γυναικα γίνεται θηρία.

— Τους συχαμενούς!
— Γιατί μονάχα;
— Καθ' ότι έν κρατούν την θέσι τους! Και έ-
να υπάρχουν κυρίες καθώς πρέπει — δεν έννοιά μόν
τον περί τόν εαυτό μου— πγαίνουν και συνανα-
στρέφονται με τσακαρίες και χλά και χλού και
είνε φρίκη! Έξ άλλου και έν πρώτες, καθότι οι
τσακαρίες δεν γνωρίζουν άγγλικά, άρχίζουν οι
χειρονόμιες και τί θα λένε οι "Αγγλοι περί την
έλλειψι μορφώσεως της Έλληνίς! Δεν έχω δι-
καιον.

— Πώς! Βεβαίως!
— Και πγαίνουν στα Πικαντίλλια και ένεκα
πτωχίας οι δικές μας κατεβάζουν τόν περίδρομο
και δεν πρόκειται για τα λεπτά που πληρώνουν
οι "Αγγλοι, άλλα έλλείπει άξιοπρεπείας και μια
γυναικα πρέπει να τα προσέξη όλα. "Αλλά τι να
σου κάνουν οι πτωχές! Κακομαθημένες, άνευ άνα-
τροφής και πειναλέες! Πράγμα συχαμερόν και σου
φέρει άδρια!

Της έφερε άδριαν κάθε παρομοία σκηνή που έ-
δλεπε η Σουσου. Και άρχισε να διακρούση άνα-
φώνδν και την αντίπαθείαν της προς τους "Αγ-
γλους που δεν κρατούσαν την θέσιν τους. "Η ά-
ξίωστος πυργοδέσποινα του Βούβουλα ήθελε να
συναναστρέφεται μόνον με αυτήν οι "Εγγλέζοι.
Να πγαίνιη μόνον αυτή μαζί τους. Να τους κρη-
σιμεί μόνον αυτή ως οδηγός. Και οι άλλες γυ-
ναίκες να κυττών από μακριά και να μένουν κα-
τάπληκτες.

— Μά αντίλαμβάνεσθε;
— Πώς! Βεβαίως.

— Και τί άδρια που τα μιλάτε τα άγγλικά οι
συχαμενοι! Γκούτ, γκούτ, καμάν, καμάν, νταρλίγκ,
γές, γκούτ μόνιγκ, άϊ άμ μαντάμ Σουσου, άρι-
στοκρατία ιν Μπύβουλα, νόου τσακαρίε, νό γκούτ!
"Αϊ άμ λαίδη, έντ σύζυγός μου λόρδν Παναγιώτ,
χά—χά—χά, πτωχή μόν άνθρωπε, δεν αντίλαμβά-
νεσθε τα άγγλικά; "Ετσι θα τους άμιλούσα εγώ
καθ' ότι έντ το Κολωνάκι όπου έπέρασα τόσα
χρόνια, όδός Πατριάρχου "Ιωακείμ και με ένθυ-
μούνται έλοι. όλες οι κυρίες της άριστοκρατίας
άμιλούσαμε μόνο άγγλικά και ένεκα που έχω χιού-
μορ σωστής "Αγγλίας και λαίδη. Και μόνο να με
γνωρίζουν οι "Αγγλοι και να έλθουν στον πύργο
μου θα νομίσουν ότι έρίσκονται εις την "Αγγλία.

Τόν τελευταίον καιρόν δεν είχε άλλο θέμα συ-
ζήτησης η Σουσου από αυτό. "Εδρανε για μία
στιγμή στην έξαυτορα και άφού καταδεχόταν μόλις
να χαϊρετήση την κυρία Παναγία ένοιωγε σιγά-
σιγά μόνη της την συζήτηση.

— Θα καλώω μερικούς.
— Μπάρ;
— Είς ένα σορραϊζέ.

— "Αντε λοιπόν!...

"Εννοείται ότι ο εχθρός των τσακαριών του
Μπύβουλα, έπείριμε με πολύ ενδιαφέρον αυτό το
σορραϊζέ, το όποιον άνήγγελλε κάθε τόσο η
Σουσου και το όποιον όμως ούδέποτε έπραγματο-
ποιείτο. "Αλλά έστρεψε μία στιγμή που η πυρ-
γοδέσποινα του Βούβουλα άντελήφθη και μόνη της
ότι έζετέθη περισσότερον από ό,τι έπρεπε. "Ηταν
συνεπώς, άνάγκη άπόλυτος και κατεπείγουσα διά
λόγους κύρους να γίνη άποσδιόητος αυτή η συγ-
κέντρωσις.

"Ετσι έδγγηκε ένα πρωί και έσπευσε προς άνευ-
ρεσιν τών παθόντων "Αγγλων. Δυσκολία για την
άνεύρεσιν των δεν υπήρχε κομμία δεδομένου ότι
οι δρόμοι ήσαν γεμάτοι. "Εκει κάπου εις την όδον

Πανεπιστημίου έσταμάτησε η Σουσου μπροστά σε
μια όμάδα Αυστραλών. "Ησαν δυο πανύψηλοι νέοι
και ένας κοντόχοντρος άρκετα μεγαλύτερος εις ή-
λικίαν. "Η Σουσου, έρχομένη αντίθετως, έσταμά-
τησε μπροστά τους, έσηκωσε τα φασαμιά, τα έ-
φερε στην άκρη της μύτης και τους εκύτταξε από
κορυφή μέχρι ποδών. Οι στρατιώται την εκύττα-
ζαν όπως κυττά κανένας ένα περίεργο φαινόμενον.
"Επέρασαν μερικά δευτερόλεπτα άμοιβαίας έπι-
σκοπήσεως. "Υστερα η Σουσου, κατεβάζοντας τα
φασαμιά έντε με προσφών γνησίως άγγλικήν:

— Πλέρ!...

Οι Αυστραλοί την εκύτταζαν με άκμή μεγαλυ-
τέραν περιέργειαν. "Η Σουσου έσυνέχισε:

— Σπίκ ήγγιλις;
— "Όου γές!

Είπαν και οι τρεις μαζί και έσπασαν στα γέ-
λια. "Όλα ήμπερούσαν να τα περιμένουν οι άν-
θρωποι άλλα να να τους ρωτούν, άν ήξεραν άγγλι-
κά τους έλάθη κάτι περισσότερον από παραδό-
ξον. "Απότή η πυργοδέσποινα έσυνέχισε:

— "Αϊ άμ μαντάμ Σουσου.

— Γές...

— "Αϊ χάθ πύργος ιν Μπύβουλα, σορραϊζέ πόρ-
τη και σας περικαλώ μεγάλη σας τιμή να έλθετε.
Νόου τσακαρίε που κάμντε παρία πτωχοί άνθρω-
ποι! "Αϊ άμ λαίδη έντ σύζυγός μου λόρδν Πα-
ναγιώτ!

Κυκλος περιέργων είχε σχηματισθή ολόγυρα
από την Σουσου και τους "Εγγλέζους. Και οι
μην "Εγγλέζοι εξακολουθούσαν να παρακολουθού-
ν τάνον της Σουσου όσο και την περιέργη σαλτά
των άγγαλών της με στομα άνοιχτά. Οι περι-
εργοι όμως που είχαν άναγνωρίσει την άξίωσα-
ση πυργοδέσποινας του Βούβουλα άρχισαν να
μισοκλείνουν το μάτι και να φιβυρίζουν μεταξύ
τους:

— "Η ζαρράνα!
— Καλέ! τους "Εγγλέζους.

— Καίτε, θα σπάσουμε κέρι.

"Εννοείται ότι η άλλοτε μεγάλη δέσποινα της ο-
δού Πατριάρχου "Ιωακείμ και ήδη πάλιν πυργο-
δέσποινα του άξιόβλητου πύργου του Βούβουλα,
δεν ήτο ποτέ δυνατόν να καταδεχθή και να κά-
νη παρατηρήσεις στους άναίδεις. "Απλώς έση-
κωσε τα φασαμιά, κατεκράνωσε με ένα πλά-
γιον βλέμμα τόν κύκλον των πτωχών ανθρώπων,
έμφύδως χαρακτηριστικάς ασχολούσ. και έστρά-
φη πάλιν προς τους "Εγγλέζους:

— Τού γκούου;
— Γές ντάόλιγκ, είπε ο Ένας.

— Θένκς! "Όχι γκούου πρώτα να σας προσφέρω
νόον μπιέρ και ύστερας πγαίνουμε ιν κουάρτερ
Μπύβουλα. Χάλλο μπάρ!

Συγχρόνως δέ άπλωσε με ύφος συγκαταβατι-
κάς προσποιητικό, το χέρι της και εκάθεψε την
πλάτη του κατήτερου. Οι τρεις στρατιώται άρ-
χισαν να διασκεδάζουν πολύ μ' αυτή την περι-
εργή ιστορίαν και άκαλοήθως την Σουσου. "Αλ-
λά το κακόν από της άπόψεως της σωφροσύ-
της ήσαν άρχισε να παραγίνεται. Διότι τώρα, δεν
ήσαν μόνον οι όλιγοί περιεργοί που είχαν συγ-
κεντρωθή στην άρχη. "Η Σουσου άνέμεσα στους
"Εγγλέζους παρουσίαζε θέαμα γοητευτικό, ολό-
γυρα από το όποιον ο κύκλος των περιέργων έ-
πύκνανε διαρκώς με προσθήκην άνθρώπων μαριδας.
Συγχρόνως τα σχόλια έγίνοντο πλέον ύψηλοφώ-
νας:

— Βρά! τους σοκαράδες!
— "Εμπλεξεν με την Σουσου!

— Πού, διάολο τους πέρει;

"Ηξερε που τους έπγαυνε η Σουσου. Και έ-
κρατούσε πόλιν τόσο συναρπαστικάς άφωγον ώ-
στε θα έλεγε κανένας ότι έπαστολή όψιτης ση-
μασίας την έφερε εκεί μεταξύ των "Αγγλων στρα-
τιωτών. "Εξάφνα όμως ο άναίδετος από την
πολυπληθή συγκέντρωσιν άπέτεινε τόν λόγον της
Σουσου.

— Μοντάμ!
"Η Σουσου άπηξίωσε να γυρίσι καν.

— Μαντάμ Καντακουζηνού!

Το έπιθετο αυτό ήσαν η μεγάλη άδυναμία της
Σουσου. Σωστή έχίλλεσι πτέρνα για την πυρ-
γοδέσποινα. "Όταν το άκουσε δεν μπόρεσε να
παραμείνη άδιάφορος. "Εφερε τα φασαμιά στα
μάτια και έγυρισε:

— Περικαλώ;

— Γιατί έδιδες την όμορφη δακτυλογράφο σου;
— Γιατί τη ήλπιες η γυναικα μου.

— "Α, γι' αυτό ήπρεσ τώρα αυτήν που είνε σω-
στό σκιάχτρο;

— Σας! Σιγά τώρα, για τόν Θεό, μη σ' άκού-
ω! Αυτή είνε η γυναικα μου!...

— Καί! Διηλόδη έπαψε να πίνη... τσάι!

— Ποια ήταν

ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΑ Ο «ΘΗΣΙΑΥΡΟΣ»

ΕΓΚΑΙΝΙΑΖΕΙ ΜΙΑ ΣΕΙΡΑ ΑΡΘΡΩΝ
επεξηγηματικών επί της συγχρόνου
διεθνούς πολιτικής και πολεμικής κα-
ταστάσεως.

"Όλα τα έπίκαιρα ζητήματα το σχε-
τικά με την εξέλιξιν του πολέμου θα
εξετάζονται διεθοδικώς από έλεκτο-
συνηγάνη του περιοδικού μας, άρμό-
διον να κατατοπίσι επαρκώς τους ά-
ναγνώστας μας.

Σήμερα το πρώτο άρθρον:

«Η ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΒΟΗΘΕΙΑ ΚΑΙ Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΑΤΛΑΝΤΙΚΟΥ»

στις μεσαίες σελίδες

—Δίν ελθε η κυρία Καντακουζηνού;
—Αυτοπροσώπως.

—Τα σκότασε τα άγγλικά!
"Η Σουσου άπέστρεψε το πρόσωπο με άδριαν:

—Σαχλέ!
"Υστερα γυρίζοντας στους "Εγγλέζους:

—Πλέρ, μίστερ. Να σας προσφέρω ιν δη Πι-
καντίλ ούον μπιέρ και από λεπτά ούδεμία στε-
νοχώρια!

Και ύστερα πάλι με άξιοπρεπεία στον κόσμο:

— Πτωχοί άνθρωποι! Δεν είδατε ποτέ "Αγ-
γλους; "Εδράμω ο κόσμος από δαύτους! Πη-
γαίνετε στις δουλείες σας συχαμενοι!

"Αλλά, έν τώ μεταξύ φού!... "Αυτοφύλαξ έλέ-
πων την συγκέντρωσι έπλησίωσε και άπηυδύθη
στην Σουσου:

—Τί συμβαίνει έδω;
—Μηδέν!

— Τί κόσμος είνε αυτός...
—Τό όποιον με ενδιαφέρει ολιγώτερον. Είνε
έδω τρεις "Αγγλοι γνωστοί μου από το Λονδίον
και τους έκάλεσα εις ένα σορραϊζέ. Και περι-
καλώ να διαλύσετε τους σαχλους που κάμν

14ον

— Έρατώ, θα τρελλαθώ... Δε θα σπασώ... Τό νοιώθω πως αν θα σπασώ πολύ αυτό, θα τρελλαθώ.

— Καί γω, ψιθύρισε η μεγάλη, δίχως να κινείται στα μάτια τη μικρή.

— Άχ, Έρατώ, τί θα γίνουμε; Άλήθεια, θα σπασώ το νού μου. Όταν συλλογίζωμαι τί εύτυχισμένη που ήμουν και πως κατήχησα σε λίγες μέρες!

— Έγώ δεν ήμουν και τόσο εύτυχισμένη. Ψιθύρισε η μεγάλη, μα δώ εινε κόλασι. Ένα μήνα να καθόμαστε ανάμεσα σ' αυτές τις γυναίκες που εινε ολόκληρες και κακιές, που δεν έχουν τίποτα κοινό με μας, θα πεθάνουμε.

— Τι σ' έχει η Φατιμέ;

Διηγήθη, με τρόπο η Έρατώ τα φοβερά λόγια της χανούμ. Και έπειτα η Κρινώ, με ντροπή και με μισόλογα, έδωσε στη μεγάλη να καταλάβει όλη της τη φρίκη για τη διασκαλία της Άισέ.

— Από τό ένα μέρος αυτές οι φοβερές γυναίκες, από τό άλλο ο άπαισιος έρωτας του Ξηνητάρη Σουλτάνου, ψιθύρισε στο τέλος η Έρατώ. Καλύτερα να πεθάνει κανείς.

— Ω, κι' εγώ έσκέφθηκα να σκοτωθώ, είπε ανατριχιάζοντας η Κρινώ. Μά πάλι όμως — όρες έλπιζα. Λέω πως δεν γίνεται, κι' οποιος θα μας βοηθήσει, κάποιος θα μας σώσει. Ο πατέρας μου, ο Άλέξανδρος, ο Κωνσταντής, θα μας αφήσουν έτσι;

— Έσκέφθησε η Έρατώ τους όμους. "Από τις κουβέντες που είχε ακούσει στο χαρέμι, είχε σχηματίσει την πεποίθηση πως κάθε έλπιδα σωτηρίας και φυγής ήταν μάταιη. Η Κρινώ όμως ήλπιζε ακόμα.

— Θα εινε όλοι τους σαν τρελλοί, συνέχισε. Ο άναστατώνουν τον κόσμο για να μας θρούνει..."

— Πώς θα μας θρούνει; Έκαμε σκοτεινή η Έρατώ. Θα είδαν τη δάρκα πολεμπε και ίσως να φαντάζονται πως πνιγίκαμε. Μπορεί να έχουν μαυροφορεθί για μας.

— Σώπα, σώπα! Ξεφώνισε άσφαινα σαν πληγωμένο ζώο η Κρινώ.

— Γιατί κάνεις έτσι; ρώτησε με έκπληξη η Έρατώ. Δεν εινε άπίθανο αυτό που σου λέω.

— Εινε όμως φοβερό, φοβερό, ξεφώνισε η παιδούλα με φωνή αλλαγμένη από την απελπισία. Εινε τό χειρότερο που μπορεί να μας συμβεί. Γιατί αν μας νομίζουν πεθαμένους, πάει χαθήκαμε, πές πως είμαστε θαμνένες για όλη της ζωής εδω μέσα... Κανένας δεν θα φροντίσει για μας. Ω, Έρατώ... Έλα να σκοτωθούμε. Τι τη θέλουμε τέτοια ζωή;

Σπαρτάρισε πολλή ώρα στο κλάμα η παιδούλα. Τώρα μόλις καταλάβαινε τό μέγεθος της συμφοράς της. Όλες αυτές τις ημέρες, η παιδαγωγική σκέψη της άρνιόταν να παραδεχθί πως ήταν δυνατόν, ήταν λογικό τό κακό να εινε άναπορόγνωτο. Τώρα όμως έαφνικά, όλα της έφάνηκαν μαδρά, θεοσκοτεινά. Ούτε μια άχτίδα, ούτε μια έλπιδα σωτηρίας. Με μιάς, καταλάβε πως η ζωή κρύβει δυστυχίες, που άνθρωπος σκέψις δεν ήμπορεί να τις συλλάβει.

Ένώ η Κρινώ σπαρταρούσε στο κλάμα, η Έρατώ, με τό σασμόν άκουμπισμένο στην παλάμη,

λάμη, συλλογιζόταν σκετίνη.

Η σκέψη ότι είχε πέσει στην ίδια της παλάμη και αυτή, την είχε φρενιάσει στην αρχή, την είχε ρίξει στο στρώμα. Τώρα, που αρχίζει να γνωρίζη τη ζωή του χαρεμιού, μια θολή τύψη περνούσε πότε - πότε από την ψυχή της. Μά δεν άφηνε τη σκέψη της να σταματήσει αυτό, γιατί ένοιωθε πως μπορούσε να τρελλαθί. Άλλα συλλογιζόταν, και έαί τέλους έπια στην Κρινώ:

— Έλα, πάψε πιά αυτόν τον θρήνο. Κρινώ! Με τα κλάματα δεν θγαίνει τίποτα. Ξεφώνηκα. Υπάρχει ίσως μέσον να ελδοποιησωμε τους δικούς μας.

— Έσκέφθησε τα μάτια της κατακόκκινα η μικρή, ίκετευτικά.

— Ναί, θα πρότεινα στον Άλή να ελδοποιήση την άδελφή του πως είμαστε εδω.

— Άχ, Έρατώ! Ξεφώνισε η παιδούλα με τρελλή χαρά. Άχ, Έρατώ! Γιατί δεν τό σκέφθηκες πιο νωρίς;

— Νά ιδούμε μονάχα αν ο Άλής θα τολμήσει να πάη αυτό τό μήνυμα.

— Νά τον φωνάξωμε τώρα άμέσως.

— Όχι, όχι, άποκρίθηκε η κοπέλλα με έαφνικό τρόπο. Άφρησε, θα πάω μόνη μου να τον θρώ. Έσύ ήσυχάσε, Κρινώ. Θα κάμω ό,τι μπορώ.

Έφωγε γρήγορα, γιατί φοβόταν μήν παρουσιαζόταν ο εύνοχος έαφνικά και με μιά του άσπασαση λείξι άπεκάλυπτε την ένοχή της.

— Άλή, του έπιαε όταν τον έβριζε. Δεν άποφέρεται αυτή η ζωή... Η Κρινώ θέλει να πάη της Χαμίντας τό μήνυμα πως είμαστε εδω... Φαντάζεται πως κανένας δεν τό ξέρει. Λοιπόν, άκουσε τί σέ παρακαλώ έγω. Της Χαμίντας να πη στους δικούς μας, στους γονείς της Έρατώς, ότι θρισκόμαστε εδω. Ότι τό έμαθε...

— Άλλά, τότε θα κάνουν αυτοί τό άδύνατο δυνατό για να ελευθερώσουν την Κρινώ.

— Και μαζί μ' αυτήν άναγκαστικά και μένα.

— Σού λέω πως εινε τό πιο δύσκολο πράγμα του κόσμου να δραπειτεύη γυναίκα από τό χαρέμι.

— Τι σέ μέλλει έσένα, καλέ μου Άλή; παρακάλεσε η Έρατώ. Έσύ δεν διατρέχεις κανέναν κίνδυνο. Η Χαμίντα θα πη άπλά-άπλά πως έμαθε ότι θρισκόμαστε εδω. Από και και πέρα σου δεν θ' άνακατευθής... Θα πάρεις και πλούσια δώρο.

Τα μάτια του Άράπη άστραψαν. Η άγάπη του στο χρήμα κι' η φυσική του καλωσύνη τον έπεισαν εύκολα να ή ή χαλασά το χαιτήρι της άμορφης κοπέλλας.

— Έστά, είπε διατοκτικά. Απόψε κιόλας θα λάβη η Χαμίντα τό μήνυμα.

— Έπέρασαν άγρυπνες νύκτα οι δυο κοπέλλες. Η Κρινώ αισθανόταν μια παράενη χαρά, μετά την τούση άπελπισία. Μόνο η ιδέα, πως οι δικοί της θα ήξεραν πού θρισκεται, πως εινε στερά. Της φαινόταν άδύνατον να πάη χαμένη, να την αφήσουν να πάη χαμένη. Ο Κωνσταντής θάβει και τη ζωή του για να την ελευθερώσει. Υπομονή μονάχα χρειαζόταν.

— Και τόχη! είπε σκεπτική η Έρατώ.

— Γιατί;

— Για να μην έρθη η ιδέα του Σουλτάνου να μας κάμη τη μεγάλη τιμή, όπως λένε οι γυναίκες του, πριν προλάβουν να μας σώσουν. Η χαρά της παιδούλλας έκότηκε σ' αυτή τη σκέψη.

— Άχ, Έρατώ, άναστέναζε. "Αν πιά τόχει η μοίρα μας έτσι γραμμένο, θα σκοτωθώ. Καλλία να πεθάνω παρά να θασάξω τόση ντροπή.

— Έλα, έλα, μην αρχίζεις πάλι τις μαυρές ιδέες, την έκοψε η μεγάλη.

Και κοιμήθηκαν επί τέλους, με την έλπιδα και τό φόβο στην καρδιά.

ΜΑΥΡΕΣ ΜΕΡΕΣ ΣΤΟ ΒΟΣΠΟΡΟ

Ήταν η δέκατη ημέρα μετά την εξαφάνιση των δυο κοριτσιών. Μαζεμένον στο σαλόνι οι δυο γονείς, ο Άλέξανδρος κι' ο Κωνσταντής, χλωμοί σαν φαντάσματα, συζητούσαν για χιλιοστή φορά τη συμφορά τους.

Η μητέρα έκλαιγε. Μουρμούριζε όλη την ώρα:

— Μη συλλογιζέστε τίποτε άλλο... Πνιγίκαμε!... Εινε θαμνένες θαβεία στα νερά του Βοσπόρου. Άφρησε με μαυροφορεθω και να κάμω λειτουργία για την ψυχή τους.

Ο Κωνσταντής στεκόταν άμλητος. Είχε άναγκασθί να άμολογήση την άλήθεια, για να διευκολύνη τις έρευνες. Είχε πη έπληδη πως ένώ είχαν συμφωνήσει έναν περιπατο στο Βόσπορο, έλασε μήνυμα από την Κρινώ να την περιμένη στο γεφυράκι. Μά και πως ούτε εκεί δεν πηγε.

Οι γονείς, που άλλη στιγμή θα γίνονταν έ-ξω φρενά για την πόλη της κόρης τους να όρσιση κρυφή συνάντησι στον άρραβωνιαστικό της, μπροστά στις τραγικές αυτές περιστάσεις, δεν έσχολάσαν τό πράγμα. Ένώ, λοιπόν,

η μητέρα είχε ριζωμένη την ιδέα πως πνιγίκαμε στο Βόσπορο, ο πατέρας κι' ο Άλέξανδρος φαντάζονταν πως κάτι κακό θα τους είχε συμβεί καθώς θα πηγαίαν στο γεφυράκι. Τα μέρη ήταν θεόθια ημέρα και δεν είχε άκουστή ποτέ κανένα δυστύχημα... Άλλά όλα ειναι άνθρώπινα.

Έσκέφθηκαν να ελδοποιήσουν την άστυνομία. "Εδίστασαν όμως. Πολλές φορές η άστυνομία δυσκολεύει τα πράγματα. Κι' έπειτα, θα γινόταν πολύ σούσουρο.

Στην αρχή έκαναν μόνοι τους τις έρευνες. "Επειτα, ελδοποίησαν τους Έλληνες προκρίτους, κι' όλοι έψαχναν, άθόρυβα μά συστηματικά, για να βρούνε την κόρη του Περσάνη και τη θετή της άδελφή.

Μάταια όλα. Κανένα ίχνος δεν είχε θρεθί στις δέκα μέρες, καμμία άχτίδα δεν έφώτιζε τό μυστήριο, που έσκέπαζε αυτή την ξεσφάνισι.

Εκάθονταν, λοιπόν, ολιμμένοι έως θανάτου εκείνο τό βράδυ, όταν μπήκε μέσα η Χαμίντα. "Όλοι την έκτύπαζαν με έκπληξη, που έγινε άνησυχία, όταν είδαν τό τρομαγμένο της πρόσωπο.

Η Άραπία έκαμε έναν βαθθ ντεμενά, κι' άρχισε να φωνάζη κλαμάρικα:

— Ω, σφοδρά μου! Σφοδρά μου! Τι έμαθα ή δύστηνη!...

Όλοι κοκκαλώσαν. Ο Κωνσταντής έπήδησε, κι' άρπάζοντας την από τους ώμους, της έφώναζε άγρια:

— Πές τό άμέσως ό,τι και να εινε! Μά η παραμάνη φαίνεται να διατάζει.

— Τα κορίτσια μας!... Ω συμφορά μου! Ξανάρχισε.

Την έπράταζε με άσυνήθιστη γι' αυτόν δια ο Κωνσταντής, και της έφώναζε πάλι:

— Λέγε!

— Τα κορίτσια μας, κατάρωσαν επί τέλους ν' άρθρώση η γερόντισσα, ειναι στο Γιλδίξ. Βόμδα νάπεφε στο σπίτι, δεν θάκανε τόση έντύπωση. Όλοι έμειναν σαν κοκκαλωμένοι.

Επειτα άρχισαν βροχή τις έρωτήσεις. Μά η Άραπία φαινόταν πως δεν ήξερε τίποτα άλλο παρά αυτό. Πως τα κορίτσια ήσαν στο Γιλδίξ. Ούτε πως, ούτε πότε είχαν πάει εκεί. Αυτό της είχαν μνησέει με τον άδελφό της τον Άλή.

Άφού άσκόπη την έδασάνισαν με έρωτήσεις, έφώναζε επί τέλους ο Κωνσταντής:

— Όπως και νάγινε τό πράγμα, δεν έχει σημασία. Τώρα πρέπει έμεις να σκεφθούμε πως θα τις ελευθερώσωμε.

— Νά άποταθούμε στο Πατριαρχείο, είπε ο γέρο Περσάνης με χείλη πανισμένα κι' η μητέρα έπεδοκίμασε κι' έφώναζε:

— Πήγαινε άμέσως τώρα, κι' εσ ειναι θράδου!... Πήγαινε, Δημήτρη! Δεν πρέπει να χάσωμε ούτε λεπτό.

Μά ο Άλέξανδρος τους σταμάτησε.

— Δεν πιστεύω να ειναι αυτός ο πιο σωστός δρόμος, είπε σκεπτικός. "Αν άρνιθούν να τις δώσουν πίσω; Και θ' άρνιθούν! Γιατί, για να τις πάρουν στο Γιλδίξ, αυτή θα ειναι διαταγή του Σουλτάνου.

— Τότε πρέπει να τις βοηθήσωμε να δραπειτεύουν, είπε όρμητικά ο Κωνσταντής.

— Αυτό μου φαίνεται τό καλύτερο κι' έμένα. Άλλά πώς;

— Έμειναν όρες πολλές, καταστρώνοντας διάφορα σχέδια, που τα έγκρέμειαν έπειτα άμέσως οι ίδιοι. Κανένα δεν ήταν εφάρμοσιμο. Γιατί ήξεραν καλά, πως στο Γιλδίξ, άντρας δεν μπορούσε να μπη, και πως ο τρόμος έδενε τα χέρια.

Η Χαμίντα, που παρακαλούσε τη συζήτηση, συμφωνούσε πως όλα ήσαν άνεφάρμοστα. Έξαφνα, σε μια στιγμή, είπε ο Κωνσταντής συλλογιμένος:

— Κάτι έσκέφθηκα... Μά χρειάζεται πολύ θάρρος.

— Τό θάρρος μας λείπει; έκαμε παραξενεμένος ο Άλέξανδρος.

— Δεν πρέπει να έχουμε έμεις θάρρος. Πρέπει να τόχη η Χαμίντα.

— Έγώ; Και στη φωτιά πέφτω για τις μικρές κυρίες μου, ξεφώνισε άθόρμητα η Άραπία.

— Άκούστε, λοιπόν! Η Χαμίντα, σαν άδελφή του Άλή, μπορεί να μπη στο Γιλδίξ... Έχει πάει πολλές φορές. Λοιπόν να πάη μια μέρα... Κι' εκεί, συνεννοήσιν βέβαια με τον Άλή, να δώση τα ρούχα της σε μια από τις δυο τις κοπέλλες. Νά την βοηθήση μαζί με τον Άλή, να μεταμφιεσθί σε γρηά, και να φύγη!...

— Κι' η Χαμίντα, πως θα φύγη έπειτα;

— Μπορεί να γίνη σκηνοθεσία, άποκρίθηκε γρήγορα ο Κωνσταντής.

Τό μάτι του άστραφτε, τό μυαλό του έδουλευε γρήγορα.

— Νά γίνη κάποια σκηνοθεσία! Νά την βρούνε άμενη και φημμένη. Νά πούνε πως η κοπέλλα ποδύφω την έδεσε... Κι' έτσι βγαίνει κι' αυτή άθωα, κι' ο Άλής.

— Τι άποφασίζεις, Χαμίντα; ρώτησε ο Άλέξανδρος.

— Εδίστασε η γυναίκα. "Επί τέλους, είπε

αργά:

— Καλά, η μια κοπέλλα θα σώθη. Η άλλη:

— Θα βρούμε μέσον και για την Έρατώ. Επειτα, έβλε άνυπόμονα ο πατέρας.

Μπροστά στη συμφορά, η πατρική καρδιά του παραμέριζε την άγάπη του για τη θετή του κόρη, κι' όλοι, τώρα, που έπρόκειτο να διαλεχούν μεταξύ της Κρινώς και της Έρατώς, καταλάβαιναν πως δεν εξόγισε ίδια η ζυγαριά, πως άλλον σπαργισμό ένοιωθαν για την Κρινώ, κι' άλλη λύπη, άλληθνη θέβια, μά όχι και τόσο άδύσταχη, για την Έρατώ.

Τό μάτι της Άραπίας στηλώθηκε για μια στιγμή έχθρικά στον άφέντη της. Για μια στιγμή μονάχα. "Επειτα έχαιμώσε ταπεινά, και τό χείλη της ψιθύρισε:

— Καλά, άφέντη... Θα σώσω την Κρινώ... Μά, όταν βγί από τό Γιλδίξ, τι θα κάνη; Τό συλλογιόθηκεται αυτό; Ποιό θα πάη;

— Μη σέ μέλλει γι' αυτό, καλή Χαμίντα! Αυτό θα ειναι δική μας δουλειά, έπια γρήγορα ο Άλέξανδρος. Έσύ μόνον συνεννοήσου όσο μπορείς πιο γρήγορα με τον Άλή αν άποφασίξη να μας βοηθήση σ' αυτό τό σχέδιο. Τάξε του όσα θέλεις.

— Καλά, έπια η μαύρη κι' έφυγε προσκυνώντας βαθεία.

— Σπάνια γυναίκα, έπια η μητέρα με συγκίνηση.

— "Αν τό κάμη αυτό, έπια κι' ο Περσάνης, θα την χρυσώσω... Χρυσή εικόνα θα της κάνω και θα την προσκυνάω.

— Ναί, μά προσέειτε! μπήκε στη μέση ο Άλέξανδρος. Δεν θα ήσυχάση αν δεν ελευθερωθί κι' η Έρατώ.

— Ούτε κι' έμεις θα ήσυχάσωμε, άποκρίθηκε γρήγορα η μητέρα. Άλλά ως βγί η Κρινώ... άς μάς πη πως ειναι τα πράγματα, και μετά θα κάνωμε άλλο σχέδιο.

— Άκούστε! έπια σεαδάρ ο Κωνσταντής. "Η δραπέτευσι αυτή ειναι τρομερά δύσκολη, και θάχη συνεπίεις που δεν μπορούμε ίσως να φαντασθούμε. Άμειόαλλω, αν μετά την δραπέτευσι της Κρινώς θα μπορούσε να μείνεται έσεις εδω... Γι' αυτό πρέπει να λάβωμε άλλα μέτρα.

— Έχει δικίο ο Κωνσταντής, έπια ο Άλέξανδρος. Τό σκέφθηκα κι' έγω. Μαζί με την Κρινώ πρέπει να φύγωμε κι' έμεις από την Πόλη, αλλιώς είμαστε χαμένοι. Ποθ θα την κρύψωμε;

— Δεν μου φαίνεται άπαιρήτο να φύγετε όλοι, είτε ο Κωνσταντής, "Αν φύγη η Κρινώ παντρεμένη άπ' εδω, θθάνει.

— Παντρεμένη;

— Ναί. Δεν θα παντρεύωμε όπωσδήποτε σε λίγες μέρες; Λοιπόν, μόλις βγί από τη φυλακή της, να την πάρω έγω και να φύγωμε για την Τεργεστή.

— Μά θα σάς τασκώσουν.

— Δεν θα φύγωμε βέβαια έπιστήμως με δλες τις τιμές. Υπάρχουν κι' άλλοι δρομοί...

— Δηλαδή; Έκαμε ο γέρο Περσάνης, άουφρώ νοντας τό φρούδι.

— Άκούστε με. Θα φύγω με την Κρινώ, όπως ήρσα. Με τό πειραστικό τό Καπετάν Άνέμο.

Όλοι έπήδησαν στο άκουσμα αυτού του όνιματος.

— Τι λές, παιδί μου; ξεφώνισε η μητέρα. Πως τον ξερείς εσύ αυτόν τον ληστή; Αυτός ειναι τό φοβερό εδω γύρω.

— Άκριβώς, γι' αυτό θα είμαστε ασφαλισμένοι. Θα συνεννοηθώ μαζί του να μας περιμένη πέρα. "Ως εκεί θα πάμε με τη δάρκα. Όταν πάη παθίωμε τό καρδιά του, δεν έχομε φόβο. Θα μάς πάη ίσως στην Τεργεστή.

— Και γιατί ήρσες με τό πειραστικό; έκαμε ο γέρο Περσάνης σκεπτικός.

Ο Άλέξανδρος άποκρίθηκε γρήγορα:

— Σού κάνει έντύπωση, πατέρα; Ο Κωνσταντής ειναι γραμμένος στον μαύρο πίνακα των πατριών. Ποθ δεν θα τον άφιναν να περάση τό σύνορα κανονικά.

— Έξ άλλου, πρέπει να ξερέτε, έπια θερμά ο Άλής, πως ο καπετάν Άνέμος εινε ο πιο θερμός πατριώτης, που μπορείτε να φαντασθήτε. Έγινε πειρατής γιατί τον έπνιξε τό άδικο μια μέρα. Μά από τό κέρδη του τό περισσότερο τα διαθέτει για τον άγώνα.

— Ω, πως με φοβίζουν όλα αυτά! έδωγγηξε η Δόνα Περσάνη.

— Τό τρομερότερο άπ' όλα, μητέρα, έπια ο Άλέξανδρος, ειναι να μείνη η Κρινώ στο Γιλδίξ... Και να πεθάνη ακόμα στην άσπείρα της φυγής της ειναι μια λύσις. Έκεί μέσα θα πεθάνη κάθε μέρα.

Τό δάκρυα έβρεξαν τα μάτια της περήφανης άρχοντισσας. Κι' όλοι ένοιωσαν έναν κόμπο στο χαμίο. Χωρίςτηκαν, άφού συμφώνησαν πως τό σχέδιο τους θ' άργούσε άναγκαστικά λίγες μέρες να εκτελεσθί, γιατί έπρεπε από τό ένα μέρος να συνεννοηθί η Χαμίντα με τον Άλή κι' από τό άλλο ο Κωνσταντής με τον Καπετάν Άνέμο.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΤΙΜΗ

Οι ημέρες μέσα στο Γιλδίξ περνούσαν έφ-

αλτικές, άφωτες. Οι δυο Έλληνοπούλες κατέβαιναν πότε-πότε στον μεγάλο όντα, να ιδούνε και τις άλλες χανούμισσες, γιατί η Έμινε τις είχε συμβουλεύσει με ειλικρίνεια πως δεν έπρεπε να κάνουν τις άκατάδεχτες και ν' άπομονωθούν. Άλλα κάθε φορά έγυρίζαν άρρωστες σχεδόν από την άδεια και τη φρίκη που τους προκαλούσαν οι κουβέντες και τα φερόματα των όφρι του Σουλτανικού παραδείσιου.

Ο Άλής τους είχε πη πως έμηνυσε της Χαμίντας. Τίποτε άλλο δεν ήξερε να τους πη. Έκάθονταν εκείνο τό μεσημέρι στην κάμαρα της Έρατώς, κι' έπιναν τον θαρύ καφέ τους, συζητώντας με βαρεία καρδιά.

— Πάει κι' η σημερινή ημέρα, και δεν είχαμε καμμία είδησι από τους δικούς μας, άναστέναζε η Κρινώ. Ούτε και μια σημείωσι που να μάς δώση θάρρος.

— Πάει κι' η σημερινή ημέρα, επανέλαθε σαν ήχώ η Έρατώ. Μά δεν ειναι κι' εύκολο πράγμα, Κρινώ. Ποιός θέρει τί διοργανώνουν.

— "Αν ήξεραν πόσα χρόνια της ζωής μας μάς στοιχίζει κάθε μέρα στο Γιλδίξ, έπια σκοτεινή η Κρινώ, ίσως άναγκάσει περά.

Έκούνησε η μεγάλη τό κεφάλι, κι' η σιωπή έχυθηκε ανάμεσα τους.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια

Τό διηγηματικό σας του ενός λεπτού

ΕΠΙΤΥΧΙΑ

Μεσάνυχτα. Μια αιουρέττα κόβει βόλτες σ' ένα πεζοδρόμιο της έρημικής συνοικίας. Τέλος, στέκεται, παλίν άπόφασι και χτυπάει τό κουδούνι του σπιτιού που θρίσκει τα μπροστά του.

Καμμία άπάντησις. Ο άγνωστος συνεχίζει τις νευρικές βόλτες στο πεζοδρόμιο και επανέρχεται δριμυτερός.

— Ντρίν! Ντρίν! Ντρίν!

Έξαφνα, άκούεται ένα τριέμο και άνοιγει τό παράθυρο που θρίσκειται άκριβώς επάνω από την πόρτα.

— Ποιός εινε; άκούεται μια γυναικεία φωνή.

— Κάποιος, άπάνταει δειλά ο άγνωστος στον λευκό σκούφο ιού προβάλλει στο άνοιγμα του παράθυρου.

— Ποιός; ρωτάει ξανά τό γεροντιστικό κεφάλι.

— Ρεπόρτερ της έφημερίδας "Ενημερότης". Έγινε καμμία διάρρηξις εδω;

— Άχ, θεέ μου! Έκαμε η γυναίκα Μη μου την θυμίζετε...

— Και τον πιάσατε τον διαρρηκτή;

— Μά τί πάθετε και θέλετε εξηγήσεις τέτοιαν ώρα;

— Με συγχωρείτε, κυρία μου, αλλά είμαι δημοσιογράφος, καθώς σάς είπα, και κάτι τέτοιες υποθέσεις πρέπει να γράφωμε τε άμέσως στην έφημερίδα μου. Άλλως τε είμαι νέος στη Γαλλία και θέλω να δημουργήσω μερικές επιτυχίες. Και έξ άλλου τα πιστεύω της έφημερίδας μου δεν περιμένουν πολύ.

— Ο νέος βγαίνει ένα σημειωματάριο με μολύδι και συνεχίζει:

— Μοι λέτε τα χαρακτηριστικά του, σάς παρακαλώ; "Ηταν άπειλητικός, κρατούσε μαχαίρη ή πιστόλι;

— Μά πού τις μάθατε σότε τις λεπτομέρειες;

— Στο γυναικό καφεείο. Τις συζητούσαν δυο πελάτες και έγώ που καθόμουν στο διπλανό τραπέζι ακούσα...

— Και θέβια, κρατούσε μαχαίρη, του άπάντησε με κομπασμό η φλύαρη γρηά.

Άλλα έγω δεν έπρόλαβα. Μόλις τον είδα να δρασκελίζει τό παράθυρο άρπαξα ένα τοκουόρι...

— Τι λέτε!... Μά εινε άνδιαφέρον! Με γάλη επιτυχία!

— Άρπαξα τό τοκουόρι, πού λέτε, τοδ δωσα μια στο χέρι και τοκούσα ένα δάχτυλο.

— Καταπληκτικό! Τό δάχτυλο, γρήγορα τό δάχτυλό! Πού έβλε να τό φωτογραφίσω;

— Τό πέταξα στα σκουπίδια.

— Γρήγορα, τον τενεκέ των σκουπιδιών! Πού εινε, σάς παρακαλώ, πρέπει να προλάβω τό πιστεύω!

— Τό σκουπίδια; Έκαμε γελώντας η γρηά. Νάται και άλλα!...

— Δηλαδή.

— Τά πήρε ο σκουπιδιαρής.

— Μά πότε πέρασε κιόλας; Πότε έγινε η διάρρηξις;

— Τώρα!... Έδω και δέκα χρόνια!

ΡΙΠ

Η ΕΥΖΩΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

21ον γράμμα άπ' τό μέτωπο

Παγώνα μ' τεθωρακισμέν' κη νταρτανιόνης, πρώτ' μέσα στις άφρόπλαστες κη στις περδικα (στηζες).

Τα καταγιωτικά φιλιό μ' μετά σπουδής σ' εξαπολύω τώρα ως άρινην επίθεσ'.

Παγώνα! Δέχουμη συγχαρητήρια. Νά εορτάσης μετ' έμού τα νέα νικητήρια. Κηνούργιο ζύλο φάγαν οι Τζελάδες, μηδ νάται συνέναιροι τό καραγκιόζ!

Στό μέτωπον κι' ο Ντούτσε ήρθ' άρχθεν, άυτοπροσώπως να τους διαφεντήη δθεν. Έκανε δθεν όθρυον κη δθεν διαγέλματα, κη τώρα, όπου η επίθεσ' έψευχά, έμεινε με τό εδθεν μοναχά.

Θ' μάσαι πώς χαύγιαζε τα πρόδάτα μ' άποτρον (παίωσ').

Ούτω τους έχω δάλ' άέρα άστραπιαίως, κη δεν τους ώφελουν ούτε τα τωναίκα που τους έμοίραζε ο Ντούτσε ταχτικά.

Τους μοίραζε λοιπόν δισκία επεδιδίτην κη τα κατάπιναν, λέν, εν είδει άσπίρης, κη αισθανόμενοι μεδυσητικην ζαλάδα, έμ' τό σκονάκ' είπαν αθά φάμε την Έλλάδα!

Άντίς λοιπόν γιά τωναίκα κη περδίτην έσούρωσα ην περ-κοναίην, κη δόσιν περ-κράσιν ην μερτοίνην, κη τους ήνάγκασα να λάδωσι περριπτιήνη.

Φαίνεται ότι κη τα ύπουδύκρια των, δίδουσι περδίτην στα πληρώματα των, πλην δεν ζαλίζονται... Σαν βλέπουν όμως τα (εΨαρράς, εΨαρράς).

Τους έρχεται ζαλάδα τρομερά!

Τώρα που θάχουν πλοία—κάνωπας οι Ιγγλέζοι, ο ύπουδύκλιος ο πάμορος δεν παίζει. Έμαθα πως ο Ντούτσε έβριρε πλοία-σκνίτες, που αυτομάτως στο νερό θ' άνοιγουν τρύπες.

Θα δής π' ο στόλος των θα βγά! κη πλοία-χέλι κη πλοία-λαγούς, πλοία-κονέλια, κη πλοία-ψύλλους και κορούς, να κάνουν τον κορόεν κη να κρύπτονται λαθραίως.

Είπα «κορούς», κι' άνεμήσθη, με παλμούς κρη (φίους).

την κλίνη την παρθενικήν τουδ δωματίου σ' την επί της ρωμαντικής σινδύνης σου, πολλοί ένέσκηπτον πανστρατιά ως Ιταλοί!

Θ' μάσαι πού φώναζε δλους τους γείτονες να (εκοργιάσουν;).

κη αντί φλίτ έφεραν τάνκς γιά να τους σπάσουν. Έ! Τώρα άρχεκαμε να σ' έπισκέπτονται λαθραί (ους).

κη φρόντισε να τεθωρακίσθης εύρους, γιαν' είσαι γλυκοσίματη, που να μη σώσης, κη τους έλκύεις μόλις που έαπλώσης.

Δεν ληρονά πού μόλις κατακείνωσ, υπό τό σελήνάως, έξεγείρεσ και έννεσε, εις τό πατάθρον σου καθιστή, κι' ήγώ, μακρόθεν από την τάρτασα ήρχισα να σ' νουσταλγώ.

Κι' έννεσο εις τα λαιμά μ' άφρόδη, κι' έννεσο και εις τό γαλανόδες πόδι, κι' όσο τό σκέπτονται, ρεμδώνης πάλιν γίνομαι κι' άρχεω εκ παραδρομής να βωνάμιν.

Ζηλεύω και ζηλοφθονώ πού είσαι μόνη, κη άσφαλώς σοι κορτεζάρουν οι γειτόνοι. Με φτύνουν κόψ' τάς προσωνείας κη τας προση (μίας).

μη μάθουν τα έπίκαιρα σημεία σ'. Γείτων γιά μένα ιδιόκς σου, νεαρός, σημαίνει όλοφάνερως έχθρός, κη φρόντισε μη σοι κυκλώσ' εύστρόφως όποιονδήςποτ' ύψωμά σ' ή λάφο σ'.

Διότι λάφοι εινε κι' ο σέρκος σου κι' οι άμοι, πούν' όλο κρέας και ίοχς και ρώμη. Θ' μάσαι πού σήκωσες στους δμούς και ταουδάλο, πού δε θα δύναντο να τό σήκωσ' ούτε δούδαί.

Πάσχιστε όμως ν' άποκτήσης σκυλογέτασ όταν θάρω να σ' έρω κη πού άκούετασ, κη να σοι πάρα σέ μια κοσμική ταβέρνα, να σε τροποποιήσω εις μοντέρνα!

Πρόσμενον όμως τους λογαριασμούς να κανονίσθ λιγάκι Καμπάλλερο ακόμα να σβανίσω, κη να θερύω ακόμα λίγα σάματα, κη έπειτα μιλάμε γιά τα ζευγαρώματα.

Ταύτα και σε άσπάζομαι μέχρι των ώτων. Γιάννος (—τα εδθεν των έρώτων σ').

Διά τό πιστόν: ΛΑΙΛΙΟΣ ΚΑΡΑΚΑΪΗΣ

Πολεμική ΑΝΟΙΞΙΣ

ΥΠΟ ΧΡ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

[Εκείνος κι' Εκείνη περπατάνε σιωπηλοί μέσα στις άλλες του έξοχου τους κήπου. Ξαφνικά, Εκείνη στέκεται, κόβει ένα μισανοιγμένο κίτρινο τριαντάφυλλο και το κυττάζει με θαύματα μελαγχολία. ΕΚΕΙΝΗ: Νά την ή ανοίξεις! ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι, ή ανοίξεις αυτόπροσωπως...

ΕΚΕΙΝΗ: Όταν βρίσκεται κανείς τόσο κοντά της, ξεχνάει για λίγο τις κακίες της ανθρώπινης ψυχής, παύει να έχει λίσαι τελευταία τους βρυχηθμούς των κανονιών, τη βουή των αεροπλάνων, τα αίματα, τους νεκρούς...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Η καλωσύνη της φύσεως, όμως, είν' επικρατέστερη απ' την κακία των ανθρώπων... Νά, βλέπεις ότι, μ' όλες τις κανονίες, μ' όλους τους βομβαρδισμούς, μ' όλα τα αίματα, δρική ευκαιρία ν' ανθίσει αυτό το υπέροχο τριαντάφυλλο. ΕΚΕΙΝΗ: Κ' ή ανοίξεις θα νικήση τον πόλεμο;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δε συζητείται. Ο πόλεμος είναι μια στιγμιαία, μια περαστική θεομηνία. Η ανοίξεις είναι το μόνιμο χαμόγελο της ζωής. Εκείνος θα περάση, αυτή θα μείνη...

ΕΚΕΙΝΗ: Δες τί ώραίος που είν' ο κήπος όμως!... Τί μεθυστικές οι μυρουδιές του, τί όνειρο τα χρώματά του, τί βελούδα και τί ατλάζια οι καινούργιοι κάλυκες!

ΕΚΕΙΝΟΣ (σιγά): Γι' αυτό τον κήπο γίνεται ακριβώς ο πόλεμος σήμερα! Σ' αυτή τη μικρή γωνίτσα της γης, που εβνολογικά ονομάζεται Έλλάς και ποστ'ι κά Παράδεισος, οι όμορφες της εποχής αλγής είν' άμέτρητες... Λες κι' απ' όλον τον κόσμο, συγκεντρώνονται πουλιά, κελαιδήματα, λουλούδια, άρώματα, χρώματα, φως, φωτοσκιάσεις, άποχρώσεις, φαντασμαγορίες, για να σχηματίσουν ένα σκηνικό άσύγκριτης πολυτελείας, που μαγεύει όλες μαζί τις αισθήσεις, και συνεγείρει τις ψυχές σ' ένα παραλήρημα ένθουςιασμού... Πώς ν' άφισουν όλες αυτές τις όμορφες οι προνομίοι του του εύλογου μένου αυτού τόπου να τις χαρούν άλλοι, έπίδρομείς, άβάρβαροι και το χειρότερο, ξένοι ο ι;... Έδώ και χιλιετίριδες, αυτός ο κήπος, ο ίδιος, με μικρές παραλλαγές, μαγεύει τους ανθρώπους της ίδιας οστας. Αυτά τα ίδια συννεφάκια δέχονται στις ρόδινες άγκαλιές τους τον ήλιο που βασιλεύει, αυτά τα ίδια μύρα των ίδιων καλύκων σπαταλούνται κάθε τέτοιαν έποχή, για να μεθύσουν τις ίδιες καρδιές, και να έρεθίσουνε το ναρκωμένον έρωτα του χειμάνος. Κι' αυτά τα ίδια συννεφάκια, τα ίδια μύρα, τα ίδια ήλιοβασιλέματα, τον ίδιο κήπο, έρχεται σήμερα να υπερασπιστή ο άνθρωπος που του ανήκουν δικαιωματικά, γιατί στη σκιά τους γεννήθηκε ο πρώτος του μακρινός πρόγονος, και μέσα στη γοητεία τους θα ξεψυχήση ο τελευταίος του απόγονος, που θα δρεθή πάνω στη γή, όταν ή γή θα ξεψυχά κι' αυτή...

ΕΚΕΙΝΗ (που τ'ά μάτια της λάμπουν): Νά, μια καινούργια δικαιολογία του πολέμου, που δεν την είχα φανταστή, κι' όμως, είναι ίσως ή ίσχυρότερη! ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι, είν' ή ίσχυρότερη κι' ή πιο ποιητική: Υπερασπιζόμαστε τον κήπο, τα λουλούδια μας, την ελληνική άνοιξη! Υπερασπιζόμαστε τον ήλιο που γαμίζει ιριδισμούς τα φυλάματα, το άερακι που παιχνιδίζει ανάμεσα στα λουλούδια, το αλγάκι του νερού που πρέχει κρυστάλλινο για να ποτίση τις καινούργιες ανθισμένες φραουλές...

ΕΚΕΙΝΗ: Ναι... Τά υπερασπιζόμαστε όλα αυτά και να νικήσωμε...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δε θα νικήσωμε έμείς; Θα νικήσουν οι συγκεντρωμένες όμορφες της ελληνικής γης. Ο πόλεμος δεν είνε δυνατόν ν' άντάρη στη συνδυασμένη επίθεσί τους. Νά, θες ν' άκούσης κάτι στίχους σχετικούς;

ΕΚΕΙΝΗ: Για την άνοιξη; ΕΚΕΙΝΟΣ: Για τα λουλούδια και για τον πόλεμο. 'Ισως δεν είν' έντελώς και κοί... (άπαγγέλλει σιγά):

«Ήρθεν ή άνοιξις και φέτος χαρωπή για να γεμίση πινελιές κήπους και δάση. Ο ήλιος χάιδεψέ τη χλόη τη νωπή, κι' από ψηλά έσκυψε έρωτάλογα να πη, σαν το γλεντζέ πουχει θαλή να διασκεδάση... (δύση...) Τραγούδια, σπίνιοι και σπουργίτια στα (κλαριά, ή μυγαλιά με τα κλωνιά της φορτωμένα. —Μ' απ' το δουνό, με καμουφλάζ τη λυτού κανονιού ή φωνή άκούγεται βαρεία:

Ανοιξις χίλια έννιαικόσια σαρανταένα!

Στις ρεματιές αναταράζεται ή σιγή, στους αύραυούς άγκομαχούν οι κινητήρες. Σά ρόδο κόκκινο ματώνει μια πληγή, και κάθε όβιδα άνοιγεί θαάραρα στη γή, που καταπίνομν λεύκες, έλατα, φίλνες...

Η άνοιξις ήρθε, στη συνήθεια της πιστή, σκοπός της το άρωμα και τα λουλούδια (σκεψί,

μά έχει τον πόλεμο για φέτος έραστη, σκληρόν, άνότομο, τρελλό κι' έγωιστη, που τ' άνθη μ' αίμα αντί για πάχνη, έχει (μουσκεψί...

Μά που θα πάη;... Ο έραστης θα δαρεθή, θα λάμψη ελεύθερη της άνοιξης ή χάρι... Μιά ειρήνη τίμια, δοξασμένη θα στηθή πάνω στο βάθρο που θα στήσουν οι άνθοι, κι' ο προβολεύς θα νικήση από το φεγ...

ΕΚΕΙΝΗ (σιωπηλή για λίγο, ύστερα ψθυρίζει συνεπαρμένη, με πεποίθησι): Ναι! Θα τον πάρουνε φαλάγγι τα λουλούδια! Τότε κι' ο πόλεμος στα μύρα θα πινιγύ,

Επίκαιροι στίχοι

Δέ δα περάση! ΥΠΟ ΚΩΣΤΑ ΚΟΝΤΟΥ

Έλεα ν' άρχίσω τη σπορά, να φάη ο κόσμος κι' οι δικοί μας μ'ά μίαν αύγή —Έτσι στα καλά— μπηκαν, μου λέν, όχτροι στη γή μας. Άς μείνη άνέσπартη όλη ή πλάση, μά ο 'Ιταλός δε θα περάση!

Σφιγμένα δόντια και σφιχτή γροβιά και τ' άρματα στον ώμο. Βουβοί, γυναίκα και παιδί, με κύττασαν πώπαιρνα το δρόμο. —Κλάμα μην τύχη και ξεπάση, κι' ο 'Ιταλός δε θα περάση!

Με δέρνουν χιόνια και βροχές, ξαίνουν τις σάρκες και τα θράχια, ξερνά αύραυός και γή φωτιές κι' οι πολιτείες σκορπούν σα στάχια. Άς πάη ο κόσμος κι' άς χαλάση μά ο 'Ιταλός δε θα περόση!

Κι' αν μουρβη βόλι —ώρα καλή— και το κορμί μου άρπάξει ο λάκκος, πόλη ή ψυχή μου θα όρθωθή στοιχίο και φάντασμα και δράκος. Πάλι τα σύνορα θα πιάση κι' ο 'Ιταλός δε θα περάση!

ΚΩΣΤΑΣ ΚΟΝΤΟΣ
(Από την «Πνευματική Ζωή»).

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΝΕΑ

Εμάθατε ότι: ... οι θουρμασάι — και είναι άπειροι — της άνησώνητης Τζιν Χάρλου άπεφάσαν να της ανεγείρουν ένα μικρό άγαλμα σε μία δενδρόφυτη πλατεία του Χόλλυγουντ.

Της τελετής αυτής θα προσδρεύση ή μητέρα της τόσοσ προσιράς άποθανούσης στήρ. ... καίτοι έγιναν δελαστικώτατες προτάσεις στην Καρόλ Λομπάρντ, αυτή τις άπέρριψε όλες, γιατί πρόκειται να γίνη μητέρα.

Όπως έδηλωσε, θέλει πρώτα ν' άσοληθή με το παιδί της και κατόπιν με την έργασία της. Δεν θα γυρίση πιά περισσότερα από τρία φίλμ το χρόνο. Ο Κλάρκ Γκέμπλ, ο άνδρας της, την δικαιολογεί: άπολύτως γιατί βρίσκει πως ή θέσις της γυναίκας πρέπει να είνε κατ' άρχήν στο σπίτι της, κοντά στους δικούς της.

... ή Λάνα Τάρνερ συνήθιζε πρωί και βράδυ να έπιστρώνη στο πρόσωπό της για μερικά λεπτά, ένα βάτο ποτισμένο με χλιαρό έλαιόλαδο. Η μέθοδος αυτή — που είνε τόσο εύκολη να την άκολουθήση κανείς — έχει την ιδιότητα να διατηρή την θροσρότητα και άπαλότητα του δέρματος, που ο ήλιος και ο αέρας το κάνουν να την χάνη.

... ή Κλωντέτ Κολμπερ, ή βεντέττα με τις τόσες έπιτυχίες, θα έμφανισθή προσεχώς στο «Μπουμ Τάου» πλάι στον Κλάρκ Γκέμπλ, στον Σπένσερ Τρέισν καί... στην Χέντυ Λομάρ.

Για πρώτη φορά ή Κλωντέτ Κολμπερ παίζει στο ίδιο φίλμ μαζί μ' έναν άστέρα θηλυκόν πρώτου μεγέθους. Όσοσο φαίνεται πολύ εύχρηστημένη και έδηλωσε ότι «δεν θα είχε καμμιάν άντίρρηση να το επαναλάβη, όταν θα της το ζήτησαν».

... ή όμορφη Άννα Ράτερφορ είνε και περίσημη όμιλήτρια.

Έκαμε πράγματι την πρώτη διάλεξι στη «Λέσχη των γυναικών του Καναδά» του Άγίου Φραγκίσκου. Η νεαρή αυτή στήρ θα όμιλή μιά φορά τον μήνα, κατόπιν παρακλήσεως της θεάς της κυρίας Ε. Α. Κάντελ, ή όποία είνε Πρόεδρος της Λέσχης.

Η έπιτυχία της πρώτης της όμιλίας έγινε άφορμή να της γίνουν άπειρες προτάσεις εκ μέρους πολλών έταιριών της Καλιφόρνιας.

Ο ΕΝΗΜΕΡΟΣ

για μάς—φυνέμπρ θα τον κηδέψουνε τας (γούδια,

θα γίνη ρόδο κατακόκκινο ή πληγή, κι' έφ' όπλου λόγχη θα όρμήσουν απ' τη (γή)

για να τον πάρουνε φαλάγγι τα λουλού (δια...).

ΕΚΕΙΝΗ (σιωπηλή για λίγο, ύστερα ψθυρίζει συνεπαρμένη, με πεποίθησι): Ναι! Θα τον πάρουνε φαλάγγι τα λουλούδια!

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Τον έλεγαν Ούρσο, γιατί έμοιαζε με άρκουδα. Όμως δεν ήταν Ρωμαίος. Ψηλός, ξανθός, σχεδόν κοκκινεμάλλης, με κάτι φουσκωτά μηλα στο άποχανωμένο πρόσωπό του και δυο μεγάλα πρσσινα μάτια με ματωμένο ασπράδι, ο Ούρσος ήτανε το φαινόμενο της συνοικίας των «καλών σπιτιών», καθώς όνομάζανε στα Σάδουρα την ήμικυκλική σειρά των κελλιών, όπου κατοικοεδρεύανε οι ήμισμένες έταίρες της Ρώμης. Ο Ούρσος ήτανε Σαρμάτης. Στην άρχη μισθοφόρος της φρουράς του Κλαυδίου και ύστερα έπιστάτης στον ίπποδρομο. Είχε να νά λένε πως λίγες έταίρες άντέχανε στο βάρος του πελώριου κορμιού του και στην άφάνταστη δύναμή του.

Ο Ούρσος λοιπόν είχε πη πελύ εκείνη τη νύχτα. Δυο παράξενοι άνθρωποι, σαν εύπατριδες που θέλανε να κρύψουνε την ταυτότητά τους, τον είχανε πετύχει από νωρίς στην ταβέρνα και τον κεράσανε κρασί με το κανάτι. Προτού μεθύση, είχε ύποπιασθή με την προθυμία τους. Μά τώρα που ήτανε ζαλισμένος, ο Ούρσος δε ρωτούσε πιά πώς και γιατί. Αφού δεν παραξενεύτηκε ούτε σαν του βάλανε στο χέρι ένα μεγάλο πέτσινο πουνγγί γεμάτο σπυτέρτια, για να πάη, λέει, στο κελλί της Λυκίσκης.

Κατάλαβα, έτραύλισε σε μιά στιγμή που μια ξαφνική σκέψις έφώτισε το σκοτισμένο μυαλό του. Θέτε να δήτε αν είνε αλήθεια πως καμιά γυναικα...

«Όχι, έπρόλαβε να τον διακόψη ο ένας από τους δυο ξένους. Δε μάς νοιάζει τί κάνουν οι άλλες γυναίκες μαζί σου. Έμεις θέμε να πάς στην Λυκίσκη. Γι' αυτό σου δίνουμε κατ' χρημάτα».

Ο Ούρσος έκτύταξε έρωτηματικά τους δυο ξένους, που άλλαξανε μεταξύ τους μια γρήγορη ματιά γεμάτη νόημα.

«Κι' αν δε με θέλη; ρώτησε μ' ένα κουτό χαμόγελο ο Ούρσος».

«Ω, αυτή θα σε θέλη, σίγουρα, τούπε ο άλλος. Φτάνει να της προσφέρης όσα σου ζητήση. Γιατί παει με τα κέφια της. Άλλες φορές γυρεύει πολλά κι' άλλες φορές δεν παίρνει τίποτα».

Οι δυο ξένοι σηκώσανε σχεδόν δια της βίας τον Σαρμάτη γίγαντα και τον έσυραν έξω από το καπηλειό. Έτρίκλιζε, μόλις κρατιότανε στα πόδια του, και με μεγάλο κόπο τον κρατούσανε όρθιο.

Περάσανε από κάτι σκοτεινά δρομάκια και φτάσανε στη συνοικία των «καλών σπιτιών». Μιά σειρά νυσταγμένα φώτα τρεπολάμπανε στο βάθος. Σε κάθε πόρτα κελλιού κρεμότανε κι' από ένα φανάρι και δίπλα ξεχώριζε μιά έπιγραφή με τόνοναι της ιερόδουλης που πεοίμενε: Καλπουρνία, Λεπίδα, Ροδόπη, Λιβίλλα, Κλεοπάτρα, Πούλχρα, Άντωνία. Μερικές έπιγραφές αναφέρονε και τον τόπο κάθε μανής κι' άλλες πάλι τα είδη του έρωτος που προσέφερανε.

Οι τρεις άνδρες διασχίσανε τη μικρή λασπωμένη πλατεία. Ο Ούρσος, σά νάχε συνεφέρη λίγο, δεν έτρίκλιζε πιά, μά έτραυλίζε όλοένα σαν έλογό που χλιμιντρά. Πλησιάζανε σ'

ΤΟ ΚΕΛΛΙ ΤΗΣ ΛΥΚΙΣΚΗΣ

Ένα κελλί, που δεν ξεχώριζε καθόλου από τ' άλλα. Μόνο που κρεμότανε στην εύλινη πόρτα του μια μεγαλύτερη και πιο φανταχτερή έπιγραφη με τόνοναι ΛΥΚΙΣΚΗ.

Χτύπα εδώ και θα σ' άνοιζουνε, έπτε στον Ούρσο ο ένας ξένος, σπράχνοντας το Σαρμάτη μισθοφόρο προς το κελλί της Λυκίσκης.

Ο Ούρσος πήγε και χτύπησε την πόρτα, ενώ οι δυο ξένοι άποτραβήχτηκαν με προφύλαξι, για να κρυφτούνε πίσω από το παράξενο ξόανο μιας Άσιατικής Αφροδίτης, μιάς Άστάρτης, που όρθωνότανε σαν βωμός σε μιάν άκρη της πλατείας.

«Θερρώ πως τα καταφέραμε, Κάλλιστε, έπτε ο ένας».

Στοιχηματίζω, Νάρκισσε, άποκρίθηκε ο άλλος, πως ή Αύγουστα θα νοιώση άπόψε για πρώτην ίσως φορά την ανάγκη να πληρώση κι' όχι να πληρώθη για ό,τι θα γίνη.

Ο άλλος πήγε να γελάση, μά κρατήθηκε.

«Άσε τ' άστεία, Κάλλιστε, και δεν μπορώ να γελάσω δυνατά, τούπε. Έδώ, ξέρεις, δεν έχομε μεγάλην ασφάλεια».

Κι' αληθινά, ένα πληθος ύποπτες σκιές ανθρώπων γλυστρούσανε γύρω κι' από τ' άντικρυνά άντρας της Αφροδίτης, που άλλα ήτανε κλεισμένα κι

άλλα άνοιχτά, περιμένοντας πελατεία, άκούγονταν αδιάκοπα φωνές, τραγούδια, χάχανα, κομμένα γέλια, βρισίες, παρακάλια και φοβέρες, ένας άνακατος και παράξενος θορύβος, φανερός και κρυφός μαζί, άντριος και φασιδμένος.

Κύττα, ο Ούρσος μπήκε! Έκανε ο δεύτερος από τους δυο ξένους δείχνοντας στον άλλον την πόρτα του κελλιού που άνοιξε κι' έκλεισε σε λίγο αθάρυδα.

Αυτή τη φορά θα πετύχω, Κάλλιστε! Ο Κλαύδιος θα τ'ά μάθη όλα με τ'ό νι και με τ'ό σι. Μαζί με τους άλλους άρρωτους, που θα τ'ό πάω, θάχω τώρα και τον Ούρσο. Και θάναί ο πιο πειστικός απ' όλους».

Δε βαρύνεσαι, Νάρκισσε. Σάμπας ο καίσαρας να μην ξέρη τα καμώματα της Μεσσαλίνας. Τά ξέρει, τά ξέρει, φίλε μου. Όσοσο μοιάζει με το γέρο Κανδαύλη της Φρυγίας, άδίστατες Ηρόδοτο:

Ναί. Λες για κείνον τον ήλιθιο, που χαιρότανε σαν θλέπανε οι ξένοι τα κρυφά θέληγητρα της γυναίκας του;

Τά θρήκες. Έ, ένας τέτοιος ήλιθιος είνε κι' ο αυτόκράτωρ της Ρώμης».

Σωστά. Όμως δεν πρόκειται μόνο για τον Κλαύδιο. Τον Ούρσο θα τον πάω και στον Σίλιο, στον έραστή της

Μεσσαλίνας που υπολογίζει στην άγάπη της, για να μάς καθήση ένα όμορφο πρωί στο ύερεκο.

Οι δυο αυτοί άνδρες που κρυφομιλούσανε από σκοτάδι ήτανε ο Νάρκισσος κι' ο Κάλλιστος, οι πιο έμπιστοι φίλοι του Καίσαρα. Απελεύθεροι κι' οι δυο, μπερέσανε μαζί με τον Πάλλαντα να εξασφαλίσουνε την εύνοια και την έμπιστοσύνη του άπλοικού Κλαυδίου, για να πετύχουν ένα σωρό κέρδη. Χωρίς ν' άποκτήσουν κανένα έπίσημο, δουλευτικό, ύπατικό ή άλλο αξίωμα, τά καταφέρνανε με τις μηχανορραφίες τους να κυβερνάνε άυσιαστικά τον άνθρωπο που κυβερνούσε τη Ρώμη και τον κόσμ. Τώρα σκοπός τους ήτανε να πάνε είν τον Κλαύδιο μιάν αδιαφιλονεικήτη άπόδειξι της άνίκουστης διαφθοράς της γυναίκας του που έντρώπιανε το θρόνο και στεκότανε μαζί με τον έραστή της τον Σίλιο έμπόδιο στο άνέδοσμά τους.

Το άντικρυνό κελλί, το κελλί της Λυκίσκης, ήτανε το έρωτικό καταφύγιο της Αυτοκράτειρας, που σαν την πιο ξεστοπιστή έταιρα δρισκόταν τις νύχτες με τους μεθυσμένους ναύτες και τους μισθοφόρους, ζητώντας τους στο τέλος την άμοιβή της για τις χαρές που τους έπρόσφερε.

Η άμφιβολία του Καλλίστου για το άποτέλεσμα του σχεδίου τους ήτανε για τούτο πολύ λογική. Ο Κλαύδιος μπορεί να μην ήξερε λεπτομέρειες, ώστόσο ήτανε δέβαιος για την διενγώγη της Αύγουστας. Μά είτε έπειδή την άγαπούσε, είτε έπειδή την είχε συνήθει, είτε έπειδή φοβότανε το σκάνδαλο, έβρισκε πάντα ένα σωρό προφάσεις και δικαιολογίες ότες φορές ο Νάρκισσος τον έτίεζε να καταγγείλη στη Σύγκλητο τις πράξεις της και ν' άπολλάξη τον θρόνο της Ρώμης από την ντροπή της.

Όμως κι' ή σκέψις του Νάρκισσου, τάχα πως ο Σίλιος, ο νεαρός έραστής της, μαθαίνοντας τα αίσχη της Μεσσαλίνας, ίσως την τιμωρούσε, ήτανε άλλο τόσο σφαλερό. Γιατί κι' αυτός ήξερε πολύ καλά τις παραλυσίες και τα ύργια της Αύγουστας, μά δεν τον ένοιωζε, είτε έπειδή δεν την άγαπούσε αληθινά, είτε έπειδή, κι' αν την άγαπούσε, έβαζε έπάνω από την άγάπη του την έπιθυμία του να την άνεβάσει στο θρόνο, για να γίνη πανίσχυρος, εκμεταλλευόμενος την άδυναμία που τούχε. Κι' αληθινά, αν ή Μεσσαλίνα έβγαζε από τη μέση τον Κλαύδιο, σίγουρα ο Σίλιος θ' άφάνιζε όριστικά τους εύνοους μένους και τους εύνοχους του Κλαυδίου και προ πάντων τον Νάρκισσο, τον ιδιαίτερο γραμματέα του.

Κρυμμένοι τώρα πίσω από το ξόανο της Άστάρτης, ο Νάρκισσος κι' ο Κάλλιστος δεν ξεχωρίζανε κάτι άλλες σκιές, που περιδιαβάσανε στην άλλη άκρη της πλατείας γύρω από ένα εδιδάντροπο πλήτην όμοιωμα του Ποίσιπου. Δεν έέρανε πως ο Σίλιος είχε κι' αυτός την άντικατασκοπεία του και πως τους παρακολουθούσε δήμε προς δήμε. Δεν ύποπτευόνταν πως το σχέδιό τους με τον Ούρσο του ήτανε

γνωστό και πως οι άνθρωποι του περιμέναμε τώρα μέσ' στο σκοτάδι της νύχτας για να ξεφαντίσουν το νέο πιστείο της αδιαντροπιάς της Αλγούστας.

Δεν ξέρανε κι' ούτε υπωπτεύονταν τίποτα. Γι' αυτό σαν δεδαιωθήκανε πως ο Ουρσος είχε άραξει για τα καλά στο καλλι της Λυκίσκης και πως θάργουσε να δγί από μέσα, ο Νάρκισσος κι' ο Κάλλιστος ξεκίνησαν αδέξιοι να γυρίσουν τα σπίτια τους, τρίβοντας με ίκνυοί τους τα χέρια τους.

— Ξέρεις κάτι, Νάρκισσε; ταυτε γελώντας ο Κάλλιστος καθώς βγήκανε στον μεγάλο δρόμο της 'Αγοράς. 'Η Αλγούστα, αντί να μας καταραστή, θα μας ευχαριστήσει για την έμπονη της περιπέτεια, αν καρμιά μέρα μάθη την αλήθεια.

— Άς κάνη ό,τι θέλει. Μά σαν μάθη την αλήθεια, δεθαί σου πως θάναι πολύ άργα γι' ούτην.

Και πήγανε να κοιμηθούνε ήσυχoi. Πολύ άργα, κατά το μεσημέρι της άλλης μέρας, μάθανε το τρομερό έγκλημα που έσυγκλονισε τη νύχτα τα Σάουρα. 'Ο πελώριος Σαρμά της μισθοφόρος, ο άτυχος Ουρσος, δρέθηκε σκοτωμένος μπροστά στο καλλι της Λυκίσκης. 'Η έταίρα, που είχε περάσει μαζί του τη νύχτα της, είχε γίνει άφαντη και του κάκου την αναζητούσαν οι στρατιώτες κι' οι κεντυρίονες για να πάρουνε την κατάθεσή της. 'Η Μεσσαλίνα ούτε αυτή τη φορά πιάστηκε στο δίχτυ των έλχρών της. Μόνο που δέκλιασε έναν δυνατό τρόπο, σαν είδε καταματωμένο μπροστά στα πόδια της το πελώριο κορμί του δύσμορφου μισθοφόρου που την έβασανισε όλη τη νύχτα με την απίστευτη δύναμή του και που σά γύρισε στο παλάτι με τη βοήθεια της έμπιστης δούγας της και κάποιων άγνωστων φίλων της, έδεξε να μείνη κάμποση ώρα στο άτριο για να συνεφέρει από τη συγκίνησή της, προτού πάη ξημερώματα πιά, να πλαγιάση στη νόμιμη κλίνη του Κλαυδίου, που καθώς πάντα ροχάλιζε άνυποψίαστος και παραμυθούσε μέσα στον ύπνο του, βαρεμένος από το κρασί κι' από το πολύ φαί που είχε κάνει την προηγούμενη νύχτα.

ΛΕΩΝ ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ
Κορυφαίος «Θησαυρού» 1941

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

— «Όταν ή συμφορά κοιμάται, βέν πρέπει κανείς να πάη να την ξυπνήση. Πορτογαλική

— 'Η τιμή μπορεί ν' άπομείνη πτόν πτωχό, ποτέ όμως σ' ένα πλούσιο που φτώχυνε.

— 'Ε λ β ε τ ι κ ή

— 'Αν ό κουτός δέν πήγαινε πτό παζάρι, τα χαλασμένα πράγματα δέν θα πουλιόνταν.

— 'Α ν ο α λ ο υ σ ι α ς

— Το κρύο νερό και το ζεστό ψωμί χαλούν και το γεωτέρη πτωμάχι.

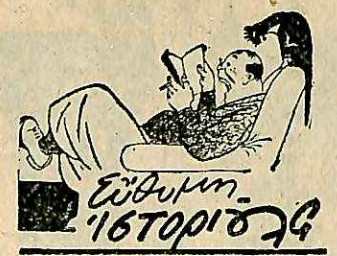
— 'Α ρ α β ι κ ή

— «Όποιος τρώει μοναχός του πόν κόκκορα, άς αμαρνώση μόνος, κός του το άλογό του.

Κ α τ α λ α ν ι κ ή

— Αύτό το δωμάτιό έχει πολύ ύποπτο έξωτερικό, μού έδήλωσε. Τι θα πη ό κόσμος άν με ίδι ή

Ο ΚΑΠΝΙΣΤΗΣ

Τη στιγμή ακριβώς που τό τράμ ξεκινούσε από τη στάση, ένας κομψοτενός νέος έπήδησε έπάνω, προχώρησε μέσα και στρογγυλοκάθησε σ' ένα καθίσμα. 'Υστερα, έβγαλε από χρυσή αigareθήκη, έβγαλε από μέσα ένα τσιγάρο, τό άναψε και όρ χισε να καπνίζει με όλη του την ήσυχία. Μιά ηλικιωμένη γυναίκα που καθόταν δίπλα του έγύρισε και τον έστραβοκύτταξε λέγοντας:

— Δεν ξέρετε ότι άπαγορεύεται τό τσιγάρο στό τράμ;

— Αλήθεια; Έκαμε αυτός άναί δεσάτα και χαμογελώντας ειρωνικά.

Τότε άρχισαν να φωνάζουν και οι άλλοι επιβάτες, διαμαρτυρόμενοι για τό φερόμύ του.

— Το τσιγάρο να σβύση! Έλεγε ό ένας.

— 'Απαγορεύεται τό τσιγάρο! έφώναζε άλλος.

— Καλά, καλά, πάψτε έπί τέλους, θα τό πετάξω! έπλε ό νεύρος νεύριασμένος που του χαλούσαν τά γούστα.

Έπέταξε πραγματικά τό τσιγάρο στό πάτωμα, έφτυσε έπάνω και τό πάτησε. Μετά, έβγαλε από μιά άλλη τσέπη ένα τερά-

στιο πούρο, τό άναψε και άρχισε να φουμάρη, θυάζοντας πυκνά σύννεφα καπνού που έγέμισαν όλο τό θαγόνι.

Μιά χαριτωμένη δεσποινίς που καθόταν ακριβώς άπέναντί του, έπήρε άμέσως ύφος επιθετικό κι' έφώναξε:

— 'Απαγορεύονται τά πούρα στό τράμ. Σβύστε τό άμέσως! 'Ορίστε!

— Δεν τό σβύνω, Έκαμε ό νέος άναιδεύστατα.

Μιά άλλη ηλικιωμένη κυρία του έπλε τότε με ύφος παρακλητικό:

— Σας παρακαλώ, κύριε, σβύστε τό πούρο, γιατί με πειράζει στό στήθος.

— 'Αν έινε έτσι, κυρία μου, έπλε τότε ό νέος παίρνοντας ά μέσως ύφος έξαιρετικά ευγενικό, τότε να τό σβύνω άμέσως. 'Αλλά μόνον προς χάριν σας.

Έπέταξε άμέσως τό πούρο, έφτυσε έπάνω και τό πάτησε, όπως έκανε με τό τσιγάρο. 'Υστερα έβγαλε από μιά άλλη τσέπη ένα τεράστιο τσιγάρο πίπα, την άναψε και ξαναγέμισε τό θαγόνι με σύννεφα καπνού.

Οι άλλοι επιβάτες, που είχαν χάσει πιά την ύπομνη τους, άρχισαν να διαμαρτυρώνται όσο πιο δυνατό μπορούσαν. Την ίδια στιγμή ήπληξε στό θαγόνι ένας νέος επιβάτης με άθλητικό παρυσιαστικό. 'Ακουσε την φασαρία που γινόταν, έρώτησε περί τίνος πρόκειται και όταν έμαθε την άφορη των διαμαρτυριών στηλώθηκε μπροστά στον ταραξία και του φώναξε:

— 'Αν δέν σβύσης άμέσως την πίπα, θάχης να κάνης μαζί μου, άναιδεύστατε!

— 'Ο άλλος του έρριξε μιά άπαθέστατη ματιά χωρίς να του δω ση άπάντησι.

— Θα την σβύσης ή όχι; έ.

πανάλαβε δυνατότερα ό άθλητής.

— 'Οχι, του άπήντησε ξερά ό νέος.

— 'Ο άθλητής του έρριξε μιά ά γρια προκλητική ματιά και όστερα, γυρίζοντας στους επιβάτες έφώναξε:

— Κυρίες και κύριοι, θα σας παρακαλέσω να μού επιτρέψετε να δώσω ένα μάθημα σ' αυτόν τον κύριο. 'Αφήστε τά φωνία και τά πράγματά σας στη θέση σας και περάστε μιά στιγμή στον πίσω έξώστη για νάχω τόπο να τον περιποιηθώ όπως του πρέπει. Σ' ένα λεπτό θα του μάθω ότι άπαγορεύεται τό κάπνισμα στό τράμ.

Οι επιβάτες άποτραδήχηκαν στον πίσω έξώστη, ίκανοποιημένοι για τό μάθημα που θα δινόταν στον θναϊδή και άφησαν στις θέσεις τους ό,τι κρατούσαν, ό καθένας: δέματα, τσάντες, χαρτοφύλακες.

Δέν είχε άδειάσει καλά τό θαγόνι και είδαν τον άθλητή να όρμαη έπάνω στον νεαρό και να του καταφέρνη δυό - τρεις γερές γροθιές. 'Εκείνος έτρίκλισε πέτρα, δάψε, έτοιμος να πέση. 'Αλλά τη στιγμή που όλοι ένόμizαν ότι θα σωριαζόταν κάτω, τον είδαν να τρέχη στον μπροστινό έξώστη, να πηδά από τό τράμ και να χάνεται τρέχοντας στό πρώτο στενό.

— Τις τσάντες! έφώναξε τότε μιά κυρία που είχε αντίληψη ότι ό νέος είχε άρπάξει, φεύγοντας μερικές από τις τσάντες που είχαν άφθεη μέσα στό όχημα.

— Μην άνησυχήτε, θα σας τις φέρω έγώ! άπήντησε ό άθλητής. Και πήδησε άμέσως από τό τράμ, τρέχοντας πίσω από τον... συνέταιρό του, για να κάνουν σέ λίγο τη μοιρασιά σέ μιά άπό κεντρη ταβέρνα.

ΑΛΜΠΕΡ ΦΕΡ Σ

ήρθαν και τά άκόλουθα δυό τηλεγραφήματα:

«Λόγω έπείγουσας έργασίας παραμένω εις έπαρχίαν άλλες δυό έβδομάδες. Φροντίστε την γυναίκα μου, Ζύλη».

Και τό δεύτερο που έλεγαν: «Ευτυχία ανέλπστη. 'Ανδρας μου παραμείνη εις έπαρχίαν άλλες δυό έβδομάδες. Φροντίστε για δωμάτιον, Κλημεντίνη».

Τό άλλο πρωί έπήρα τό πρώτο τραγού κι' έφυγα για κάποια μακρινή έπαρχία δίχως καν ν' άποχαρτέση την Κλημεντίνη.

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΤΑ ΑΡΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΜΙΚΡΟΒΙΑ

— Το άρωμα του θυμариού χρειάζεται 35 λεπτά για να έξολοθρήνη τά μικρόβια της ίμφλου.

— 'Ο θυόσμος μπορεί να ξεπατρέψη τον σκόρρο, μέσα σέ 40 λεπτά.

— 'Η μυρωδιά της κανέλλας μπορεί τέλος να σκοτώση τά μικρόβια του τυφοειδούς πυρετού σέ 50 λεπτά.

ΠΝΕΥΜΑ

ΠΩ Σ ΗΣΕΡΕ

— 'Ο διαβάτης. — Γιατί δέν έγάζεσαι; Γιατί κάθουσαι και χάνεις τον καιρό σου ζητιανεύοντας;

— 'Ο ζητιάνος. — Ζητιάνεψες, κύριε, έού καμιά φορά;

— 'Ο διαβάτης. — 'Οχι.

— 'Ο ζητιάνος. — Τότε, λοιπόν, πως έξερεις ότι χάνω τον καιρό μου ζητιανεύοντας;

ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ

— 'Ο ιδιοκτήτης του ραδιοφώνου στην έπαρχία. — Πού λέει, έτσι κάνω τό δακτυλάκι μου και άμείσως άναγκάζω τον Μουσσολίνι ή τον Γκόλντα να θουδαθή!

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΧΩΡΙΣΩΜΕ..

Ο έχθρος είχε έπισημάνει μιά νοσοκομειακή έγκατάσταση στα μετόπισθεν. Δέν μπόρεσε να την πλήξη. 'Ε να θραύσμα όμως έχύπησε θα νέσιμα μιά άδελφή. Δέν έξησε παρά λίγες ώρες. Τη στιγμή που έκλεινε για πάντα τά μάτια της, άργοκίνησε τά χείλη της για να ψιθυρίση μιά φρασούλα, που μόλις άκούστηκε:

— 'Αντίο, άγαπημένε μου... αντίο!

Τό όνομά της γράφτηκε εις τον κατάλογο των νεκρών: 'Αννα Σ...

Πριν από λίγον καιρό, και άπ' την άρχή του πολέμου, ύπηρετούσε ως νοσοκόμα σ' ένα νοσοκομείο των 'Αθηνών.

Μιά μέρα, άνάμεσα στους νέους τραυματίες θρισκόταν κι' εκείνος που έλάτρευε. Είχε μεταφερθεί βαρειά πληγωμένος στο στήθος. Στους άλλους συναδέλφους του είχε άφροισωθεί με τον θερμό πατριωτισμό της. Σ' εκείνον όμως άφροισώθηκε με τον τρελλό της έρωτα. Οι νύχτες που περνούσε στο προσκεφάλι του δέν ήταν νύχτες άδελφούς του καθήκοντος. 'Ηταν νύχτες γυναίκας έρωτευμένης, γυναίκας που άγαπούσε πολύ, και τά ξάγρυπνα μάτια της, γεμάτα δάκρυα, ίκέτευαν την εικόνα του Χριστού να σώση τον άγαπημένο της...

ΤΟ ΣΚΛΗΡΟ ΧΤΥΠΗΜΑ

Μιά μέρα, της παρέδωσαν τά άτομικά άντικείμενα του τραυματίου της. Φωτογραφίες, γράμματα, χρομιάτα, τό ρολόι του κι' ό,τι άλλο είχε έπάνω του. Τά τοποθέτησε με συγκίνησι σ' ένα συρτάρι του γραφείου της. Κι' ένοιωσε ξαφνικά τη μυστική λαχτάρα να ξαναδιαβάση τις έπιστολές από του είχε στείλει έπάνω στο μέτωπο. Νά ξαναδιαβάση τά λόγια που του έγγραφε, τά γεμάτα φλογερών έρωτα. Μά άνάμεσα σ' όλη του την άλλη λογαφία και μαζί με τά γράμματα τά δικά της, ύπληχαν κι' εκείνα που έδωσαν τό ξαφνικό και σκληρό χτύπημα στην καρδιά της. Τά γράμματα μιάς έλλης!...

Στην άρχή, ή 'Αννα ένόμισε πως είχαν μπερδευτή, πως κάποιο λάθος είχε γίνει. Μά, στο τέλος, όλα της έπεισαν πως άπευθύνονταν σ' εκείνον. 'Εδιάβασε με ταραχή, που έκανε τά γόνατά της να λυγίζουν.

«...Τί σημασία έχει άν οι συνθήκες μας κρατούν μακριά τον μέσά από τον άλλον; Σ' άγαπάς και μ' άγαπάς. Μπορεί να μην έχωμε τό δικαίωμα να συντηρώμε τη ζωή μιάς γυναίκας που έρέθηκε πριν από

Η ΘΥΣΙΑ

Είχε περάσει ένας μήνας. 'Εκείνος θρισκόταν στην άναρώρησι και της έλεγε πως μόλις γίνη έντελώς καλά, θα έπρεπε να παντρευτούν.

— Ναι, άγάπη μου!, του άπαντούσε ή 'Αννα χαρούμενη. Μά στο βάθος της καρδιάς της έξύσε το δράμα του πόνο και της θυσίας. Γιατί τό είχε πάρει άπόφασι πιά. Θα έκανε κάθε τι για την ευτυχία του άγαπημένου της.

Κι' όταν έώμισε πως είχε φθάσει ή στιγμή, κατέβαλε μίαν υπεράνθρωπη προσπάθεια, για να φανή δυνατή...

— 'Ηταν ένα όμορφο πρωινό και συνώδεε τον άγαπημένο της στον πρώτο του μικρό περίπατο, στον κήπο του νοσοκομείου. 'Εκάθονταν σ' ένα παγκάκι. 'Εκείνος πήρε τά χέρια της και της τά φιλούσε.

— Είσαι τόσο καλή... Μ' άγαπάς τόσο πολύ... της έλεγε. 'Η 'Αννα συγκράτησε με κόπο τά δάκρυα που άνέβαιναν στα μάτια της. Κατάρθωσε να τον κυτάξη με θάρρος και του έπλε όσο μπορούσε πιο ψύχραιμα:

— Σπύρο, πρέπει να σε μιλήσω!

— Τι; Πές μου, της έπλε με στοργικό ένδιαφέρον.

— 'Η κατάσταση σου είναι πολύ καλή, ώστε να μη φοβάμαι πως θα σου κάμη κακό ό,τι σου πώ.

— Μά τί έινε αυτό τό σοβαρό, τέλος πάντων;

— Πιστεύω να φανής λογικός...

— Μά για τί πράγμα;

— Πρέπει να χωρίσωμε.

Την έκύτταξε έκπληκτος. Με μιά έκκληση όμως που δέν φαινόταν καθόλου άδυνηρή. Λες και είχε άκούσει κάτι που λαχταρούσε, μά που δέν ήλπιζε ποτέ...

— Νά χωρίσωμε; Θέλεις να χωρίσωμε;

— Ναι, Σπύρο...

— Μά γιατί;

— Θα φανώ ειλικρινής μαζί σου. 'Αγαπά κάποιον άλλον. Είναι καιρός τώρα. 'Αγωνίστηκα πολύ για να μην προδώσω... την άγάπη μας! Μά δέν μπο

ρεσα! Κι' όταν άποφάσισε να στο πώ, ξέσπασε ό πόλεμος. 'Εφυγε άμέσως και δέν είχα τό θάρρος να στο πώ τότε. Σταμάτησε πινιμένη άπ' την προσπάθεια και την συγκίνησι. 'Ετρεμε δόλοληρη.

— Έτσι, λοιπόν; έπρόφερε έντονα εκείνος. Μού τό λες τόσά ώμά; Κι' άν γινόμουν δυστυχισμένος αυτή τη στιγμή; Δέν τό συλλογίστηκες; Έγώ όμως σέ συλλογίστηκα... έγώ. Σταμάτησε μετανιωμένος. 'Εμεσολάησε λίγη σιωπή με ταψύ τους.

— Άς έινε όμως, δέν πρέπει να θυμώνω μαζί σου, για τί μού στέλνεις μιά καλή τύχη... 'Οστόσο, 'Αννα, δέν σε φανταζόμουν για τόσο φθνή. Σου εύχεται να ζήσης ευτυχισμένη. 'Όσο για μένα, να είσαι δέβαιη πως μωρώ να βρώ την άληθινή άγάπη...

Σηκώθηκε και προχώρησε προς τό κτίριο του νοσοκομείου.

— 'Η 'Αννα τον παρατηρούσε να χάνεται πίσω άπ' τις ράδες δάφνης του κήπου. 'Απ' τά μάτια της κατακυλούσαν καφτά τά δάκρυα και τά χείλη της ψιθύριζαν άηληπισμένα:

— 'Αγάπη μου!... 'Αγάπη μου!...

Σέ λίγες μέρες μετετίθετο στη ζώνη του μετώπου.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΑΠΟ ΤΟ ΜΕΤΩΠΟ ΤΗΣ ΛΙΒΥΗΣ

★ Οι περισσότεροι πολεμικοί άναποκρίται έναγύρισαν στην Αίγυπτο με πρόπαι από τό μέτωπο της Λιβύης. 'Ενας άπ' αυτούς, π. χ., έφερε μαζί του μιά μπέστα ενός συνταγματάρχου των μεσανκιντών. 'Ενας άλλος έινε δέβδία θερμαίας κάποιου ταγματάρχου Ιατρού, τό όποιον δείχνει ότι ή Ιταλική στρατιά ή οποία ήταν στρατευμένη στην έρημο υπέφερε ιδίως από δυσεντερία και από καιλιακόν τύφο. Οι στρατιώται του Γκρασιάνι έγκρατέλειαν όχι μόνον τά όπλα τους, αλλά ό όλην ή ζωήν τους, για προσωπική τους χρήση. 'Ετσι, στο πεδίο της μάχης μπορεί να βρή κανείς και σήματα άόμης κουβέρτες, βαλίτσες, μπότες άξιαμιακά, χάρτινες λίρες και Ιταλικά μετάλλια νομισμάτων.

Οι δημοσιογράφοι έπήραν διάφορα ένθύμια, μιά τους άπαγορεύθη να πάρουν τά όπλα.

★ Οι 'Ιταλοί άξιωματικοί, καθώς είχαν βαρεθή την έρημο όπου είχαν μείνει περισσότερα από τρεις μήνες, έφεραν 'Ιταλίδες χορεύτριες από την Τριπολι, για να τους διασκεδάσουν. Κάθε βράδυ λοιπόν σ' ένα ύπόγειο καταφύγιο τό όποιον είχαν κατασκευάσει κάτω άπ' τους στρατώνες, που τους έδωδάρδιζε συχνά ή άγγλική αεροπορία, οι χορεύτριες αυτές έκτελούσαν τά νεύμερά τους. 'Όταν ή αυτοκρατορική άγγλική στρατιά έπέτεθε κατά του Σίντι—Μπαράνι, οι 'Ιταλοί πολύ λίγο σκοτίστηκαν για τις γυναίκες αυτές. Δύο άπ' αυτές σκοτώθηκαν. Βρισκόνταν θορμένες σ' έναν λοφίσκο από έμμο ακάτου στην έρημο.

★ Οι φασιστικές δυνάμεις είχαν για μωστό ένα μεγάλο όρθηό που λιών ράσας. Τά σκυλιά αυτά τά υποθέτησαν τώρα τά άγγλικά συντάγματα και φαίνονται πολύ πιστά στους νέους των κυρίους. Τους έψησαν τά Ιταλικά τους δόματα. Τά ένθύμια αυτά, όσα και άν σός φαίνεται περίεργα είναι όνόματα πόλεων άπ' όπου προήρχετο κάθε σύνταγμα. 'Ετσι, μπορεί να άκούση κανείς σήμερα μέσα στην έρημο τά 'Εγγλεάνια να λένε στο σκυλό τους: «Βενετία, έλα δώ ή φλωρεντία, κάθισε φρόνιμα!».

ΠΑΛΙΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ & ΝΕΑ ΑΝΟΙΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΕΡΩΣ και ΨΥΧΗ... από Περβετινή!

(Σκίτσος: Σ. ΡΩΝΑ)

THE MANA

Ξαφνικά, ἄρχισε κι' αὐτός νὰ
δοχαλίζῃ καὶ οἱ δυὸ ἄλλοι φρου-

Ὁ ἀμαξίας δὲν ἀντελήφθη τί-

Η ΘΕΛΗΣΙΣ ΤΟΥ ΝΕΚΡΟΥ

ρι, φτυάρια και άξινες,

πύρινα φίδια, ἐλάμπαν ἐμπροσ

ὅσον σπερμα καὶ κότε σπορὴν
ἐκείνη ἐκείνη σπορὴν ἐκείνη σπορὴν

ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΑ

ΞΩΦΡΕΝΙΚΑ
ΕΝΣΤΑΝΤΑΝΕ

ποδο καὶ ἐλ αὐτο το κοκκινον
Το εἰς τὸν οὐρανόν

ΝΑ ΠΙΣΤΕΨΕΙ

... να εστιάσετε στη δική σας
... μέση.

ὅλοι οἱ καλεσμένοι μπροστὰ ἀπὸ

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ ΤΟΥ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ»

Ο ΠΑΡΑΣΤΑΤΙΚΟΣ ΧΑΡΤΗΣ ΤΗΣ ΑΓΓΛΟΓΕΡΜΑΝΙΚΗΣ ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΗΣ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑΣ

Φωτολιθογραφικός, πολύχρωμος, λεπτομερής και με ἀποστάσεις εἰς ναυτικά μίλια.

— “Ενδεκα απόπειρες πού έγιναν μέσα στους αιώνες! Ήδη ορίστηκε ο νέος. Έξησα λοιπόν κατά το καρελάν;... Έγώ;... Καί... Σφιγξ! Ποιά είναι ή Σφιγξ, μέσα στα σπλάχνα της οποίας άφραϊλώς άπό το πού έβρισκεται τό Αιγύπτιο πού θά μού άποκαλύψει τό έπαισιό μου;... Ησυχία! Η ήθελσις μου είναι ισχυρότερη από τή δική του; Σέ ποίο σημείο της σφαίρας πρέπει να χωρώ μέσος στα σπλάχνα της γής; Πρέπει να έβρισκόμαι μπροστά στην Σφιγξα κατά τή τελευταία άποψη του είκοστού τέτατου έτους

ποδο καὶ ἐλ αὐτο το κοκκινον
 7 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100 101 102 103 104 105 106 107 108 109 110 111 112 113 114 115 116 117 118 119 120 121 122 123 124 125 126 127 128 129 130 131 132 133 134 135 136 137 138 139 140 141 142 143 144 145 146 147 148 149 150 151 152 153 154 155 156 157 158 159 160 161 162 163 164 165 166 167 168 169 170 171 172 173 174 175 176 177 178 179 180 181 182 183 184 185 186 187 188 189 190 191 192 193 194 195 196 197 198 199 200 201 202 203 204 205 206 207 208 209 210 211 212 213 214 215 216 217 218 219 220 221 222 223 224 225 226 227 228 229 230 231 232 233 234 235 236 237 238 239 240 241 242 243 244 245 246 247 248 249 250 251 252 253 254 255 256 257 258 259 260 261 262 263 264 265 266 267 268 269 270 271 272 273 274 275 276 277 278 279 280 281 282 283 284 285 286 287 288 289 290 291 292 293 294 295 296 297 298 299 300 301 302 303 304 305 306 307 308 309 310 311 312 313 314 315 316 317 318 319 320 321 322 323 324 325 326 327 328 329 330 331 332 333 334 335 336 337 338 339 340 341 342 343 344 345 346 347 348 349 350 351 352 353 354 355 356 357 358 359 360 361 362 363 364 365 366 367 368 369 370 371 372 373 374 375 376 377 378 379 380 381 382 383 384 385 386 387 388 389 390 391 392 393 394 395 396 397 398 399 400 401 402 403 404 405 406 407 408 409 410 411 412 413 414 415 416 417 418 419 420 421 422 423 424 425 426 427 428 429 430 431 432 433 434 435 436 437 438 439 440 441 442 443 444 445 446 447 448 449 450 451 452 453 454 455 456 457 458 459 460 461 462 463 464 465 466 467 468 469 470 471 472 473 474 475 476 477 478 479 480 481 482 483 484 485 486 487 488 489 490 491 492 493 494 495 496 497 498 499 500 501 502 503 504 505 506 507 508 509 510 511 512 513 514 515 516 517 518 519 520 521 522 523 524 525 526 527 528 529 530 531 532 533 534 535 536 537 538 539 540 541 542 543 544 545 546 547 548 549 550 551 552 553 554 555 556 557 558 559 560 561 562 563 564 565 566 567 568 569 570 571 572 573 574 575 576 577 578 579 580 581 582 583 584 585 586 587 588 589 590 591 592 593 594 595 596 597 598 599 600 601 602 603 604 605 606 607 608 609 610 611 612 613 614 615 616 617 618 619 620 621 622 623 624 625 626 627 628 629 630 631 632 633 634 635 636 637 638 639 640 641 642 643 644 645 646 647 648 649 650 651 652 653 654 655 656 657 658 659 660 661 662 663 664 665 666 667 668 669 670 671 672 673 674 675 676 677 678 679 680 681 682 683 684 685 686 687 688 689 690 691 692 693 694 695 696 697 698 699 700 701 702 703 704 705 706 707 708 709 710 711 712 713 714 715 716 717 718 719 720 721 722 723 724 725 726 727 728 729 730 731 732 733 734 735 736 737 738 739 740 741 742 743 744 745 746 747 748 749 750 751 752 753 754 755 756 757 758 759 760 761 762 763 764 765 766 767 768 769 770 771 772 773 774 775 776 777 778 779 780 781 782 783 784 785 786 787 788 789 790 791 792 793 794 795 796 797 798 799 800 801 802 803 804 805 806 807 808 809 810 811 812 813 814 815 816 817 818 819 820 821 822 823 824 825 826 827 828 829 830 831 832 833 834 835 836 837 838 839 840 841 842 843 844 845 846 847 848 849 850 851 852 853 854 855 856 857 858 859 860 861 862 863 864 865 866 867 868 869 870 871 872 873 874 875 876 877 878 879 880 881 882 883 884 885 886 887 888 889 890 891 892 893 894 895 896 897 898 899 900 901 902 903 904 905 906 907 908 909 910 911 912 913 914 915 916 917 918 919 920 921 922 923 924 925 926 927 928 929 930 931 932 933 934 935 936 937 938 939 940 941 942 943 944 945 946 947 948 949 950 951 952 953 954 955 956 957 958 959 960 961 962 963 964 965 966 967 968 969 970 971 972 973 974 975 976 977 978 979 980 981 982 983 984 985 986 987 988 989 990 991 992 993 994 995 996 997 998 999 1000 1001 1002 1003 1004 1005 1006 1007 1008 1009 1010 1011 1012 1013 1014 1015 1016 1017 1018 1019 1020 1021 1022 1023 1024 1025 1026 1027 1028 1029 1030 1031 1032 1033 1034 1035 10

... να εστιάσετε στη δική σας
... μέση.

ὅλοι οἱ καλεσμένοι μπροστὰ ἀπὸ

Κατηγορ.: Καὶ ποῖαν

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΗΣ ΝΥΦΙ

Κατηγορ: Καί τί σημασι

εδρε, πρέπει να καλέσωμε έμ
γνώμονας πού θά φιλήσουν

το
το
την

1. ΣΑΝΔΗ

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Η ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΒΟΗΘΕΙΑ καί η «Μάχη του 'Ατλαντικού»

Ο χειμάρρος του πολεμικού υλικού

Ο χειμάρρος της αμερικανικής βοήθειας ήρθε να κυλάει και μέσα εις όλιγους μήνας θα κατακλύση την Εύρωπην: με αυτήν την φράσιν ανήγγειλαν την έναρξιν της άποστολής πολεμικού υλικού εις την 'Αγγλίαν και τους συμμάχους της οι επίσημοι αμερικανικοί κύκλοι, μόλις έφημισθη από το Κογκρέσσον το νομοσχέδιον που έπιτρέπει εις τον Πρόεδρον Ρούζβελτ να δαπανήσῃ το τεράστιον ποσόν των 7.000.000.000 δολλαριών δια της έξοδου της μάχης των 'Εθνών. Όσοι έζησαν τὸν προηγούμενον πολέμον, γνωρίζουν τὸν ρόλον που έπαιξεν η συμμετοχή των 'Ηνωμένων Πολιτειῶν εις την έκβασιν του. Τώρα θεωροῦνται ότι η αμερικανική βοήθεια δὲ εἶναι ἀκόμη μεγαλύτερη. Ποιά δὲ εἶναι, πῶς θὰ πραγματοποιηθῇ και ποῖαν έκτασιν θὰ λάβῃ;

Αἱ 'Ηνωμέναι Πολιτεῖαι εἶνε τὸ διοικητικῶτερον κράτος τοῦ κόσμου, ὑπολογίζεται δὲ ὅτι συγκεντρώνουν τὰ 48 — 52 % τῆς παγκοσμίου βιομηχανικῆς παραγωγῆς. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἡμποροῦν να παράγουν περισσότερα βιομηχανικά προϊόντα παρὰ ὅλας αἱ ἄλλαι χώραι τοῦ κόσμου μαζί. Βιομηχανική δὲ παραγωγή σημαίνει σήμερον τὰ μέσα διὰ τὴν βρεζαγῶν τὸν πολέμου. «Οἱ σμηρινὸς πολέμου», ἔλεγε πρό ἡμερῶν ὁ στρατηγὸς ντὲ Γκῶλ, εἶνε ζήτημα μηχανικῶν μέσων, δηλαδή βιομηχανικῆς παραγωγῆς. Νικητὴς θὰ εἶνε ἐκεῖνος ποὺ θὰ ἔχῃ τὰ ἀφθονώτερα μέσα. Αὐτὸ τὸ ἐγγύριζε τὸ Γερμανικὸν «Επιτελεῖον καὶ ἤρρισε τὸν πόλεμον, μόνον ὅταν εἶχε συμπληρώσῃ η μετατροπὴ τῆς γερμανικῆς βιομηχανίας εἰς πολεμικὴν. Ἐταῖ τὸ γερμανικὸν κράτος εὐρέθη ἀρτίως ὀργανωμένον καὶ πάνοπλον μετὰ τὴν ἔκρηξιν τῶν ἐχθροπραξιῶν, ἐν ἀντιθέσει μετὰ τὴν συνέσει εἰς τὸ ἀγγλο-γαλλο-πολωνικὸν στρατόπεδον.

Ἐφ'ὅσον, ὁμως, παρήρρητο ὁ καιρὸς, ἐπραγματοποιεῖτο ἡ πολεμικὴ ὀργανώσις τῆς βιομηχανίας τῆς 'Αγγλίας. Ἡ Πολωνία καὶ ἡ Γαλλία εἶχαν καταρρεύσει. Ἡ 'Αγγλία εἶχε μείνει μόνη καὶ ἡ γερμανικὴ ἐπίθεσις ἐστράφη ἐναντίον τῆς. Ὁ κύριος στόχος τῶν γερμανικῶν ἀεροπλάνων ἦσαν τὰ ἀγγλικά πολεμικά ἐργοστάσια, ἀλλ' αἱ προενηθεῖσαι εἰς αὐτὰ ζημίαι δὲν ἐσταμάτησαν τὴν παραγωγὴν, ἡ ὁποία καθημερινῶς πῦξανε. Ὡστόσο, ταχέως ἐγένετο φανερόν ὅτι ἡ ἀγγλικὴ βιομηχανικὴ παραγωγὴ δὲν ἦτο ἀπολύτως ἐπαρκὴς καὶ μετὰ τὸν σχηματισμὸν τῆς κυβερνήσεως Τόρριλλ, ἀπεφασίσθη νὰ γίνον μεγάλας παραγγελίας πολεμικοῦ υλικοῦ εἰς τὰς 'Ηνωμένας Πολιτεῖας. Αὕτη εἶνε ἡ ἀρχὴ τῆς αμερικανικῆς βοήθειας.

ΤΟ ΟΠΛΟΣΤΑΣΙΟΝ ΤΩΝ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΩΝ

Ἡ αμερικανικὴ βιομηχανία, ὁμως, δὲν εἶχε ὅτε αὕτη ἐπαρκὴς ἐγκαταστάσις διὰ τὴν παραγωγὴν πολεμικοῦ υλικοῦ, μόλις, ἐν

τούτοις, κατεδείχθη ὅτι θὰ ἐχρειάζετο ἡ βοήθεια τῆς διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τῆς πολεμικῆς προσπάθειας τῆς 'Αγγλίας, ἐλήφθησαν ἄμεσα καὶ ριζικά μέτρα, χάρις εἰς τὰ ὁποῖα τώρα αἱ 'Ηνωμέναι Πολιτεῖαι γίνονται — καθὼς διεκήρυξεν ὁ Πρόεδρος Ρούζβελτ — τὸ ὄπλοστασιον τῶν Δημοκρατιῶν. Τὸ πρῶτον μέτρον ἦτο ἡ ἀνεγερσις νέων ἐργοστασίων καὶ ἡ μεταρρυθμισις πολλῶν ὑπαρχόντων, ὥστε νὰ μετατραποῦν εἰς πολεμικά. Τὸ δεύτερον μέτρον ἦτο ἡ αὐξήσις τῶν ὀρῶν ἐργασίας εἰς τὰ ἐργοστάσια καὶ τὸ τρίτον ἡ ρύθμισις τῆς παραγωγῆς πολεμικοῦ υλικοῦ ἀπὸ εἰδικῶν ἐπιτροπῶν. Ἐχρηστάθησαν πολλοὶ μῆνες διὰ νὰ ἀποδώσουν τούτοις καρποὺς τῶν νὰ ἀνωτέρω μέτρων. Σήμερον, ὁμως, χάρις εἰς αὐτά, αἱ 'Ηνωμέναι Πολιτεῖαι εἶνε εἰς θέσιν νὰ ἐκχύσουν ἕνα ἀστείρευτον χειμάρρον πολεμικοῦ υλικοῦ εἰς τὴν Εὐρώπην.

Καὶ πράγματι ἔχει συμπληρηθῇ πλεόν ἡ ἀνεγερσις ἐκατοντάδων τεραστίων νέων ἐργοστασίων, τῶν ὁποίων ἤρριξεν ἡδὴ, ἀπὸ τίνος, ἡ ἐντατικὴ παραγωγή. Πρὸ ἔτους αἱ 'Ηνωμέναι Πολιτεῖαι κατεσκεύαζον μόλις 200 — 250 ἀεροπλάνα κατὰ μῆνα, ἐνῶ τὸν παρελθόντα Φεβρουάριον κατεσκεύαζαν ἄνω τῶν 1000, ὁ δὲ ἀριθμὸς αὐτὸς θὰ αὐξήσῃ μετὰ τὴν ἔκρηξιν τῶν ἐχθροπραξιῶν. Ἡ λειτουργία τῶν νέων ἐργοστασίων. Οἱ ἴδιοι ἀριθμοὶ ἐφαρμόζονται καὶ εἰς τὰ τάνκς, τὰ βαρικομένα αὐτοκίνητα, τὰ τηλεβόλα ὁλῶν τῶν τύπων, τὰ πολυβόλα, τὰς δόμβας ἀεροπλάνων, τὰς δόιδας, τὰ φορητὰ αὐτοκίνητα, τὰ πυρομαχικά. Ἐνῶ ἀπὸ περὶ σὲ μῆρας τέλους τοῦ παρελθόντος Ἰανουαρίου ἡ αὐξήσις τῆς παραγωγῆς ἦτο βραδεία, ἀπὸ τοῦ Φεβρουαρίου, ὅτε συνεπληρώθη ἡ ἀνεγερσις τῶν νέων ἐργοστασίων, ἡ αὐξήσις θαίνει πολλαπλασιασμένη. Εἶνε τεράστιαι αἱ ποσότητες πολεμικοῦ υλικοῦ ποὺ κατεσκευάζονται τώρα εἰς τὰς 'Ηνωμένας Πολιτεῖας. Ἀρκεῖ νὰ λέγῃ ὅτι αἱ ὑπὸ ἐκτέλεσιν αὐτῇ τὴν στιγμὴν ἀγγλικά παραγγελλία ἀντιπροσώπευον ἀξίαν 400.000.000 λιρῶν.

Ἐνας 'Αμερικανὸς δημοσιογράφος, ὁ ὁποῖος περιέδωκε κατὰ τὰς ἀρχὰς Μαρτίου τὰς βιομηχανικὰς περιοχὰς τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν, περιέγραψε διὰ μακρῶν τὸ ἐκπληκτικὸν θέαμα ποὺ ἀντίκρουσε: χιλιάδας ἐργοστασίων με ἐκατοντάδας χιλιάδας, με ἐκατομμύρια ἐργατῶν, ἐκεῖ ὅπου μέχρι πρό τινας δὲν ὑπῆρχε τίποτε. Μέσα εἰς ὀλίγους μῆνας οὖν τελέσθη πραγματικὴ κοσμογονία. Ὁ αμερικανικὸς λαὸς ἀνταπεκρίθη με ἐνθουσιασμὸν, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν μεθοδικότητα καὶ τὴν τεχνικὴν κατάρτισιν ποὺ τὸν χαρακτρίζει εἰς τὴν ἔκκλησιν τοῦ Προέδρου Ρούζβελτ. Ἡ χώρα ἔχει πραγματικὰ μετατροπῇ εἰς ἕνα ἀπείρυντον ὄπλοστασιον, δὲ ποὺ κατεσκευάζονται εἰς πρωτοφανεῖς ποσότητας, δὲ χρειάζεται ἡ 'Αγγλία διὰ ν' ἀποκτήσῃ μίαν

Η ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΟΥ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ»

ΣΤΟ ΠΑΤΙΝΑΖ

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Τὰ «σπὸρ» καὶ τὸν ἀθλητισμὸν, ἐφ' ὅσον ἀγαπᾶμε προτινῶν, μάγκες σήμερα, γιὰ πατιναζ νὰ πάμε. Ἀβάντι, νὰ κοτσάρουμε δυὸ ρόδες στὰ πατούμενα, κι' ἀπὸ χερσαία δίποδα, νὰ γίνουμε... π ε τ ο ὕ μ ε ν α.

ΓΕΡΟ—ΠΑΡΑΤΑΚΙΟΣ

Βεβαίως, οὖν, Θρασύβουλε! Κι' ἐν τῷ Ζάππειῳ ἄς σπεύσωμεν

κι' ἡμεῖς ἵνα ἱππεύσωμεν

γοργῶδες πατιναζιον

κι' αἱ γλαφυραὶ νεάνιδες με σκέρτσον καὶ με νάζιον

ὡς γόστα τῆς μόδας

καὶ ἅ με περιπλέξωσιν

με χείρας καὶ με πόδας.

Καὶ διὰ βλεμμάτων φλογερῶν οὐ μὴν καὶ συνεχῶν θὰ ριψὺ πλείστας πρὸ ἑμοῦ ὡς... θ ὕ μ α τ α τ ρ ο χ ὶ ν

ΠΑΓΩΝΑ

Ἐγὼ, δὲν ἔρχομαι, παιδιά, σ' αὐτὰ τὰ μαρμαφέτια. Ἐμένανε δὲν μ' ἄρεσαν κι' οὐτ' μ' ἄρεσαν τέτοια. Στὰ πόδια μου δὲν δέχομαι τραχοὺς ἐγὼ νὰ βάξω, νὰ πῶσω χαμου, ἀνάσκελα, νὰ πάθω κἄνα κάζο.

ΖΑΜΦΩ

Κι' ἐγὼ τὸ σκέφτομαι πολὺ. Ἀκοῦτε ρεζιλίκια, τσουλήθρες, ζεσιπώματα κι' ἄλλα μασκαράλίκια, νὰ σηκωθοῦν τὰ ρούχα μου, νὰ μοῦ φανοῦνε οὐλα καὶ ἴδια κι' ὅμοια νὰ γίνω κι' ἐγὼ μετὰ καθε τσουλά.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Στὸ τσουλίσμα ἐπιβάλλεται γιὰ νὰ φανῇς τασχίνα νάσαι... τ σ ο υ λ ἄ κ λ ι φ σ ι κ ὶ, γιὰ νὰ... τ σ ο υ λ ἄ ρ (πιὸ φίνα.

ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Τσουλήθρα, γιάδρουμ, ντὲν μπορῶ σὲ Ζάππειο νὰ κάνω

συντριπτικὴν ὑπεροχὴν.

Η «ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΑΤΛΑΝΤΙΚΟΥ»

Καὶ ἡδὴ, ἡ ἀποστολὴ τοῦ υλικοῦ ἔχει ἀρχίσει. Οἱ αμερικανικοὶ λιμένες σφύζουν ἀπὸ τὴν κίνησιν τῶν ἐκατοντάδων φορητῶν σκαφῶν, τὰ ὁποῖα φορτῶνουν τάνκς, τηλεβόλα, πολυβόλα καὶ πυρομαχικά διὰ νὰ τὰ μεταφέρουν εἰς τὴν 'Αγγλίαν. Τὰ ἀεροπλάνα διέρχονται ἐν πτήσιν τὸν 'Ατλαντικὸν καὶ προσγειώνονται εἰς τὰ ἀγγλικά ἀεροδρόμια, ἐτοιμα, μετὰ τὰ πληρώματά των, διὰ νὰ ἀναλάβουν ἀμέσως δράσιν. Εἶνε ἀεροπλάνα νεωτάτων τύπων, οἱ ὁποῖοι εἶνε οἱ ἰσχυρότεροι καὶ ταχύτεροι τοῦ κόσμου. Τὰ καταδιωκτικά ἀναπτύσσονται τὴν χύτητα 650 — 800 χιλιομέτρων τὴν ὥραν καὶ εἶνε ὀπλισμένα με 8 πολυβόλα ἢ ἐν πυροβόλον ἑκάστον. Τὰ βομβαρδιστικά εἶνε τεράστια, φέρουν μέγα βάρος βομβῶν, ἔχουν ἰσχυρότατον ὀπλισμὸν καὶ τῶσιν ἀκτῖνα ἐνεργείας, ὥστε νὰ ἡμποροῦν ν' ἀρπάζωσιν ἀπὸ τὴν 'Αγγλίαν, νὰ βομβαρδίσουν τὸ Μιλάνον, τὴν Βενετίαν, τὴν Βιέννην, τὴν Παρίαν, τὴν Βαρσοβίαν ἢ τὸ Δάν, τῶσιν καὶ νὰ ἐπιστρέφουν εἰς τὴν βάση των χωρὶς νὰ ἔχουν ἀκόμη ἐξαντλήσῃ τὴν καύσιμον ὕλην των. Μεταξὺ αὐτῶν εἶνε καὶ τὰ πρῶτα εἰσπόμενα φρούσια, πραγματικὰ «βαρὴρὰ» τοῦ ἀέρος.

Περὶσσότερον ὁμως καὶ ἀπὸ ἀεροπλάνα καὶ ἀπὸ τάνκς καὶ ἀπὸ τηλεβόλα, ἡ 'Αγγλία χρειάζεται αὐτὴν τὴν στιγμὴν σκάφη, καὶ ἡδὴ, ἡ ἀποστολὴ τοῦ υλικοῦ ἔχει ἀρχίσει. Οἱ αμερικανικοὶ λιμένες σφύζουν ἀπὸ τὴν κίνησιν τῶν ἐκατοντάδων φορητῶν σκαφῶν, τὰ ὁποῖα φορτῶνουν τάνκς, τηλεβόλα, πολυβόλα καὶ πυρομαχικά διὰ νὰ τὰ μεταφέρουν εἰς τὴν 'Αγγλίαν. Τὰ ἀεροπλάνα διέρχονται ἐν πτήσιν τὸν 'Ατλαντικὸν καὶ προσγειώνονται εἰς τὰ ἀγγλικά ἀεροδρόμια, ἐτοιμα, μετὰ τὰ πληρώματά των, διὰ νὰ ἀναλάβουν ἀμέσως δράσιν. Εἶνε ἀεροπλάνα νεωτάτων τύπων, οἱ ὁποῖοι εἶνε οἱ ἰσχυρότεροι καὶ ταχύτεροι τοῦ κόσμου. Τὰ καταδιωκτικά ἀναπτύσσονται τὴν χύτητα 650 — 800 χιλιομέτρων τὴν ὥραν καὶ εἶνε ὀπλισμένα με 8 πολυβόλα ἢ ἐν πυροβόλον ἑκάστον. Τὰ βομβαρδιστικά εἶνε τεράστια, φέρουν μέγα βάρος βομβῶν, ἔχουν ἰσχυρότατον ὀπλισμὸν καὶ τῶσιν ἀκτῖνα ἐνεργείας, ὥστε νὰ ἡμποροῦν ν' ἀρπάζωσιν ἀπὸ τὴν 'Αγγλίαν, νὰ βομβαρδίσουν τὸ Μιλάνον, τὴν Βενετίαν, τὴν Βιέννην, τὴν Παρίαν, τὴν Βαρσοβίαν ἢ τὸ Δάν, τῶσιν καὶ νὰ ἐπιστρέφουν εἰς τὴν βάση των χωρὶς νὰ ἔχουν ἀκόμη ἐξαντλήσῃ τὴν καύσιμον ὕλην των. Μεταξὺ αὐτῶν εἶνε καὶ τὰ πρῶτα εἰσπόμενα φρούσια, πραγματικὰ «βαρὴρὰ» τοῦ ἀέρος.

Περὶσσότερον ὁμως καὶ ἀπὸ ἀεροπλάνα καὶ ἀπὸ τάνκς καὶ ἀπὸ τηλεβόλα, ἡ 'Αγγλία χρειάζεται αὐτὴν τὴν στιγμὴν σκάφη,

ΤΑ ΣΕΚΑΡΑΙΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΧΟΝΤΡΗΣ

ΜΑΝΤΑΜ ΣΟΥΣΟΥ: —Καὶ ἀπαιτῶ νὰ μοῦ δώσετε τὸ σουτιέν σας, γιὰ νὰ κῶνῃ ὁ Παναγιωτάκης μου δυὸ ἀντίσκηνα!

(Σκίτσο: Σ. ΡΩΝΑ)

καὶ ρόδες, μόντες πατιναζ σὲ πόδια μου νὰ δάνα. Τσουλήθρες ἔκανα πολλές στὰ παινιτὰ τὰ χρόνια μου, μὰ πῆγα, χάμω, μιά φορά, ἱμπορούμην νὰ πῶσω, ἀμὰ καὶ ζῶνῃ ἐκόπηκε καὶ πῆσαν παντολόνια μου καὶ ντὲν μποροῦσα νὰ σταθῶ, ζουνάρι μου νὰ δῶσω.

ΣΟΥΣΟΥ

Καλέ, δὲν θάσαστε καλὰ... Σὰς ἔστριψαν οἱ δίδες, ποὺ θὰ με πάτε νὰ μπλεχτῶ μ' αὐτὲς τὶς καραβίδες, μετὰ τὴν γυναικὲς τοῦ λουοῦ ποὺ δάζουνε στὰ τσόκαρα δυὸ ρόδες καθε μία τους καὶ τρέχουν σάν... π α λ η ὀ (κα ρ ρ α.

ΧΟΝΤΡΗ

Ἐγὼ, παιδιά, τρελλαίνομαι γιὰ κάθε εἶδους «σπὸρ» κι' εἶμαι εἰδικὴ στὸ «πατιναζ» καὶ μ' ὅλα τὰ κομφορ. Θὰ κόβω δόλτες σάν τρελλή, θὰ τρέχω πάνω-κάτω, θὰ κάνω γύρους συνεχῶς καὶ δόλτες καὶ σπαγγάτο.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Σταμάτα, νὰ χαρῆς, χοντρή, καὶ τὰ προσόντα τάχεις, μονάχα μὴ σὲ πάρουνε οἱ ἄλλες γι'... ἄ ρ μ α μ ἄ χ η ς.

ΠΑΝΣΠΑΡ

Ὅταν δρεθεύμε, κύριοι, στὸ τρεῖς χιλιάδες ἔτος τὸ «πατιναζ» θὰ γίνεταί πλαγίως καὶ καθέτως. Θὰν' ἕνα «σπὸρ» μαγευτικὸ καθ' ὅλα κι' ὄνειρώδες καὶ θὰ γυρῇ συνεχῶς καθεῖς νὰ πατιναρῇ. Θὰ δάξῃ καθεὶς ἀνθρώπος, στὰ πόδια του δυὸ ρόδες καὶ σ' ἕνα δευτερόλεπτο θὰ δρίσκεται στὸν... Ἀ ρ η!

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Αὐτὸ ποὺ λές, μωρὲ Πανσπάρ, συμβαίνει κι' ἐν 'Αθῆναις τοὺς θερινούς τοὺς μῆνες. Κι' ὅπως, νὰ ποῦμε, περπατᾷς στὸ δρόμο κάποιο δράδυ, πατᾷς μιά... πεπονόφλουδα καὶ δρίσκεσαι στὸν... Ἀ δ η.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

τὸν ναύαρχον σὲρ Πέρσυ Νόμπλ, ἔχει ἀνατεθῇ ἡ διεξαγωγή τῆς μετὰ δικτατορικὰ σχεδὸν δικαιώματα, ἐνῶ μίᾳ ἀγγλικῇ μοίρᾳ κα. ταξιώκει ἡδὴ εἰς τὸν 'Ατλαντικὸν τὰ γερμανικά καταδρομικά μαχητῆς «Σάριχσοτ» καὶ «Γκνάρ-ζενάου», τῶν 26.000 τόνων ἕκαστον — τὰς ἰσχυροτέρας καὶ με γαυλότερας μονάδας τοῦ γερμανικοῦ στόλου, τὰ ὁποῖα δρῶσιν ὡς ἐπιδρομικά πρὸς τὸ μέρος τῶν αμερικανικῶν ἀκτῶν. Ὑπο τὰς διαταγὰς τοῦ ναύαρχου Νόμπλ τελοῦν δὲ μόνον σημαντικὰ δυνάμεις τοῦ βρετανικοῦ στόλου, ἀλλὰ καὶ ἐκατοντάδες εἰδικῶν σκαφῶν διὰ τὴν καταδίωξιν τῶν ὑποβρυχίων — μεταξὺ τῶν ὁποίων τὰ περιφημὰ «εὐλοισκάνια» — ὡς καὶ πολλὰ σμη-νη βομβαρδιστικῶν ἀεροπλάνων, μετὰ γαλλικὰ ἀκτῖνα ἐνεργείας. Πυκναὶ περιπολῖαι ἐλέγχουν ὁ-λας τὰς ὁδοὺς τοῦ 'Ατλαντικοῦ καὶ τὰ γερμανικά ὑποβρυχία ὀφείλονται ἀμελίκτον καταδιωξιν ἐνῶ αἱ ἀγγλικαὶ νηοπομπαὶ μετὰ ἀμερικανικὸν ὕλικον συνοδεύονται ἀπὸ πολεμικά καὶ ἀπὸ ἀεροπλάνα. Αἱ πρῶται μεγάλα νηοπομπαί, ἐκ 200 φορητῶν, ποὺ μετέφερον τὸ πρῶτον αμερικανικὸν ὕλικον μετὰ τὴν έναρξιν τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου περὶ βο-ηθείας εἰς τὴν 'Αγγλίαν, ἐφθασαν ἀσφαλῶς εἰς τὸν προορισμὸν των τὰ δὲ συνοδεύοντα αὐτὰς πολεμικά ἐξῆλθον 5 γερμανικά ὑπο-βρυχία.

Η ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΒΟΗΘΕΙΑ

Ἄλλα ἡ 'Αγγλία δὲν εἶνε μόνη τῆς εἰς τὴν «Μάχην τοῦ 'Ατλαν-τικοῦ». Ὅπως ἐδήλωσεν ἡδὴ ὁ Πρόεδρος Ρούζβελτ, αἱ 'Ηνωμέ-ναι Πολιτεῖαι εἶνε ἀποφασισμέναι ὅπως τὸ ἀποστελλόμενον παρ' αὐ-τῶν εἰς τὴν 'Αγγλίαν πολεμικὸν ὕλικον, τὸ ὁποῖον θὰ κινήσῃ τὴν ἐκδασιν τοῦ πολέμου, θάβῃ ἀ-σφαλῶς εἰς τὸν προορισμὸν του. Πρὸς τοῦτο, ἡ αμερικανικὴ κυ-βέρνησις ἀπεφάσισεν ἡδὴ ὅπως ἐπὶ τῇ ἀναλόγῃ τὴν 'Αγγλίαν. Σημαντικὸς ἀριθμὸς αμερικανι-κῶν φορητῶν μετεβιβάσθησαν εἰς τὴν 'Αγγλίαν, διὰ νὰ διευ-κολύνουν τὰς μεταφορὰς τῆς, εἰς δὲ τὰ αμερικανικά ναυπηγεία ἤρριξεν ἡδὴ ἡ κατεργεῖουσα ναυ-πηγισ 500 μεγάλων καὶ ταχυ-πῶων φορητῶν διὰ λογαρια-σμὸν τῆς ἀγγλικῆς κυβερνήσεως. Δὲν ἤρκεσθαι ὁμως μόνον εἰς αὐτὰ αἱ 'Ηνωμέναι Πολιτεῖαι, ἀλλ' ἀπεφάσισαν νὰ χρησιμοποιοῦ-σιν καὶ ἰδικὰ τὰν σκάφη διὰ τὴν ἀποστολὴν τοῦ πολεμικοῦ ὕ-λικου των εἰς 'Αγγλίαν, φαίνε-ται δὲ ὅτι ἐν ἀνάγκῃ τὰ σκάφη αὐτὰ θὰ συνοδεύωνται καὶ ἀπὸ αμερικανικά πολεμικά. Ἡ σημα-σία τούτου εἶνε μεγάλη, ἐφ'ὅσον ὁ καγκελάριος Χίτλερ ἔχει δια-κηρύξει ὅτι πᾶν πλοῖον οἰασθῇ-ποτε ἐθνικότητος, μεταφέρων ὕ-λικον εἰς ἀγγλικούς λιμένας, θὰ τορπιλλεῖται. Ἀρκεῖ, λοιπόν, ὁ τορπιλλισμὸς ἐνῶς αμερικανικοῦ σκαφοῦ ἀπὸ γερμανικὸν ὑπο-βρυχίον, διὰ νὰ ἐπαναληφῇ τὸ προηγούμενον τῆς «Λουζιτανία» καὶ νὰ παρασυστῇ αἱ 'Ηνωμέ-ναι Πολιτεῖαι εἰς τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Γερμανίας. Αὕτη εἶνε ἡ θα-υετότατη σημασία τῆς αμερικανι-κῆς βοήθειας: ἡ προπαρασκευὴ τῆς εἰσόδου τῶν 'Ηνωμένων Πολι-τειῶν εἰς τὸν πόλεμον παρὰ τὸ πλεονεχὲς τῆς 'Αγγλίας καὶ τῶν συμμάχων τῆς.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ αμερικανικὴ βοήθεια καθίσταται καθεὶς ἡμέραν περισσότερο ἀσπαστή. Εἰς τοὺς ἀγγλικούς λιμένας ἐκφορτῶνουν-ται ἀπὸ ἡμερῶν ἀνευ ἀναπαύσεως τεράστια ποσότητος τάνκς, τηλε-βόλων, πολυβόλων, μηχανοκινή-των μεταφορικῶν μέσων, πυρο-μαχικῶν, τροφίμων, στόλων.

ΤΙ ΛΕΝΕ...

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ

γιὰ τοὺς μικροὺς

Τὰ μικρὰ παιδιὰ εἶνε γιὰ μᾶς τοὺς μεγάλους, τὰ πιὸ ὠ-ραία λουλούδια τῆς ζωῆς! Φέρ-ιουν στὸν δυστυχισμένο κόσμο τὸ ἄρωμα τῆς χαρᾶς τῆς ἔ-δεμ, ποὺ ἔχει χαθῇ ἀπ' αὐ-τὸν γιὰ πάντα!

Λ ο ν γ κ φ ε λ ὀ ο υ

«Ὁ! τί θὰ ἦταν ὁ κόσμος ἂν δὲν ὑπῆρχαν παιδιὰ: Θὰ φο-δόμαστε τότε τὴν ἐρημίαν τοῦ παρελθόντος περισσότερο ἀπὸ τὸ σκοτάδι τοῦ μέλλοντος.

Α. Δ ο υ μ ἄ ς

Ποτὲ, καμμία φορὰ δὲν εἶδα τόσο μεγάλη ποσότητα διαβολικῆς οὐσίας, μέσα σ' ἕ-να τόσο μικρὸ ἄγγειο, ὅσο στὸ κεφάλι τῶν παιδιῶν!

Φ ὀ σ τ ε ρ ἰ

Τὰ παιδικὰ τὰ μάτια! Τὰ καθαρά αὐτὰ φρέατα τῆς ἀ-έριστης σκέψεως! Ποῖα ἄλλα πράγμα δρίσκεται ἀπάνω στη-γῇ ποὺ νᾶναι ὠραιότερο ἀπ' αὐτὰ; Τὰ μάτια τοῦ μικροῦ παιδιοῦ εἶνε πλημμυρισμένα ἀπὸ ἀγάπην, ἐλπίδα καὶ περιέρ-για εἰς ὅταν ἀντικρίζουν τὰ δόμα-μας μάτια. Πόση ὁμως ἐκφορ-σι παίρνουν ἐκ τῶν παιδῶν προσεύχεται! Πόσο λάμπουν ὁ-ταν χαίρονται! Καὶ πόσο πλημ-μυρίζουν ἀπὸ τρυφερότητα, ὁ-ταν θέλουν νὰ ἐκφράσουν κά-ποιο αἰσθημα συμπάθειας!

Ν ὀ φ τ ο ν

Τὸ ἀγαπῶ, τὸ ἀγαπῶ τὸ γέλιο τοῦ παιδιοῦ, ποὺ ἄλλο-τε εἶν ἐλαφρὸ καὶ γλυκὺ καὶ ἄλλοτε χαρούμενο καὶ δυνατό. Κουδουνίζει στὸν αἶρα ἀβῶς σὺν φτερούγισμα τῶν πτερύ-γων ποὺ πετοῦν κάτω ἀπὸ τὸ δροσερὸν λυκόφως. Εἶνε μίᾳ μουσικῇ ποὺ ξεχειλίζει αὐθόρ-μητα μέσα ἀπὸ καρδιά καθα-ρή καὶ γι' αὐτὸ μοῦ φαίνεται πῶς εἶνε ὁ ὠραιότερος ἦχος τοῦ κόσμου.

Ἀ θ ε λ ο γ ο υ ν

Ἡ ἀγγελικὴ παρουσία τῶν μικρῶν παιδιῶν ἐξωραί-ζει τὴν ἀνθρώπιν ψυχή καὶ τὴν πλουτίζει με εὐαισθησία καὶ συμπάθεια, με αἰσθήματα ποὺ ἄνουν τὸν ἀνθρώπο ἐνῶρετο. Τὰ παιδιὰ εἶνε μικροὶ ἄγγε-λοι ποὺ φέρουν ἐπάνω στὰ φτερά τους τὸ φῶς καὶ τὴν χαρὰ τοῦ Παραδείσου.

Δ ὀ κ τ ο ρ Δ ἄ δ ι ς

πρῶτων ὁλῶν, ἐνῶ αμερικανικά ἀεροπλάνα διέρχονται εἰς ἀδιάκο-πον σειρὰν τὸν 'Ατλαντικὸν καὶ αμερικανικά ἐλαφρά πολεμικά δι-απλέουν τὸν αὐτὸν ὠκεανόν, ἐρ-χόμενα εἰς 'Αγγλίαν διὰ νὰ λά-βουν μέρος εἰς τὸν ἀγῶνα κατὰ τῶν ὑποβρυχίων. Αἱ 'Ηνωμέναι Πολιτεῖαι ἤρριξαν νὰ ρίψουν τὸν συντριπτικὸν βάρος τῶν εἰς τὴν πλάστιγγα τοῦ πολέμου. Καὶ τί σημαίνει αὐτὸ, εἶνε γνωστὸν ἀπὸ τὸν προηγούμενον πόλεμον, τὴν ἐκδασιν τοῦ ὁποῖου ἔκρινεν οὐσι-αστικὴς

14ον

Το χέρι της μέγαιρας ξανάρχιζε το ξύλο πιά άλυπτα.

Καποτε, είπε ο Ζερώμ, πού ήθελε με τον τρόπο του γαλήνη στο σπίτι:

— Άσε την πιά. Τώρα πεισώμενος Μπορεί όμως να το σκεφθώ και να μετανιώσω.

—Κακομοίρα μου, εφώναζε η Μαργκώ δλ νοντας από κοριτσάκι τα τελευταία χιτηήμα- τα, αν την άλλη φορά πού θα τον συναντήσης δεν τον φέρεις εδώ ελαί χαμένη.

—Η 'Υβέτ έπρεμε δλοκλήρη και δεν μπο- ρούσε να μιλήσει. Το άβρο κορμάκι της πού έμοιαζε με μίχο λουλουδίου, ήταν τόπουσε— τόπουσε μελανό από τα άγρια χιτηήματα της Μαργκώ. Τα ξανθά μαλλιά της, άναστατα από το τράχημα.

Τα μάτια όμως της κοπελλίτσας άστραφταν με θυμό, με πείσμα και άποφασιστικότητα. —Όταν συνήλθε λιγάκι, κι' έπαφον να τρέμουν τα χείλη της εφώναζε:

—Μά δεν σάς φέρνω άρκετά λεφτά; Πουλώ τώρα τα λουλούδια μου πιά εύκολα από άλ- λότε...

—Και δεν καταλαβαίνεις γιατί τα πουλάς πιά εύκολα από άλλοτε; την δέκοψε η Μαργ- γκώ.

— Γιατί μεγάλωσα και ξέρω, άποκρίθη ά- θωα τό κοριτσάκι.

—Εγέλασε η μέγαιρα σκληρά.

—Γιατί μεγάλωσα, θέαται αυτό είνε ά- ναμιασθήτητο. 'Αλλά άν ήσουν μεγάλη κι' ά- σχηπη νομίζεις πώς θα τα πουλούσες τα λου- λούδια σου;

—Δεν ξέρω άποκρίθηκε κατεδάζοντας τα μάτια η μικρή.

—Μη μου κάνης την κουτή, εφώναζε νευρι- κά η Μαργκώ. Κι' άν είσαι άληθεια τόσο κου- τί, στο έχω έξηγήσει έγω τόσες φορές πώς είσαι άποκρωμένη με κάθε τρόπο να κερδί- λης τό ψωμί σου. Κι' ό εύκολότερος τρόπος για μία νοστιμη κοπέλα σαν κι' εμένα είναι να χαμογέλας και να φαίνεσαι εύχάριστη εις τους πελάτες. Δεν είνε και τόσο δύσκολο αυτό...

Το αίμα ανέθηκε στα μάγουλα της μικρής. Είπε με δόκρυα στα μάτια:

—Κάνω ό τι μπορώ για να κερδίζω τό ψω- μί μου. Δέ φοβάμαι ούτε τη έροχή, ούτε τό χιόνι. Από μωρό παιδί, νύχτα, τούρτουρο, κοδόμουν στις σκαλές των θεάτρων και που- λούσα λουλούδια. Βάρος δεν σάς ήμουν ποτέ. 'Αλλά θέλω να κερδίσω τίμια τό ψωμί μου. Αυτό είνε τόσο κακό πιά, πού δεν μπορείτε να μου το συγχώρησετε!

—Τίμια... τίμια! έμούγκρισε ό Ζερώμ. Αυτή η λέξις είνε πολύ έλαστική, κουτό πλά- σμα!

—Δεν θα καθίσω να συζητήσω μαζί σου, εφώναζε η Μαργκώ. Σου είπα τί θέλω από σένα. Ό 'Αλβέρτος ντε Ζιρώ είνε τό κουτό άγόρι πού πάντα ώνειρευόμουν να θρεθθί στο ήμμα σου... Πρέπει να τον έκμεταλλευθής. Σου μιλώ, φαντάζομαι άρκετά έάστερα. Άν δεν τό καταλάβεις, έχω πολλούς τρόπους να σε κόβω να τό καταλάβεις

ΔΥΟ ΜΙΚΡΕΣ ΦΙΛΕΣ ΣΤΗ ΔΥΣΤΥΧΙΑ

—Σολάνζ, έλεγε την άλλη ήμέρα η 'Υβέτ στη συνομήλικη παιδική της φίλη, είμαι πολύ δυστυχισμένη. Δεν ξέρω τί να κάνω.

Και της διηγήθηκε τη σκηνη πού είχε στο σπίτι της και την πεισι των γονέων της να πιάση φίλο τον 'Αλβέρτο.

Τα δύο κοριτσάκια μιλούσαν στο φτωχικό σπίτι της Σολάνζ. Η κυρά Κατερίνα, η μη- τέρα της Σολάνζ, έλειπε όλη την ήμέρα. Ξε- νοδούλευε. Από τον καιρό πού είχε πεθάνει ό Θωμάς, ό άντρας της, και είχε σώσει την κο- ρούλα της από τα χείλια του μπάσμπας—!—!α, καθώς η γυναίκα αυτή πού φαίνονταν σκληρή, είχε άναπτύξει μιάν άποφασιστική στοργή για τό παιδί της. Μία και άποφασισε να τό άνα-

16

Η ιστορία του Έλληνοϊταλικού πολέμου

ΤΑ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝΤΑ ΤΗΣ
ΚΑ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ 1406ν. 15—3—41.

Περιορισμένης έντάσεως έπιθετικά ένέργειαι του έχθρου κατά διαφόρους ώρας της ήμέρας και εις διάφορα ση- μεία άπεκρούσθησαν άπασαι.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ 1410ν. 16—3—41.

Δράσις πυροβολικού ποικίλης ισχύος. ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ 140ν. 17—3—41.

Ένέργειαι περιπόλων και πυροβολι- κού.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ 1430ν. 18—3—41.

Ό έχθρος έπιχειρήσας έπανεληγμέ- ναις τοπικάς έπιθέσεις άπεκρούσθη ύ- ποστάς σημαντικές άπώλειαις.

Εις την κοιλάδα του 'Αώου δι' έπι- τυχούς έγχειρήματος συνελάδομεν 165 αίχμαλώτους, εν οίς 4 αξιωματικοί.

33

34

35

36

37

38

39

40

41

42

43

44

45

46

47

48

49

50

51

52

53

54

55

56

57

58

59

60

61

62

63

64

65

66

67

68

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ 1440ν. 19—3—41.

Έχθρική έπιθετική ένέργεια τη συ- νοδείξ άρμάτων εν τώ κεντρικό τομεί και έτέρα περιορισμένη τισαύτη εν τώ βορείω τομεί άπεκρούσθησαν συλλη- φθέντων αίχμαλώτων και καταστραφέν- των 3 άρμάτων. Έχθρικός λόχος εκ- των άνωτέρω τμημάτων άποκοπείς και έμπεσών εις δισταυρούμενα πυρά ή- μετέρων αυτόματων όπλων και πυροβο- λικού κοπεστράφης εξ όλοκληρου.

Εις την κοιλάδα του 'Αώου κατόπιν έπιτυχούς έγχειρήματος συνελάδομεν αίχμαλώτους.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ 1450ν. 20—3—41.

Περιορισμένη δράσις περιπόλων και πυροβολικού.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ 1460ν. 21—3—41.

Έχθρική ένέργεια δι' άρμάτων άπε- κρούσθη καταστραφέντος ένός άρμα- τος.

33

34

35

36

37

38

39

40

41

42

43

44

45

46

47

48

49

50

51

52

53

54

55

56

57

58

59

60

61

62

63

64

65

66

67

68

69

70

71

72

και στο τέλος άπομακρύνθηκε από κοντά της, με ήθμο άργό.

ΜΙΑ ΜΗΤΕΡΑ
ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΠΟΥΛΗΣΗ ΤΗΝ ΚΟΡΗ ΤΗΣ

Τη συνδιάλεξε αυτή μεταξύ του 'Αλβέρτου και της 'Υβέτ, την άκουσε η Μαργκώ. Κρυμ- μένη πίσω από έναν τοίχο, τά παρακολουθούσε όλα. Έξω φρενών για τό παιγνίδι πού έτα- μαζε να τους παίξει η μικρή, πήρε γρήγορα την άπόφασή της. Παρακολούθησε λίγη ώρα τον 'Αλβέρτο, και όταν άπομακρύνθηκε τό παιδί άρκετά τον κινήθηκε και τον φώναξε:

— Κύριε ντε Ζιρώ! Κύριε ντε Ζιρώ!

Γύρισε παρανεμένος τό κεφάλι του ό νέος. Δεν έγνώριζε καθόλου η Μαργκώ.

— Είμαι η μητέρα της 'Υβέτ, είπε η μέγαι- ρα προσπαθώντας να χαμογέλαση.

— Χαίρω πολύ, άποκρίθηκε μονοσυλλαβα και ψυχρά ό 'Αλβέρτος.

— Κύριε ντε Ζιρώ, είπε η Μαργκώ... Ξέρω πώς είσαστε θέαται πολύ νέος... Και όμως αν τό καλοεξετάση κανείς, στην ηλικία σας ταιριάζει ό έρως, γιατί δεν έχετε άλλες έν- νοιες.

— Τι θέλετε να πείτε; ρώτησε τό παιδί κοκκινίζοντας.

— Έλάστε τώρα! Μη μου κάνετε τόσο τιν κουτό. Ξέρω πώς με την κόρη μου υπάρχει κάποια συμπάθεια ανάμεσα σας...

— Δεν ξέρω, άλήθεια. Τι θέλετε να πείτε, άποκρίθηκε με μάγουλα κόκκινα από ντροπή και ταραχή ό νέος.

— Μά δέ σας μάλλωνω γι' αυτό, τον έκο- ψε η Μαργκώ. 'Ισα - 'Ισα, θέλω να σάς πώ ότι έγκριναι τη συμπάθεια αυτή. Δεν είμαι, ξε- ρετε καμμία μητέρα όπισθοδρομική.

— Μά, επί τέλους, πού θέλετε να κατα- λήξετε; την ρώτησε άνωμόκτα ό νέος.

— Άν στ' άλήθεια δεν καταλαβαίνετε, είπε σιγά η Μαργκώ, είστε άλήθεια πολύ φρόνιμο παιδί!

— Κυρά μου, έκανε πιά άνωμόκτα ό 'Αλ- βέρτος, λέγε μου γρήγορα τί θέλεις.

— Έλα δά! φώναζε η μέγαιρα. Μην έπι- μένης. Είμαι φτωχία, έχω ένα όμορφο κορίτσι. Δεν ξέρω πού να έρω λεφτά να τη ντύσω, να την έχω όπως πρέπει. Και δεν είμαι στενς, κεφάλι. Σας κάνω κάποια τρώσται... Μία μέ- ρα μοιραία θα συνδεθώ με την κόρη μου...

Την άκουε ό νέος σαν να μη καταλάβαινε.

— 'Ωστε εσύ, μητέρα, είπτε σε λίγο, έρχε- σαι να μου προτείνης τέτοιο πράγμα για τό κορίτσι σου;

— Εγέλασε η Μαργκώ.

— Είσαι πολύ νέος ακόμα, παιδί μου, είπτε με ύφος πρεσβυτικό και πολλά πράγματα σου κάνουν έντύπωμα. 'Αλλά δεν ξέρεις φοί- νεσαι πώς έμεις οι φτωχοί γονείς θεωρούμε σπουδαία τύχη να δώσουμε τα κορίτσια μας σε παιδιά ευγενικά σαν και σένα.

— Δεν φαντάζομαι να σκέπτεσαι πώς είνε δυνατόν να παντρευθώ με την 'Υβέτ; είπτε ό 'Αλβέρτος κοκκινίζοντας ως τα αυτιά. Μην ξε- χνιάς ότι έχω είμαι δεκαεπτά χρόνων και η 'Υβέτ μόλις δεκατριών.

— Εγέλασε πάλι η μέγαιρα.

— Τι ιδέα σου ήρθε, παιδί μου! Ποιός χα- μίλιος για παντρεία! Είσαστε τόσο νέοι, ε- ρήτε τα ναίετα σας, με την ευχή μου!...

— Άλλο τίποτε δεν θέλω.

— Είσότασε ό 'Αλβέρτος μία στιγμή.

— Και η 'Υβέτ; Τι λέει; ρώτησε σε λίγο.

Είπε σύμφωνη:

— Η 'Υβέτ; Ποιός την λογαριάζει αυτήν; Αυτή είνε ένα μικρό κουτό κοριτσάκι. 'Αλλά σε λατρεύει. Μία λέξη να της πής, δά πέση στην άγκαλιά σου. Μη φοβάσαι για την 'Υ- βέτ. Έλα όποτε θέλεις σπίτι. Θα την θρής ύ πάκοη, σαν τ' άρνάκι.

— Είσότασε πάλι ό 'Αλβέρτος. Τον άδηλαζε αυτή η προσφορά της Μαργκώ. 'Αλλά πάλι νέος ήταν επάνω στον άνθό του, δεν μπορούσε να τον άφήση και έντελώς άσυγκίνητο η ιδέα να άποκτήση και αυτός μία έρωμένη. 'Ακουε τους φίλους του να καυχώνται για τά έρωτικά τους κατορθώματα. Γιατί όχι και αυτός; 'Η 'Υβέτ ήταν ένα κοριτσάκι όμορφο, με όλη του τη χλωμάδα. Μικρή, θέαται πολύ μικρή!...

Καταλαβαίνοντας τους διαταγμούς του, εφώ- νασε η Μαργκώ ζωηρά:

— Λοιπόν, κύριε ντε Ζιρώ! Νά της πώ να σάς περιμένει; Πότε;

— Δεν ξέρω... άποκρίθηκε ό νέος. Άν έλθω... υπορεί... αύριο τό άπόγευμα.

— Συμφωνή! εφώναζε ένθουσιασμένη η γυ- ναίκα.

Και για να μην τοι δώσει καιρό να άλλωξη γνώμη, άπομακρύνθηκε γρήγορα.

ΔΥΟ ΑΓΝΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ό Ζερώμ και η Μαργκώ έκαναν όλοκληρη συνομιλία, την άλλη μέρα, πώς να καταφέ- ρουν να δεχθώ η 'Υβέτ τον 'Αλβέρτο. Κατε- στράναν πολλά σχέδια και να χαλούσαν την άλλη στιγμή. Στην αρχή σκέφθηκαν να την πάρουν με τη βία. Νά την τρομοκρατήσουν

για να τον δεχθώ. 'Αλλα είχαν άμφιδολίες άν θα καταρβωναν τίποτε μ' αυτόν τον τρό- πο. 'Η 'Υβέτ, άν και κοριτσάκι λεπτοκαμωμέ- νο, είχε κάποια λάμψη στα μάτια, πού πρό- διδε έσωτερική δύναμη. 'Επειτα, σε πολλά ζητήματα, η Μαργκώ είχε άποτύχει να την πεί- ση με τη βία. Μετά πολλές σκέψεις, άποφά- σισαν ότι ό καλύτερος τρόπος ήταν ν' άφή- σουν τον 'Αλβέρτο μόνον να δοκιμάση την τύχη του.

—Ετσι, τό άπόγευμα, έδήλωσαν στην κοπελ- λίστα πώς ήταν άναγκασμένοι να άγούνε έ- ξω μαζί και πώς αυτή έπρεπε να μείνη στο σπίτι. Εύχαριστήθηκε η μικρή. Δεν ήταν στην διομένη άπόλαυσις γι' αυτήν να μην πάη στους δρόμους ένα άπόγευμα και να μείνη στο σπίτι μόνη, χωρίς γκρίνιες, χωρίς διαρκείς παρατηρήσεις. Μόλις έφυγαν ό γονείς της, συγκρίστηκε ήσυχια, νοικοκυρεμένα και έπωφε- λήθηκε της ήσυχίας για να τακτοποιήση τί- φτωχικά της ρουχαλίκια, πού δεν της έμενε ποτέ καιρός να τά συγυρίση. Καθισμένη στο παράθυρο τού φτωχικού της ωματίου, έννοιωθ- τέτοια γαλήνη, άσυνήθιστη γι' αυτήν, πού, άσυνείσθητα, ένα τραγούδι ανέθηκε ψιθυρίστα στο χείλη της. 'Ηταν παιδί στο κάτω - κάτω η 'Υβέτ και η δυστυχία δεν είχε πνίξει έντελώς μέσα της τη χαρά της ζωής.

—Άεφια, πεταχθήκη. Μία γνώριμη φωνή, από τό δρόμο την εφώναζε:

— 'Υβέτ!...

—'Ηταν ό 'Αλβέρτος. Κοκκίνισε η μικρή και η χαρά και η άνησυχία επέλαψαν για μία στιγμή μέσα της.

— 'Ανοιξέ μου, 'Υβέτ! είπτε ζωηρά ό νέος.

Δίχως να ύποπτευθώ κακό, άνοιξε γρήγορα η μικρή. 'Αλλά όταν μπήκε μέσα ό 'Αλβέρ- τος, στάθηκε άνοποφάσιτος, αστασιμένος. Τώ- ρα πού είχε έλθει, δεν τού φαινόταν και τόσο άπλο τό πράγμα. Κάτι στο ύφος του έκανε την 'Υβέτ να άνησυχήση. Γι' αυτό τού είπτε ά- μέσως:

— 'Ω, έσεις είστε, κύριε 'Αλβέρτο;... Για τί ήρθατε; Δεν σας παρακάλεσα να μην προ- σπαθήσετε πιά να με ξαναβείτε.

— 'Υβέτ, είπτε ό νέος κοκκινίζοντας και σύ- τος, είσαι μόνη;

— Ναι, είμαι μόνη! άποκρίθηκε η μικρή και έσουφρωσε τά φρύδια.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: 'Η συνέχεια.

33

34

35

36

37

38

39

40

41

42

43

44

45

46

47

48

49

50

51

52

53

54

55

56

57

58

59

60

61

62

63

64

65

66

ΤΟ ΠΙΣΤΟ ΣΚΥΛΙ

ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΙΚΟ ΑΠΡΟΟΠΤΟ

—'Ητανε μία έποχή πού ελάτρευα τά σκυλιά. Δεν άφηνα έκθεσι σκυλιών πού να μην έπι- σκεφθώ. 'Ηξερα όλες τις ράτσες των σκυλιών και δεν θα ύποψους κανείς να μου περάση ένα μαντρόσκυλο για ένα πεκινούα!

—'Εκείνη την έποχή, είχα ένα σκυλί. Δεν τό είχα αγοράσει σε καμμιάν 'Εκθεσι. Μου τό χάρισε μία φιλεναδούλα μου, τού μουσικού θεάτρου πού της τό είχαν πουλήσει για σκυλάκι πολυτελείας, άπ' αυτά πού είνε μα- θημένα να ζούν στην άγκαλιά της κυρίας των και όταν μεγάλωσε άποδείχθηκε ένα λυ- κόσκυλο χωρίς ταίρι. Τον ώνομασα Μπόμπυ και τον περιποιούμουν όσο μπορούσα πιά πολύ. Τον έλάτρευα, αλλά δεν τον ήθελα και τεμ- πέλ! Γι' αυτό

Μέ το ΧΑΜΟΓΕΛΟ στά χείλη!

Το παράγγελμα μās έρχεται από την 'Αμερική: «Κήν σμά- λικη! Χαμογελάστε! Έχετε πάντα το χαμόγελο στα χείλη! Αποφύγετε να είσθε σκυθρωποί! Αυτά μās συμβουλευθούν οι φί- λιοι μας 'Αμερικανοί και η συμ- βουλή τους είναι εξαιρετικά πολ- τιμή για όλους μας, γιατί κλει- νει μέσα της μια φωτεινή αχτί- δα αισιοδοξίας. Άλλως τε, είναι πιά αποδεδειγμένο ότι οι ψυχικές μας διαθέσεις καλλιεργούνται πε- ρίφημα και ότι στην καλλιέργεια αυτή παίζουν πρωτεύοντα ρόλο ανάλογες πράξεις και σκέψεις μας.

Μή νομίζετε πως είναι πάριτ πολύ εύκολο να ακολουθήσετε τη συμβουλή των 'Αμερικανών. Δεν προκειται θέσθαι να χαμογελάει κανείς χωρίς λόγο και χωρίς έν- νοια, σε οποιαδήποτε περίσταση και σε οποιαδήποτε στιγμή. Το χαμόγελο πρέπει να είναι μια πρα- γματική εκδήλωση, κάτι το ζων- τανό που προσορμίζεται στις διάφορες όρες της ζωής και τις μελαγχολίες, τις απελύνει, τις κά- νει φωτεινότερες, δίχως το ξέσπασ- μα της υπερβολικής χαράς που καμιά φορά πληγώνει.

Θα έχετε άσφαλως πώς οι 'Α- μερικανοί, αλλά και άλλοι λαοί, μās κατηγορούν ότι δεν χαμο- γελοούμε αρκετά, ότι ενώ ζούμε κάτω από τον φωτεινότερο και γαλανώτερο ορανό του κόσμου και μέσα στους πιο διαυγείς και γελαστές ορίζοντες τις περισσό- τερες μέρες του χρόνου, είμαστε διαρκώς άνοητοι, κατσουρια- σμένοι, σκυθρωποί, ενώ οι άν- θρωποι του Εσπρά έχουν το χα- μόγελο ευκολότερο και πιο συ- χνή την εκδήλωσή της ευδαιμό- νιας.

Οι ψυχολόγοι το εξηγούν αυτό και ίσως δεν έχουν άδικο όταν λε- νε ότι οι άνθρωποι των δορυών χωρών είναι από αντίδρασι προς το άηλο και σκοτεινό περιβά- λον τους, γελαστοί και πιο ευ- διάθετοι από μās. Και φαίνεται ότι έμεις, λόγω του φωτεινού πε- ριβάλλοντος, δεν νοιάζομε την άσχημη να προσδώμε λίγο δικό μας φως και δική μας χαρά στη λάμψη που είναι δική τους μας. Αυτό όμως δεν είναι παρά μια εγγήνη παθητική καταστά- σεως, όπου το ένσυνείδητο δεν πείζει μεγάλον ρόλον.

Το παράγγελμα των 'Αμερικα- νών: «Χαμογελάστε» ζητεί από το ένσυνείδητο μας μια προσπάθεια, ζητεί ν' αντιδράσω με το ώ- ραιο, το λεπτό και φωτεινό χα- μόγελο στις δύσκολες στιγμές που καταπιέζουν και μās δημι- ουργούν καταστάσεις ανυπόφο- ρες και καταθλιπτικές.

Το χαμόγελο, χωρίς νάχη την κόπιας αδιακριτή επιβολή του ήχηρου γέλιου, είναι μια εκδήλω- σης ευαισθησίας που ομορφώνει μια συνάντησι, μια φιλική συζη- τήσι, έναν χωρισμό που μās κί- νει να πονάμε. Και όταν δυο άν- θρωποι έχουν να πουνε κάτι το δυσάρεστο, το χαμόγελο κ' απα- λύνει τα αδιάρρηκτα και τραγεία λόγια και β' αφήσι μιαν όχι δυ- σάρεστη τελευταίαν έντύπωσι με- ταξύ δυο ανθρώπων που πρόκει- ται να χωριστούν όχι και πολύ φιλικά.

Οι γυναίκες που γνωρίζουν πό- ση γοητεία μπορεί να ασκήσιν μ' ένα απαλό, αρσενικό, φωτει- νό ή γλυκό χαμόγελο, δεν θα- πρέπει ποτέ να ξεχνούν τις πολυ- τις υπέρμενες που μπορεί να τους προσφέρη σε κάθε στιγμή ή ήρεμη και διακριτική αδή εκ- δήλωσης.

Μέσα στις τόσες άλλες προ- σπάθειες που καταβάλλει η γυ- ναίκα για την ομορφιά της και για την γοητεία που θέλει και πρέπει να άσκη γύρω της, το χα- μόγελο για όλες ξέρουν την ά- ξία του, παίζει σπουδαιότατο ρό- λο. Ένώ πολλές γυναίκες κα- ταφέρουν στις πλαστικές ή χει- ρόρμες για να φτιάσουν τη μύτη, ή το πηγούνι τους, ή για να κρύψουν τις ρυτίδες, ενώ άλλες υποβάλλονται σε δίαιτες, σε μασ- σάζ και σε διάφορες άλλες θα- σανιστικές ασκήσεις για ν' απο- κτήσουν χάρη και ν' άσκησουν ό- σο το δυνατόν πιο πολλή γοη- τεία, δεν ξέρουν να χρησιμοποι- ήσουν στη στιγμή που πρέπει το θερμό, το έκλυτικό, το κατα- πραυντικό και πάντα φωτεινό χα- μόγελο.

Ευτυχώς, ότι το πρόσταγμα των 'Αμερικανών για το χαμό- γελο δεν έμεινε χωρίς αποτελέ- σμα. Στη Βουδαπέστη, λίγο προ του πολέμου, είχαν ιδρύση ή Σχολή του Χαμόγελου.

Στους τοίχους της τάξεως, δι- πλα από την εικόνα της Τζοκόν-δας, το ανιωματικό χαμόγελο της οποίας θεωρείται ομοειδυμα- τικό, φαίνονται τα χαμόγελα δια- φάνων μεγάλων ανθρώπων και δια- στήμων γυναικών, από του Προέ- δρου Ρούζβελτ και της κυρίας Τάσκα Κάλ Σέκ, μέχρι της Γκρέτας Γκάρμπο και της Μάρ- θας Έγκερθ, καθώς και άλλων μικροτέρων άστέρων που έχουν να επιδείξουν αληθινά γοητευτι- κό χαμόγελο.

Ύστερα από λίγα μαθήματα, άνθρωποι κάθε ηλικίας και τά- ξεως, μαθαίνουν το χαμόγελο που ταίριαζει στο πρόσωπο και στο επάγγελμα τους. Διδάσκονται ό- μως και πιο χαμόγελο πρέπει να χρησιμοποιήσουν σε οποιαδήποτε περίπτωση, έκτός από το επάγ- γελμά τους. Έννοείται, ότι δι- δάσται στη Σχολή λειτουργεί και ένα ίδιαιτούτο καλλονής που φαρμόδετε στο πρόσωπο κάθε θρά- σα για την αύξησι της γοητείας και της ομορφιάς.

Άν έχετε, λοιπόν χάρη, λα- κκία στα μάγουλα πιο μεγάλη από όσο επιθυμείτε, υπάρχει ένα μαγικό μηχανήμα, που το ε- φασιάζετε στο πρόσωπο κάθε θρά- συ και το κρατείτε όλη τη νύ- χτα δίχως να σάς φέρη την παραμικρή ενόχλησι. Ύστερα από μερικές εβδομάδες τα λακ- κία έχουν περιοριστή άρκε- τά και το χαμόγελο σας έγινε ά- κόμη έκλυτικότερο.

Γιά τα χείλη δεν χρησιμοποι- είται πιά το κραγιόνι. Υπάρχει μια φόρμα, που εφαρμόζεται έ- πάνω στο στόμα και από ένα ό- νοιμα που έχει ακριβώς το σχήμα των κλασικών ωραίων χειλιών, το κοκκινάει έξακοντί- ζεται με ένα μικρό θαοριζάτερ. Όλα διορθώνονται λοιπόν στη Σχολή του Χαμόγελου, αλλά προ πάντων οι άνθρωποι διδά- σκονται να αντικρύζουν τις δυ- σκολότερες περιστάσεις με το χαμόγελο στα χείλη!

Δ. ΒΕΡΔΗΣ

ΠΡΟΣ ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΥΣ... ΕΝΝΕΑ «ΧΡΥΣΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ»

Η μίς 'Ελίζαμπεθ Μάγκιμπον, άνωτέρα υπάλληλος του 'Υπουρ- γείου Έσωτερικών των 'Ηνωμέ- νων Πολιτειών δίδει, από των σπηλών αμερικανικού περιοδικού, τις παρακάτω έννεα «Χ ρ υ σ έ ς ο υ μ β ο υ λ έ ς» όπως τις ό- νομάζει προς τις συμπαιτριώτι- σές της δακτυλογράφους:

1. — Άν ό προϊστάμενός σας σας προσκαλέση να δεκτινίσετε μαζί του, μη σάς κακοφάνη.
 2. — Άν ό προϊστάμενός σας δεν σάς προσκαλέση να δεκτινί- σετε μαζί του, και πάλιν μη σάς κακοφάνη.
 3. — Νά είσθε κομψές και γλυ- κές.
 4. — Νά είσθε έκλυτικές και όχι προκλητικές.
 5. — Νά είσθε προσηνείς και όχι έρωτόληπτες.
 6. — Νά μην βάζετε κόκκιν, στα νύχια και μη φορήτε με- γάλα σκουλαρικήα.
 7. — Μην χρησιμοποιήτε άρώ- ματα.
 8. — Νά ντύνεσθε άπλά.
 9. — Νά είσθε όμιλητικές όταν πρέπει ή αντιθέτως σιωπηλές.
- Τι λέν τάχα για όλα αυτά οι 'Ελληνίδες δακτυλογράφοι;

ΤΡΥΦΕΡΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ

Η Ζακελίνα δεν είχε καθόλου κέρφι εκείνο το άπόγευμα. Σ' αυ- τό έφτανε κυρίως ό καιρός: ό ούρανός ήταν συννεφιασμένος, βα- ρύ και από μια στιγμή στην άλ- λη θα άρχιζε να βρέχη. Και ή Ζακελίνα έδρισκε πως ήταν άδι- κο, έγκληματικό να βρέχη κυρία- κάκια.

Τά Σαββατοκύριακα και τις ή- μέρες που δεν είχε γραφείο ό καιρός έπρεπε να είναι καλός ένας ήλιος λαμπρός και όχι τέτοιος πα- ληκαριός!...

Έκείνο το άπόγευμα, λοιπόν ή Ζακελίνα έαπαύθηκε στο ντιβάνι κ' άρχισε να διαβάξη ένα άστυ- νομικό μυθιστόρημα.

Από το πρωί περιφερόταν μέσα στο δωμάτιό με τη ρούπα της. Εί- χε αποφασίσει να μη βγθ έξω. Έτσι άβανει και κούρα του προ- σώπου: δεν θα φτιασιδωνόταν κα- θόλου, δεν θα άδασε ούτε πούδρα ούτε κοκκινάδι.

Και όμως νά!... Κατά τις τέσ- σερις έκτύπησε το κουδούνι της έξώπορτας.

Η Ζακελίνα τάχασε. Δεν περι- μενε κανέναν. Άνισπκήθηκε στο ντιβάνι κ' ένέντωσε τ' αυτί της. Το κουδούνι άκούστηκε πάλι.

ΠΡΟΣΜΕΝΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ...

Το πράγμα γινόταν ύποπτο. Ποιός είχε χτυπήσει την πόρτα της νεαρής δακτυλογράφου; Φαν- τάζεσθε λοιπόν την έκπληξη και τη χαρά της όταν την άβλη μέ- ρα, βγαίνοντας απ' το δωμάτιό της είδε στην πόρτα κρεμασμένο ένα μπουκέτο λουλούδια με μια κάρτα.

Στην κάρτα δεν ήταν γραμμέ- νον κανένα όνομα. Τρεις λέξεις μονάχα, γραμμένες καλλιγραφικά: «Στη δεσποινίδα Ζακελίνα».

Η Ζακελίνα έννοιωσε την καρ- διά της να χτυπή διευτά ασητή τη φορά. Υπήρχε λοιπόν κάποιος που την συλλογίζόταν, που την ά- γαπούσε μουσικά για νά της στέλ- νη λουλούδια!

Θά ερανόθη δεν μπορεί συλλογιστική. Και τότε τά μάθω. Πρέπει όμως να είμαι πάντα έτοι- μη να τον δεχτώ.

Από την ήμερα εκείνη ή Ζα- κελίνα άλλάξε. Έγινε διαφορετική.

Έως τότε ήταν ένα κορίτσι ξε- γουιστό, άφέλγ, που δεν έδινε σημασία σε τίποτε, που δεν είχε καμιά κοκετταρία. Η μόνη ά- σχολία της, έξω από το γραφείο, ήταν να διαβάξη άστυνομικά μυ- θιστορήματα και να πηγαίνει ά- δρομείς.

Έξαφνα όμως άρχισε να περι- ποιήται τον έαυτό της το ντύσιμό της, τους τρόπους της. Ός και ή έκφρασις των ματιών της άκόμη άλλάξε. Έγινε πιο γυναικεία, πιο γοητευτική.

Άλλά εκείνος που έπεριέμενε δεν παρουσιάστηκε. Παρουσιάστηκε ό- μως κάποιος άλλος, ό Ζιλμπέρ. Η Ζακελίνα έβριχε φυσικό- τατο το ότι του άρεσε από την πρώτη στιγμή που τον έν γνώρισε σε μια φιλική συναναστροφή. Και έβριχε άκόμη φυσικότερο το ότι την άγάπησε.

Όταν άηγγέλιε τη μεγάλη ασητή είδησι στις φιλενάδες της ή Ζακελίνα δεν μπόρεσε να μη προσέβη:

— Τι τά θέλεις! Όταν συλ- λογίζομαι πως δεν θά κερδίσι Γ. σας την άγάπη του Ζιλμπέρ, άν δεν έντύχαινε εκείνο το άπόγευμα να χτυπήσει το κουδούνι μου ένας άγνωστος που δεν μπόρεσα άκό- μη να μάθω ποιος είναι!

Οι φίλες της κυτάχθηκαν πα- ράξενα. Η Ζακελίνα κάτι ύπω- ψιάσθηκε.

— Τι τρέχει; έρώτησε.

— Άς της το πούμε τώρα, εί- πε ή Μαργαρίτα στις άλλες...

— Τι θά μου πητε; Μήπως εί- χε έρθει καμιά από σάς εκεί- νο το άπόγευμα;

— Ά, όχι. Δεν εϋθυνώνασθε έμεις για το κουδούνισμα. Όταν όμως, το άλλο πρωί, μās είπες στο γραφείο τί σου είχε συμβέ- άποφασίσαμε να σου παίξωμε μια φάρσα. Άγοράσαμε ένα μπου- κέτο λουλούδια και το κρεμάσα- με με το μπλιετάκι στην πόρ- τα σου.

Η Ζακελίνα δεν άπήνησε τί- ποτα. Έμεινε σκεπτική.

— Τι συλλογίζεσαι; την ρώτη- σε ό Ζιλμπέρ πλησιάζοντας.

— Συλλογίζομαι, άπήνησε: ίχαμογελώντας, πως όταν έτοι- μάζεσαι κανείς να ύποδεχθ ήν- εύτυχία... ή εύτυχία έρχεται ά- σφαλως.

ΖΟΖΕΤ ΑΥΟΝ

Το ΒΑΒΑΝΑ ΤΟ ΚΑΡΑΜΠΕΤ ΠΛΑΤΙΝΕ

Η Σουρπούτσα έπιστρεψε από τον περίπατό της, μπήκε μέσα στο σαλόνάκι της, κι' είπε στον Καραμπέτ, που καθόμνος στον καναπέ άράδιαζε τα χαρτιά για πασιέντσα:

— Καραμπέτ, Έγγλέζα τά ένωμαι! Ό Καραμπέτ έγούρλωσε τά μάτια. — Σουρπούτσα, τ' ήπατες; — Εκείνη επανέλαβε: — Έγγλέζα τά ένωμαι!

Την έκύταξε πάλι κατάπληκτος, μη έννοει πε- ρί τίνος πρόκειται.

Ό κακομοίρης φοβήθηκε. Τόσα Έγγλεζάκια γυ- ρίζουν τους δρόμους της Άθήνας. Ποιος έξέρι άν κανένας απ' αυτούς χτύπησε στο μάτι της γυναι- κας του, κι' αυτή, τώρα που έχει και κάποια πε- ριουσία δική της, θά ξετρελλάθηκε για να του λη- πεί τέτοιες κουβέντες!

— Γαδρώμ Σουρπούτσα, πέ μου τώρα τί τέ- λεις;

— Άκουσε, Καραμπέτ, τώρα μόντα Άγγλία έ- κει. Όλο πράμα φίνο Έγγλεζίκος είναι. Λοιπόν, τά μαλλιά μου Έγγλεζίκους πλαινίνες τά κανα. Ό Καραμπέτ άνέννευσε.

Όποτε έπρόκειτο μόνο περί ίδιαιτοπίας και μό-δας.

— Ό, τι άρέση έσένα να ένεται, Σουρπούτσα! Άμα, καλό μπουμπήνι να πές, παλατινέντες να κύνη, γιατί τυμάσαι μια φορά Τουργούτ άντουλα- τών περνανάτι ήκανες, μαλλιά σου ήκαψε Μπο- γός.

— Τί λές, Καραμπέτ! Χαμαράκι τά πάω, πα- λατινέ φίνο τά ένεται. Όλο κόσμος ένένα τά δάστη, Έγγλέζα τά λένε.

Έτσι άποφασίστηκε. Η μελαχροινή Σουρπού- τσα με τά μαύρα Άρμένικα μάτια πήγε στου Χα- μοράκη να κύνη τά μαλλιά της πλαινέ.

— Δεν νομίζετε, Μαντάμ, της είπε ή δεσποινίς που άνέλαβε να της τά φτιάσι, ότι με τό μελα- χροινό σας δέρμα θά πήγαμε καλύτερα τό χρώμα άκαζού;

— Άκαζού, μακαζού ντύν ήξέρω, παλατινέ τά κύνη, όμορφο άμα, Έγγλεζίκος να ένεται!

Η κομμοίρια την έκάθισε στην καρέκλα και άρ- χισε την δουλειά της.

Η ιστορία της μεταβολής του χρώματος των μαλλιών της Σουρπούτσας διήρκεσε δύο ώρες.

Όταν σπκήθηκε από την καρέκλα ήταν μια κα- ταξανα ή Γκρέτση, με πελώρια μαύρα φρύδια και μαύρα Άρμένικα.

— Πώς σάς φαίνεται το χρώμα, Μαντάμ; — Καλός είναι, άμα κάτι λείπει. Χαμογέλασε ή νέα:

— Έξω, έξω, χρειάζεται μια κρέμα που θά σάς δώσω, μια πούδρα κι' ένα ρούζ. Καθόστε.

Την έβαλε, την έκανε είδωλο, και όταν της έ- βγαλε μπροστά της τον καθρέφτη ή Σουρπούτσα ένδομισάστηκε:

— Άμάν, άμάν, πολύ όμορφο ένεται!, έφώναξε. Έπληρώσε κι' έφυγε τρεχάτη.

Φαίνεται όμως ότι το άσχημο του προσώπου της ήταν εξαιρετικά ύπερβολικό, γιατί όλοι την έκύ- ταζαν και της χαμογέλασαν.

Την έπλησαν φαίνεται για γυναικεία έλαφρόν ήδών. Ό Καραμπέτ την έπεριέμενε σ' ένα καρενάσι πιά.

Όταν έπήγε και του μίλησε, στάθηκε και την έκύταζε κατάπληκτος, ύστερα σπκήθηκε και της εί- πε:

— Άμάν, Σουρπούτσα, ντύν ήγνώρισα έσένα, γαδρώμ, Έγγλέζα σωστό ένεται!

Στην Όμόνοια τον σταμάτησε για ν' αγοράση έννη.

— Μουσιού, απ' εδώ τά ώραία!

— Εδώ τά μυραδάτα!

— Εδώ ό μενεξές!

Τρεις-τέσσερις παρουσιάστηκαν με τά μπουκέ- τα τους κι' ή Σουρπούτσα άδράσσε άρκετά για να τά κρατά να φαντάξη.

— Τί τά κύνη, τζάνεμ, τόσο πούλουντα, Σουρ- πούτσα; Λείφανος τά ένεται;

Η γυναικεία του τον έκύταζε άγρια:

— Ντροπή πράματα, Καραμπέτ! Μονάχα λεί- φανος πούλουντας έκει!

Μέσα στο τρέμ, το ζευγαράκι, φορτωμένο με τ' έννη, μόλις μπόρεσε να βρ ή μία θέσι να σταθ. Συνωστισμός άφάνταστος!

— Ειστήρια!, έφώναξε ό εισπράκτηρ.

— Καλά, μπέ! Πώς τά βγάλα παρα από τσέ- πη μου σιχτήριος να πέρωσας;

— Τί τά κύνη, τζάνεμ, τόσο πούλουντα, Σουρ- πούτσα; Λείφανος τά ένεται;

— Ντροπή πράματα, Καραμπέτ! Μονάχα λεί- φανος πούλουντας έκει!

Μέσα στο τρέμ, το ζευγαράκι, φορτωμένο με τ' έννη, μόλις μπόρεσε να βρ ή μία θέσι να σταθ. Συνωστισμός άφάνταστος!

— Ειστήρια!, έφώναξε ό εισπράκτηρ.

— Καλά, μπέ! Πώς τά βγάλα παρα από τσέ- πη μου σιχτήριος να πέρωσας;

— Τί τά κύνη, τζάνεμ, τόσο πούλουντα, Σουρ- πούτσα; Λείφανος τά ένεται;

— Ντροπή πράματα, Καραμπέτ! Μονάχα λεί- φανος πούλουντας έκει!

Μέσα στο τρέμ, το ζευγαράκι, φορτωμένο με τ' έννη, μόλις μπόρεσε να βρ ή μία θέσι να σταθ. Συνωστισμός άφάνταστος!

— Ειστήρια!, έφώναξε ό εισπράκτηρ.

— Καλά, μπέ! Πώς τά βγάλα παρα από τσέ- πη μου σιχτήριος να πέρωσας;

— Τί τά κύνη, τζάνεμ, τόσο πούλουντα, Σουρ- πούτσα; Λείφανος τά ένεται;

— Ντροπή πράματα, Καραμπέτ! Μονάχα λεί- φανος πούλουντας έκει!

Μέσα στο τρέμ, το ζευγαράκι, φορτωμένο με τ' έννη, μόλις μπόρεσε να βρ ή μία θέσι να σταθ. Συνωστισμός άφάνταστος!

— Ειστήρια!, έφώναξε ό εισπράκτηρ.

— Καλά, μπέ! Πώς τά βγάλα παρα από τσέ- πη μου σιχτήριος να πέρωσας;

— Τί τά κύνη, τζάνεμ, τόσο πούλουντα, Σουρ- πούτσα; Λείφανος τά ένεται;

— Ντροπή πράματα, Καραμπέτ! Μονάχα λεί- φανος πούλουντας έκει!

Μέσα στο τρέμ, το ζευγαράκι, φορτωμένο με τ' έννη, μόλις μπόρεσε να βρ ή μία θέσι να σταθ. Συνωστισμός άφάνταστος!

— Ειστήρια!, έφώναξε ό εισπράκτηρ.

— Καλά, μπέ! Πώς τά βγάλα παρα από τσέ- πη μου σιχτήριος να πέρωσας;

— Τί τά κύνη, τζάνεμ, τόσο πούλουντα, Σουρ- πούτσα; Λείφανος τά ένεται;

— Ντροπή πράματα, Καραμπέτ! Μονάχα λεί- φανος πούλουντας έκει!

Μέσα στο τρέμ, το ζευγαράκι, φορτωμένο με τ' έννη, μόλις μπόρεσε να βρ ή μία θέσι να σταθ. Συνωστισμός άφάνταστος!

— Ειστήρια!, έφώναξε ό εισπράκτηρ.

— Καλά, μπέ! Πώς τά βγάλα παρα από τσέ- πη μου σιχτήριος να πέρωσας;

— Τί τά κύνη, τζάνεμ, τόσο πούλουντα, Σουρ- πούτσα; Λείφανος τά ένεται;

Τό λακρινίτι του ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΣΤΕΚΙ

Πολλοί μαγκίτες του (γλεντιού) κι' όλλιγον τί άλλωροι, στον καρενέ πηγαίνουμε του μερακλή του Νέγρη, στον καρενέ που λέγεται άλλως και 'Τσαρβόχιμ' και του γλεντιού (μιαστε) σχεδόν προνομιούχοι.

Έχω παρέα διαλεχτή τον Γιάννη τον μπατήρη τον πολιτομένο δηλαδή που δεν χαλάει χατήρι. Τον Κουσουλάκο τον βαν. (δη, τον σεβνταλή τον Νώνη και την Κική που τά (ρουφά

Ακούμε ραδιόφωνο, είδησεις, ρεζιτάλια, του Τσώρτσιλ τον έξάφαλο των 'Ιταλών τά χόλια, τά χόλια τ' άπερίγροπτα της Έντας του συμβίου και παρωδίες διαλεχτές του μάγκα του Θεοδίου.

Καθόμαστε ως τις δώδεκα, συχνά μέχρι τη μία και τά κονιάκ πλσκώνουμε χωρίς οικονομία. «Θά προτιμήσω θάνατο» του Μάρκου ή πλάκα παίζα και τελικώς γινόμαστε απ' τά κονιάκ... Έ γ γ λ ε ζ ο ι!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

ήτανε το δρόμου! Η μάνα της ή καυμένη το ζέ- ρει τί φαμάκια ήποτίστηκε.

Η Ζαμφο στραβοκούτταζε την Εύλαμπία:

— Έσύ, καλέ, της πορτικοούλαρες σάν νάνασ τη φαμελιάς σου! Μη χειρότερα. Δεν είπαμε κα- κό. Ό, τι άκουσα είπα, θά κάνανε νταγιουνί- ματρίαμ στη γειτονιά και θά το κρύφω έγώ!

Οι άλλες όλες, που φοβόντανε τη γλώσσα της Ζαμφός, δεν βγάλανε άχη, μά ή Εύλαμπία δεν έννοούσε να τ' άφήσι να πείσι κάτω το λήθημα.

— Κανένας δε σούπε πως τάβγαλε από την κοιλία σου, Ζαμφώ, μά πρέπει να δάξη κανείς τό χέρι στην καρδιά, σάν θά μίληση για κορίτσια.

Η Ζαμφώ έξερμύνη:

— Παρακουράτο σε βάλανε σστη Ζαμπετάς την κόρη; Δεν τάξερα, μάτια μου. Έσύ, για να παίρνης το μέρος τη, κάτι πιο πολύ από μās θά έξηρς, Εύλαμπία μου.

Η Μαργαρίτα έφερε καφέδες κι' εί- πε:

— Τί έχετε, καλέ, καφέδες; — Νά μιλούμε για τη γειτονιά, είπε ή Ζαμφώ.

— Κουσέλια!, είπε ή Εύλαμπία.

— Νά σου πώ, κοκώνα μου, άνθρωπος με έα- θρωπό σε σμίζη θά πη δυο λόγια. Κουσέλια δεν κάνω έγώ, είπε ή Ζαμφώ και έγύρισε από την άλλη.

Σέ λίγο ήρθε μια κοινή γυναικούλα, προσκύν- νησε την εικόνα, άναψε ένα κερι και βγήκε έξω.

Η Ζαμφώ έτρεξε να την δει, μίλησε μαζί της και κατόπιν ήρθε πάλι στη φωνηριά της με ύφες θριαμβευτική.

— Την είδατε την κόνα Κλιάνθη; είπε.

— Ναι, ναι, τη μαμή.

— Τά λοιπόν, αυτή ήτανε ή μαμή τη 'Ερρα- σμία.

Η Εύλαμπία πιά δεν μπόρεσε να κρατηθ. — Καλέ, Ζαμφώ, έφώναξε, δεν μās άφίνιες σήμερα με τσού μαμές και τά μαρά, και τσού γέννες, παρα γυρύνεις να μās κολάσης. Οέ μου συχωρέσε μου!

Η Ζαμφώ έννευσε παραπονοή από το θυμό. — Έβάλε τά χέρια στη μέση και κυτάντας την Εύλαμπία κατάρουτρα, εί- πε:

— Έχεις δικιο, κοκώνα μου, να μιλάς. Όπου πονεί γαδουρινα φωνάζει. Ηδέχασα πως είσθε φιλενάδες με την Έρραμία. Και να σου πώ; Η μαμή ρούτε πως το μαρό, λέει, είναι απαράλλα- χτο ό άντρας σου, ως και την ελπά πούχει στο μάγουλο την έχει κι' έκείνο!

Γενικό μονοφώνι μέσα στο σπίτι. Άν δεν έμ- ναισε στη μέση ή καλόγρη, θά άρπαιώνταν από τά πολλιά όι δού γυναικες.

Η Ζαμφώ, κατεβαίνοντας τη σκάλα, έλεγε: — Νά σου δείξω έγώ, μαντζουριά, να ποθ- κάνες τον άδουκάτο στην λολο-περέα!

ΣΥΛΒΙΟΣ

ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΡΞ

...δέν είνε τρελλοί!

Κάθε μέρα κάποιος θα μου πη: «Σί εσείς οι Μάρξ είστε τρελλοί!...» Για σκεφθείτε το λίγο! Τι θα άπαντούσατε σε κάποιον που θάρροταν να σας πη κατάμουτρα κάτι τέτοιο: «Καὺ μένε μου, σου έχει στρίψει;» Θα αφρίζατε, θα θυμώνατε μέχρι τρέλλας και τότε πραγματικά, για μια στιγμή, αυτός θα είχε δίκιο, κι' εσείς θα είχατε άδικο! Αυτό μου φαίνεται πως είνε λογικό...

Ώστόσο, ἐγὼ δὲν διατάζω οὕτε για μια στιγμή. 'Αρκούμαι ν' άπαντήσω ήρώως: «Εσείς είστε τρελλοί. 'Εμείς είμαστε στα καλά μας»

Θα σας τὸ αποδείξω άμέσως: ύποθεσέτε ότι βλέπετε στὸ δρόμο κάποιον με ύφος μεγαλοπρεπές και επιτηδευμένο, ὁ ὁποῖος βλέπει τὰ πάντα, καὶ τοὺς πάντας ἀφ' ὤψεως. Τί θα ἔκανε; Τί ποτε, δὲν εἶν' ἔτσι; Θὰ τὸν ἀφίνατε νὰ προσπεράσῃ ἢ θὰ προσπερνούσατε ἑσείς. Βλέπετε, λοιπόν πως εἶσθε τρελλοί;...

Καὶ τώρα, νὰ τί θὰ ἔκαναμε ἑμείς, ἑμείς πὺ εἴμαστε στὰ καλά μας. Θὰ τοὺ ἀναποδογυρίζαμε τὸ πολυτελές, καπέλλο, του με μια σάπια ντομάτα, ἢ θὰ τοὺ ἀποτινύαμε τὴ φτέρνα τοῦ παπουτσιοῦ μας στὸ πῖσω μέρος τοῦ πανταλονιου του ἢ θὰ πετούσαμε με τρόπο μια φλούδα μπανάνας στὸ πεζοδρόμιο.

Ἐκεῖ βρίσκεται ὁ ὀρθολογισμός. Γιατί ἀκριβῶς αὐτὸ θὰ ἔλεγε ὁ κύριος αὐτός.

Ἐμείς, οἱ ἀδελφοὶ Μάρξ (δηλαδή ὁ Γκρούσο, ὁ Σίκο κι' ἐγὼ) ἔχομε μιὰ θεωρία: πρέπει νὰ κάνωμε ὅτι, μὲ ἀρέσει. Ἐάν καταπιῶμε κάποια ἀπὸ τίς ἐπιθυμίες μας, τότε δὲν θὰ εἴμαστε πῶς στὰ καλά μας. Ἐτσι, ἑμείς ἔχομε ἀπολυτρωθῇ ἀπὸ ὅλες τίς προλήψεις καὶ κάνωμε ἀκριβῶς αὐτὸ πὺ εσείς

θα πεθαίνατε ἀπὸ ἐπιθυμία νὰ τὸ κάνετε, μὰ πὺ δὲν τὸ κάνετε γιατί σὰς λείπει τὸ θάρρος. Δὲν ἀρκεί αὐτὸ για νὰ σὰς ἀποδείξῃ ὅτι ἑμείς είμαστε ἔκνοιοι πὺ ἀκολουθοῦμε τὸν σωστὸ δρόμο καὶ ὄχι εσείς;

Μὴ συμπέρανετε ὅμως ἀπ' αὐτὸ πὺ σὰς εἶπα, ὅτι ἐπιθυμοῦμε νὰ δοῦμε τὸν κόσμο ὅλο νὰ συμβαδίζει με τὴ λογικὴ τῶν ἀδελφῶν Μάρξ! Γιατί ἀν ἐσυμμορφωνώσατε με τὴ δική μας λογικὴ καὶ ἀν ἀντιγράφατε τοὺς δικούς μας τρόπους, δὲν θὰ ἔρθατε πῶς καθόλου κομικὲς τίς ταινίες μας, καὶ δὲν θὰ ἔρχόσαστε νὰ μὰς δῆτε στὴν ὁθόνη, καὶ τότε πὺ θὰ ἐπιγαίνετε; Τρεῖω καὶ νὰ τὸ ἀναλογισθῶ...

Συνεχίζω: ἑσείς, κύριε, πὺ μοὺ ἐξήτησατε νὰ γράψω ἕνα ἄρθρο, εἴστε τελειῶς τρελλός. Χαί! χὰ! χὰ! Σὰς ἀκούω νὰ διαμαρτυρεσθε... Δὲν μοὺ ἔβαλα τὸν περιστροφὸ στ' αὐτὴ για νὰ με ἀναγκάσετε νὰ γράψω αὐτὸ τὸ ἄρθρο, παρὰ με τὴ θέλησί μου μῆτκα στὸν μπελὰ νὰ τὸ κάμω. Ναι, ἀλλὰ ποῖος θὰ ἔχῃ τὴ κουταμάρα νὰ τὸ διαβάσῃ; Ἐσείς; Ποῖος, λοιπόν, εἶνε τρελλός, ἑσείς ἢ ἐγὼ; Ἡ εἴμαστε κι' οἱ δύο;

Πὺ μείνωμα; Ἄ! ναι, ἦθελα νὰ πὺ πὺς θὰ ἔπραξε καὶ εἴστε τρελλός για νὰ μοὺ ζητήσετε νὰ γράψω τὸ ἄρθρο αὐτό, ἔμένα πὺ δὲν μιλῶ ποτέ μου, παρὰ με νουήματα! Θὰ μπορούσα νὰ σὰς παραπέμψω στὴν παλιὰ ἐκείνη θεωρία κάποιος ἐφημερίδος — στὴν ὁποία ἀκριβῶς θεωρία ὀρεῖται τίς τόσες καὶ τόσες ἐπιτυχίες: μιὰ φωτογραφία ἀδείζει ὅσκι χιλιάδες λέξεις — καὶ νὰ σὰς στείλω μιὰ φωτογραφία μου. Μὰ δὲν θὰ τὸ κάμω, δὲν εἶμαι τρελλός. Τί παρῆνε πράγμα ἀλήθεια κι' αὐτὲς οἱ λέξεις!... Κάθε φορά πὺ θέλω νὰ μιλήσω σὲ καμμία

ταινία, ὁ Γκρούσο καὶ ὁ Σίκο μεταχειρίζονται δύο χιλιάδες τοὺλάχιστον λέξεις, για νὰ μοὺ ἀπαντήσουν: «ὄχι!». Εἶμαι πραγματικὰ ἄτυχος...

Χωρὶς νὰ ἐγκαταλείψω τὸ ζήτημα τῆς τρέλλας, θὰ μπορούσα ἴσως νὰ σὰς μιλήσω λίγο για μὰς, τοὺς ἀδελφούς Μάρξ. Εἰ- μίστε πέντε, μιὰ δὲν εἴχαμε ἐν- εὐτυχία (ἄραγε θὰ ἦταν εὐτυ- χια;) νὰ γεννηθῶμε συγχρόνως. Ἡ οἰκονομία μας ἀριθεῖ ἐκτός ἀπὸ μὰς τοὺς τρεῖς τὸν Ζέππο καὶ τὸν Γκούμο, τοὺς δύο σὺμπ, πὺ δὲν ἐνδιαφέρονται για τὸ σινεμά καὶ παριστάνουν τοὺς αἰκ- κυρίους μέσα στὸν κύκλο τὸ δι- κό τους

Ἐγεννηθήκαμε ὅλοι στὴ Νέα Ὀρκη. Ὅπως ὅλοι οἱ μεγάλοι ἄνδρες (!) ἐξέκριναν ἀπὸ πολὺ χαμηλὰ καὶ ἀνατραφήκαμε με μεγάλα ταχύτητα. Ἐγὼ ἐντεμ- ποτάρησα στὴ ζωὴ ὡς γκρουμ σὲ ἁ- σανσέρ. Ὁ Σίκο πρῶτος μὰς ἔ- θαλε στὸν ἔξυπνο δρόμο.

Σὲ ἡλικία ἑπτὰ ἐτῶν, ἔπαιξε ἦδη πιάνο καὶ με ἔμαθε δύο τρα- γουδία, πὺ νὰ ἐπαιζα με τὸ ἔ- να δάχτυλο. Καὶ ἀσφαλῶς θὰ πρέπει νὰ εἶχα ἱκανότητες ὡς μαθητῆς ἢ ὁ Σίκο ὡς καθηγητῆς, γιατί ἔξρω ἀκόμη νὰ παίξω αὐ- τὰ τὰ δύο τραγουδία...

Λίγο ἀργότερα, ὁ Γκρούσο ἔ- μαθε τίς κλακετες. Ἐμέναμε στὸν δέκατο ὄροφο κάποιου σπιτιοῦ, πὺ ὑπετίθετο πὺς ἦταν κατοικη- σίμο. Μὰ τὰ σάνιδια ἦσαν τόσο λεπτά, ὡστε ἕνας ἐνοικιαστῆς τοῦ ἔκτου ἦρθε μιὰ μέρα νὰ πα- ραπονήνῃ ὅτι ὁ ἀδελφός μου δὲν τὸν ἄφινε νὰ κοιμηθῇ. Ὁ Γκρούσο ἀναγκάστηκε τότε νὰ παρατηρή- ἀπὸ τὸ καινούργιο του αὐτὸ πῶ- θος, γιατί ἡ σπιτονοικοκυρὰ μὰς μὰς ἀπέλειψε ὅτι θὰ μὰς ἐδίωχνε ἀν ἔκνοιωμε θόρυβο.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη δὲν εἴχαμε μυαλό, ὅσο ἀποκτήσαμε κατόπιν. Ἀνεβάσαμε μιὰ ἐπιθεώρησι με τὸν τίτλο «Τὰ τέσσερα ἀηδόνια», καὶ τὴν ἐπαιζάμε στὰ μικρὰ θέ- ατρα τῆς πόλεως. Ἐκερδίζαμε καὶ οἱ τέσσερις μαζί, συμπερι- λαμβανόμενοι καὶ τοῦ Γκούμο (ἦταν ὁ μαντζέρ μας), 40 δολ- λάρια, με τὰ ὁποία ἔπρεπε νὰ φάμε, νὰ ντυθῶμε καὶ νὰ πλη- ρωνώμε ὅλα μὰς τὰ ἔξοδα.

Ἀν ἦμασε τρελλοὶ θὰ προσ- παθούσαμε νὰ ζήσωμε με αὐτὰ τὰ σαράντα δολλάρια, πὺ ἦταν πραγματικὰ ἀδύνατον. Ἐμάθαμε

νὰ διαπράττωμε ἀπάτες. Κατὰ τὰ ταξίδια μὰς με τὸ τραῖνο, ἔ- φορούσαμε κοντὰ πανταλόνια καὶ ἔκνοιωμε τοὺς μπέμπηδες. Αὐ- τὸ ἔπαινε καμμία φορά, ἀλλὰ κατὰ κανόνα μὰς ἐκατέβαζαν στὸν πρῶτο σταθμό.

Δὲν ἐπληρώναμε ταχτικά τοὺς λογαριασμούς μὰς στὰ ξενοδο- χεῖα καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο καθωρβώσαμε νὰ ζήσωμε ἐπὶ ἕνα ὠρισμένο χρονικὸ διάστημα.

Ἡ ἀληθινὴ μὰς ἐμφάνισις στὴ σκηνὴ ἔλαβε χώραν σὲ μιὰ πόλιν πὺ τὴν ἔλεγαν «Μπατλ Κρίκ». Ἡ αἰθουσα, πὺ ἄνοικιάσαμε, ἔ- χωρούσε 3.000 πρόσωπα. Τὴ βρά-δυ τῆς πρεμιέρας, εἴχαμε μόνον δεκαπέντε θεατὰς, μὰ διασέδα- σαν τόσο, ὡστε νὰ τὸ πὺν στοὺς φίλους των, οἱ ὁποῖοι τὸ εἶπαν στοὺς δικούς των κ. ο. κ., ἔ- χανε μαζεμένους ἀρκετὲς χιλιάδες δολλάρια, ὅταν ἐγκαταλείψαμε τὴν καλὴ αὐτὴ πόλιν.

Ὁ Γκρούσο ἄρχισε νὰ μαθαί- νη κιθάρα, μαντολίνο καὶ μπάν-τζο. Ὁ Σίκο εἰδικεύθηκε στὸ βιολί, στὴ σάλπιγγα καὶ ἰδίως στὸ πιάνο. Ἡμῶν ἀναγκασμένοι νὰ μάθω κι' ἐγὼ κάτι: ἐδιάλεξα τὴν ἄρπα, με τὴν ἐλπῖδα ὅτι θὰ μοὺ ἤρνοιτο νὰ μοὺ ἀγοράσουν αὐτὸ τὸ ἀκριβὸ ὄργηνο. Μὰ οἱ ἀδελφοὶ μου ἔκαμαν τὴν γενναία χειρονομία νὰ μοὺ προσφέρουν μιαν ὑπέροχη ἄρπα, τὴν ὁποία ὅ- λοι γνωρίζετε, ἀφοῦ εἶνε αὐτὴ με τὴν ὁποῖαν παίζω στίς ταινίες.

Οἱ διάφορες περιodes μὰς μὰς ἔφεραν κάποτε στὸ Χόλλυ-γουντ, ὅπου μὰς ἐπρότειναν ἕνα συμβόλαιο. Οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖ εἶ- ναι ὅλοι τρελλοὶ, βρῆκαν ὅτι ἔ- χουμε λείπει ταλέντο καὶ μὰς ἔκα- μαν μεγάλους ἀστέρες.

Σήμερα ἔχομε ἐπαυλεις, αὐτο- κίνητρα καὶ ἀλογα. Δὲν ἔξρω πὺς εἶνε αὐτὸ, μὰ δὲν παραπονή- μαι. Προτιμῶ ἀσφαλῶς τὸν πλὺ- τὸ ἀπὸ τὴ φτώχεια.

Εἴμαστε καὶ οἱ τρεῖς παντρε- μένοι καὶ εὐτυχισμένοι στὸ γάμο μας, πράγμα πὺ εἶνε σωστὸ κα- τ' ὁρθωμα. Ἰδίως ἐδῶ στὸ Χόλλυ-γουντ, ὁ ἄνθρωπος, πὺ μὰς ἔλεπουν νὰ ζήσωμε σὲ τελεία ὁ- μονία με τίς γυναῖκες μας, λένε πὺς αὐτὸ προέρχεται ἀπὸ τὸ γε- γονὸς ὅτι εἴμαστε τρελλοὶ...

Εὐχομαι μιὰ τέτοια τρέλλα σ' ὅλο τὸν κόσμο. Γιατί, χάρις σ' αὐτὴν, ἔχομε γλυτώσει σήμερα ἀπὸ ὅλες τίς καθημερινὲς ἔ- γνοιες.

ΧΑΡΠΟ ΜΑΡΞ

Πὺς ν' ἀρέσετε Ἡ βαδύτερη ΓΟΗΤΕΙΑ τῶν δῶρων

Ὅταν κάνετε ἕνα δῶρον, ἐπι- δώκετε πραγματικὰ ν' ἀρέσετε. Ἐγνωρία ἄλλοτε ἕνα πρόσω-πο, πὺ ἐζητοῦσε νὰ ἔρῃ δῶρα πὺ νὰ δυσαρεστοῦν ὅσον τὸ δυ- νατὸν περισσότοιν τὰ θύματα τῆς ἀγρίας γενναιοδωρίας του καὶ πὺ ἐδοκίμαζε κατόπιν μιὰ σα- διστικὴ χαρὰ, ὅταν τὰ δυστυχίμε-να αὐτὰ θύματα τῶν περιέργων ἐπινοήσεών του τὸν εὐχαριστοῦ-σαν ἐξ ἀνάγκης. Μιὰ ἄλλη κυ- ρία ἀγόραζε ὅτι ἄρεσε σ' αὐ-τὴν καὶ μόνο, χωρὶς νὰ λογαρί-α- ζῃ καθόλου τὸ γούστο τῶν ἄλ-λων καὶ μιὰ τρίτη ἔστελε σ' ὅ-λο τὸν κόσμο τὸ ἴδιο ἀντικείμε-νο (μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἐπετύχη-νε μιὰ ἐκπτώσι τῆς τιμῆς καὶ ἐπὶ πλὺν δὲν ἐκούρασε καθόλου τὸ μυαλό της).

Αὐτὸ βέβαια δὲν εἶνε καθόλου σωστὸ. Ὅταν ἀποφασίζετε νὰ κάμετε ἕνα δῶρον, πρέπει νὰ ἔ-χετε ὅλα τὰ δυνατόα σας, ὅλη τὴν ψυχὴ σας, ὅλο τὸ γούστο σας, ὅλη τὴν ἐπινοητικότητα σας, για νὰ προκαλέσετε μιὰ πραγματικὴ εὐχαριστίαν σὲ κείνους για τοὺς ὁποῖους τὸ προορίζετε. Διαφορε- τικά, τὸ δῶρο σας δὲν ἔχει καμ- μιὰ ἀξία.

ΠΩΣ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΤΗΝ ΕΚΛΟΓΗΝ ΣΑΣ

Πρέπει λοιπόν νὰ σκεφθῆτε τὴν χαρακτήρα αὐτοῦ τοῦ προ- σῶπου, τὸν τρόπο τῆς ζωῆς του, τὸ περιβάλλον μέσα στὸ ὁποῖον ἔρρισκεται, τοὺς πόθους του, τὸν τρόπο με τὸν ὁποῖον νύνεται, τὰ ἐννοούμενα πράγματα του, τίς γε- νικώτερες τάσεις του.

Πρόκειται για μιὰ νεαρὴ μῆ- τέρα; Ἐνα ὥραιο δῶρον για τὸ μικρὸ της δῆ τῆς κόρη πὺ με γοῆλ εὐχαριστήσι, παρὰ ἔαν τε δῶρον προωρίζετο γι' αὐτὴν τὴν ἴδια.

Τὸ νὰ στείλετε ἕνα παραινίδακι σ' ἕναν ἄνθρωπο πὺ εἰσέρχεται, στὴν ἀνάγκη, ἀποτελεῖ σχεδὸν ἁ- πρόκειαι. Ἐάν ἡ φίλη σας εἶνε ὁ- κονομικῶς κατεστραμμένη, δὲν θὰ της στείλετε βέβαια ἕνα μπλεχρό με χρυσὲς παγιέτες, οὐτε πῶς ἕνα σάκκο με πατάτες. Πρέπει, με τρόπο, νὰ πληροφορηθῆτε πὺ εἶνε τὸ ἀντικείμενο, πὺ θὰ της ἦταν χρήσιμο καὶ ταυτοχρῶ- νως εὐχάριστο. Ὁ συνδυασμός αὐτὸς δὲν κόβει ποὺ εὐπρόδεκτο τὸ δῶρο σας.

Τὰ λεπτὰ αἰσθήματα ἀπαι- τοῦν καὶ μιὰ ἐξαιρετικὴ λεπτὴ προσοχή. Ἐνα ἄνδρας θὰ ἀποδείξῃ πρ- ρισσότερο σὲ μιὰ γυναῖκα τὴ μο- ναδικὴ θέσι πὺ κατέχει στὴν καρδιά του, ἐκλέγοντας γι' αὐ-τὴν ἕνα σπανισμένο ἄνθος, ἕνα θαυμασιὸν μπιμπέλο, παρὰ πλημ- μωρίζοντας τὴν μπουκέτα καὶ με κιλὰ ὀλόκληρο ἀπὸ σοκολάτες.

Ἐνα ἔξυπνο δῶρο μπορεί νὰ λιστα νὰ ἐπιφέρῃ τὰ πῶς ἀπί- στευτα ἀποτελέσματα καὶ νὰ μὰς ἐξασφαλίσῃ τὴν εὖνοια ἐνὸς προ- σῶπου κατὰ ἕνα τρόπο ἀπροσῶ- κητο.

Θὰ σὰς διηγηθῶ μιὰ ἀπλὴ ἱ- στορία. Ἐνας νέος πολὺ ἔξυπνος, ἀλλὰ ἀρκετὰ ἄτομος, προσεκλήθη μιὰ μέρα στὸ σπίτι ἑνὸς οἰκογενεια-κοῦ φίλου, πὺ ἦταν διευθυντῆς μιᾶς σημαντικῆς ἐπιχειρήσεως. Τὸ ἀνεῖρο τοῦ νέου ἦταν νὰ εἰ- σαχθῇ μιὰ μέρα σ' αὐτὴ τὴν ἐπι- χείρησι. Ὅταν ἐμῆκε στὸ σαλὸν, ἡ συγκλήσις πὺ ἐνοῖωθε μό- λης τὸν ἀφῆσε μιὰ ψιθυρίσι γε- ρικὲς μονοσυλλαβὲς λέξεις καὶ ἔφυγε βεῖλα, φροντίζοντας νὰ προ- καλέσῃ ὅση λιγώτερη προσοχή

μποροῦσε στὸ ἄτομό του. Κα- θὼς ἐκλείνε πίσω τὴν πόρτα, ἀκούσε τὸν φίλο τοῦ πατέρα του νὰ λέη: «Ἄς τοῦ δώσωμε μιὰ μικρὴ θέσι σὲ κάποιο ὑποκατάστη-μα. Δὲν ἡμῶρα νὰ προσλάβῃ ἕ-να παρομοῖο γαιδοῦρι στὰ κεντρί-κα γράφεια».

Ὁ νέος ἔφυγε με τὰ δάκρυα στὰ μάτια καὶ ἐδέχθηκε τὴν τα- πενὴν θέσι πὺ τοῦ προσέφεραν. Ἄλλὰ ὅταν ἔφθασαν τὰ Χριστοῦ γεννα, ἠθέλησε νὰ εὐχαριστήσῃ μ' ἕνα δῶρο τὸν διευθυντὴ του. Σὺ νεκέντρωσε τότε τίς οἰκονομίες του καὶ ἀγόρασε ἕνα μπιμπέλο γραφείου ἀπὸ κρύσταλλο, πὺ πα- ριτανε ἕνα γάδραρο. Ἐστεῖλε λοιπὸν αὐτὸ τὸ δῶρο στὸ διευ-θυντὴ του με τίς λέξεις: «Μὴ τὴν ἐλπῖδα ὅτι ὁ γάδραρος αὐτός θὰ πᾶρῃ τὴν θέσι πὺ τὸν ἀδείζει στὸ γράφειό μας...»

Ὅκτὼ ἡμέρες ἀργότερα, ὁ δι-ευθυντῆς τῆς ἐπιχειρήσεως τὸν εἰ-χε καίει ἰδιαίτερο γράμματέν του.

ΕΞΧΩΡΙΣΤΗ ΤΕΧΝΗ

Ἐνα δῶρο ἀποκτᾷ ἔπίσης μιὰ ἰδιαίτερη ἀξία με τὸν τρόπο πὺ προσφέρεται. Τὸ νὰ δίνετε ἕνα δῶρο με ὕφος πὺ σημαίνει: «Ἐ-καμα μιὰ φοδερὴ προσπάθεια για νὰ σὰς τὸ πάρω...», ἀφαιρεῖ κά-θε ἀξία ἀπὸ τὴν πράξι σας. Εἶνε προτιμώτερο νὰ μὴ χαρίστε ἀπὸ λῶτες τίποτε.

Ἡ μεγάλῃ μετριοφροσύνη, πὺ συνιστάται στὸ νὰ μειώνωμε διαρ-κὼς τὴν ἀξία τοῦ δῶρου πὺ ἐ-κἀμας ἡ στὸ νὰ προσπαθῶμε νὰ τὸ ἔρωμε ἐλαττώματα, εἶνε ἔπίσης ἕνα σφάλμα στὸ ὁποῖον περιπίπτουν συχνὰ οἱ ἐκ φύσεως δειλοὶ χαρακτήρες.

Εἶνε περισσώτερο ἔλεεινὸ καὶ ἁ-ξιοδίκρυτο ὅμως τὸ νὰ δίνετε ἕνα δῶρο, ἄν νὰ πρόκειται πε-ρὶ ἐλεημοσύνης. Πρέπει ἀντιθέ-τως νὰ δημιοργηθῇ στὸν ἄλλον τὴν ἐντύπωσι ὅτι εἴσατε εὐτυ- χῆς γιατί μπορείτε νὰ τοῦ προέ- νηστε χαρὰ.

Τὸ νὰ δέχεσθαι κανεῖν ἕνα δῶ-ρο, ἀπαιτεῖ ἔπίσης μιὰ ἐξοχί-στη τέχνη. Ὅταν ἔλετε νὰ δώ-τε ἕνα δῶρο, ἄν νὰ πρόκειται πε-ρὶ ἐλεημοσύνης. Πρέπει ἀντιθέ-τως νὰ δημιοργηθῇ στὸν ἄλλον τὴν ἐντύπωσι ὅτι εἴσατε εὐτυ- χῆς γιατί μπορείτε νὰ τοῦ προέ- νηστε χαρὰ.

Τὸ νὰ δέχεσθαι κανεῖν ἕνα δῶ-ρο, ἀπαιτεῖ ἔπίσης μιὰ ἐξοχί-στη τέχνη. Ὅταν ἔλετε νὰ δώ-τε ἕνα δῶρο, ἄν νὰ πρόκειται πε-ρὶ ἐλεημοσύνης. Πρέπει ἀντιθέ-τως νὰ δημιοργηθῇ στὸν ἄλλον τὴν ἐντύπωσι ὅτι εἴσατε εὐτυ- χῆς γιατί μπορείτε νὰ τοῦ προέ- νηστε χαρὰ.

Τὸ νὰ δέχεσθαι κανεῖν ἕνα δῶ-ρο, ἀπαιτεῖ ἔπίσης μιὰ ἐξοχί-στη τέχνη. Ὅταν ἔλετε νὰ δώ-τε ἕνα δῶρο, ἄν νὰ πρόκειται πε-ρὶ ἐλεημοσύνης. Πρέπει ἀντιθέ-τως νὰ δημιοργηθῇ στὸν ἄλλον τὴν ἐντύπωσι ὅτι εἴσατε εὐτυ- χῆς γιατί μπορείτε νὰ τοῦ προέ- νηστε χαρὰ.

Τὸ νὰ δέχεσθαι κανεῖν ἕνα δῶ-ρο, ἀπαιτεῖ ἔπίσης μιὰ ἐξοχί-στη τέχνη. Ὅταν ἔλετε νὰ δώ-τε ἕνα δῶρο, ἄν νὰ πρόκειται πε-ρὶ ἐλεημοσύνης. Πρέπει ἀντιθέ-τως νὰ δημιοργηθῇ στὸν ἄλλον τὴν ἐντύπωσι ὅτι εἴσατε εὐτυ- χῆς γιατί μπορείτε νὰ τοῦ προέ- νηστε χαρὰ.

Τὸ νὰ δέχεσθαι κανεῖν ἕνα δῶ-ρο, ἀπαιτεῖ ἔπίσης μιὰ ἐξοχί-στη τέχνη. Ὅταν ἔλετε νὰ δώ-τε ἕνα δῶρο, ἄν νὰ πρόκειται πε-ρὶ ἐλεημοσύνης. Πρέπει ἀντιθέ-τως νὰ δημιοργηθῇ στὸν ἄλλον τὴν ἐντύπωσι ὅτι εἴσατε εὐτυ- χῆς γιατί μπορείτε νὰ τοῦ προέ- νηστε χαρὰ.

Τὸ νὰ δέχεσθαι κανεῖν ἕνα δῶ-ρο, ἀπαιτεῖ ἔπίσης μιὰ ἐξοχί-στη τέχνη. Ὅταν ἔλετε νὰ δώ-τε ἕνα δῶρο, ἄν νὰ πρόκειται πε-ρὶ ἐλεημοσύνης. Πρέπει ἀντιθέ-τως νὰ δημιοργηθῇ στὸν ἄλλον τὴν ἐντύπωσι ὅτι εἴσατε εὐτυ- χῆς γιατί μπορείτε νὰ τοῦ προέ- νηστε χαρὰ.

Τὸ νὰ δέχεσθαι κανεῖν ἕνα δῶ-ρο, ἀπαιτεῖ ἔπίσης μιὰ ἐξοχί-στη τέχνη. Ὅταν ἔλετε νὰ δώ-τε ἕνα δῶρο, ἄν νὰ πρόκειται πε-ρὶ ἐλεημοσύνης. Πρέπει ἀντιθέ-τως νὰ δημιοργηθῇ στὸν ἄλλον τὴν ἐντύπωσι ὅτι εἴσατε εὐτυ- χῆς γιατί μπορείτε νὰ τοῦ προέ- νηστε χαρὰ.

Τὸ νὰ δέχεσθαι κανεῖν ἕνα δῶ-ρο, ἀπαιτεῖ ἔπίσης μιὰ ἐξοχί-στη τέχνη. Ὅταν ἔλετε νὰ δώ-τε ἕνα δῶρο, ἄν νὰ πρόκειται πε-ρὶ ἐλεημοσύνης. Πρέπει ἀντιθέ-τως νὰ δημιοργηθῇ στὸν ἄλλον τὴν ἐντύπωσι ὅτι εἴσατε εὐτυ- χῆς γιατί μπορείτε νὰ τοῦ προέ- νηστε χαρὰ.

Τὸ νὰ δέχεσθαι κανεῖν ἕνα δῶ-ρο, ἀπαιτεῖ ἔπίσης μιὰ ἐξοχί-στη τέχνη. Ὅταν ἔλετε νὰ δώ-τε ἕνα δῶρο, ἄν νὰ πρόκειται πε-ρὶ ἐλεημοσύνης. Πρέπει ἀντιθέ-τως νὰ δημιοργηθῇ στὸν ἄλλον τὴν ἐντύπωσι ὅτι εἴσατε εὐτυ- χῆς γιατί μπορείτε νὰ τοῦ προέ- νηστε χαρὰ.

Τὸ νὰ δέχεσθαι κανεῖν ἕνα δῶ-ρο, ἀπαιτεῖ ἔπίσης μιὰ ἐξοχί-στη τέχνη. Ὅταν ἔλετε νὰ δώ-τε ἕνα δῶρο, ἄν νὰ πρόκειται πε-ρὶ ἐλεημοσύνης. Πρέπει ἀντιθέ-τως νὰ δημιοργηθῇ στὸν ἄλλον τὴν ἐντύπωσι ὅτι εἴσατε εὐτυ- χῆς γιατί μπορείτε νὰ τοῦ προέ- νηστε χαρὰ.

Τὸ νὰ δέχεσθαι κανεῖν ἕνα δῶ-ρο, ἀπαιτεῖ ἔπίσης μιὰ ἐξοχί-στη τέχνη. Ὅταν ἔλετε νὰ δώ-τε ἕνα δῶρο, ἄν νὰ πρόκειται πε-ρὶ ἐλεημοσύνης. Πρέπει ἀντιθέ-τως νὰ δημιοργηθῇ στὸν ἄλλον τὴν ἐντύπωσι ὅτι εἴσατε εὐτυ- χῆς γιατί μπορείτε νὰ τοῦ προέ- νηστε χαρὰ.

Τὸ νὰ δέχεσθαι κανεῖν ἕνα δῶ-ρο, ἀπαιτεῖ ἔπίσης μιὰ ἐξοχί-στη τέχνη. Ὅταν ἔλετε νὰ δώ-τε ἕνα δῶρο, ἄν νὰ πρόκειται πε-ρὶ ἐλεημοσύνης. Πρέπει ἀντιθέ-τως νὰ δημιοργηθῇ στὸν ἄλλον τὴν ἐντύπωσι ὅτι εἴσατε εὐτυ- χῆς γιατί μπορείτε νὰ τοῦ προέ- νηστε χαρὰ.

Τὸ νὰ δέχεσθαι κανεῖν ἕνα δῶ-ρο, ἀπαιτεῖ ἔπίσης μιὰ ἐξοχί-στη τέχνη. Ὅταν ἔλετε νὰ δώ-τε ἕνα δῶρο, ἄν νὰ πρόκειται πε-ρὶ ἐλεημοσύνης. Πρέπει ἀντιθέ-τως νὰ δημιοργηθῇ στὸν ἄλλον τὴν ἐντύπωσι ὅτι εἴσατε εὐτυ- χῆς γιατί μπορείτε νὰ τοῦ προέ- νηστε χαρὰ.

Δὲν εἶνε ἔπίσης σωστὸ νὰ τοῦ ὑπενθυμίζετε διαρκῶς τὴ χαρὰ πὺ σὰς ἐπροξένησε τὸ δῶρο του. Εἶνε σὰν νὰ τοῦ λέτε με τρὸ-πο νὰ νὰ σὰς καμὴ καὶ δεῦτερο.

ΚΑΤΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΜΑΣ

Ἐνα δῶρο εἶνε οὐσιαστικὰ κά- τι ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτοῦ μας. Δὲν πρέπει νὰ τὸ ἐξανοῦμε ποτέ αὐτό. Εἶνε κάτι ἀπὸ τὴν ψυχὴ μας, πὺ θὰ ἐπιτρέψῃ στὸν ἄλλο νὰ κρίνῃ τὴν ποιότητα τῶν αἰ- σθημάτων μας, τὸ γούστο μας, τὴν εὐγένεια καὶ τὴν λεπτότητα μας. Καὶ ὅτι ἀδείζει δὲν εἶνε μὴ- νον τὸ δῶρον πὺ κάνωμε, ἀλλὰ καὶ ὁ τρόπος με τὸν ὁποῖον τὸ κά- νωμε.

Ἄλλὰ, θὰ ἐρωτήσετε, τὰ δῶ-ρα μεταξὺ τῶν ἐρωτευμένων; Τὸ ζήτημα εἶνε ἀπὸ τὰ πῶς λεπτὰ πὺ ὁποῖον. Ἡ ψυχολογία μι-ὰς ἐρωτευμένης καρδίας εἶνε ἕνα πράγμα δυσκολώτατο. Ἀλλάζει, ἀλλάζει, τόσο συχνὰ, πὺ τὸ ἴδιο δῶρον, δίδεμένο σὲ δύο δια-φορετικὲς στιγμὲς, προκαλεῖ ἕναν-δι-αφορετικὸ θαῦμα εὐχαριστήσε-ως — κάποτε μάλιστα δυσαρεσσεῖ, ἐνῶ σὲ μιὰ ἄλλη περίπτωσι ἡ-χαρίσσει.

Μὰ τίποτε δὲν διαρκεῖ αἰώνια στὴν γῆινι μας σφαῖρα, καὶ ἀκό-μη λιγώτερο ἡ ἀγάπη μιᾶς πλου-μῆς χαϊδεμένης πεταλούδας. Κι' ἕνα πρῶτ, ἀπὸ τὸν πλάνιν τὸν κῆπο ἐπρόδαλε τὸ πορφυρῶν τὸν κεφά- λὶ ἐπάνω ἀπὸ τὸν πράχτη ἕνα μὴ-ρωμένο τριαντάφυλλο. Τάχα σ' ἡ πεταλούδα ἐμπρός στὴν τῆσθ-ὲ μορφοῖα τοῦ καὶ ἄρχισε νὰ παραμ-λῇ τὸν κρίνο της καὶ νὰ πετᾷ πρὸς τὸ μέρος τοῦ πράχτη.

14ον

— 'Απάχη, ναι! Μά το ξέρεις καλά ότι ο Παβάλ σ' αγαπάει και θα σε πάρει γυναίκα του. Καί κάνει μεγάλες θυσίες για σένα. Ξέρωσες το διαμάντι που σουφερε προχθές ως δώρο.

— 'Α, ναι...
— Μά τι δαδιαφορία μιλάς...
— Δεν έχεις άδικο, μητέρα. Μιλώ μ' αδιαφορία για το δώρο του γιατί δεν πιστεύω να είναι αληθινό. Μιά τόσο μεγάλη διαμαντόπετρα...

— Μά τι; Μήπως πιστεύεις αλήθεια ότι το διαμάντι δεν εινε αληθινό; Το διαμάντι που σουφερε ο Παβάλ, αξίζει ένα ολόκληρο θησαυρό.

— Μπορεί...

— Κι' αν εξακολουθήσεις να κάμης τὰ γλυκά μάτια του χονδρό-Αμερικανού, θὰ τὸ μάθῃ ο Παβάλ, ποὺ εἶνε ἱκανὸς νὰ σκοτώσῃ κι' ἐσένα καὶ τὸν Ἀμερικανό...

— Μπα! Δὲν θὰ κάμῃ τίποτε...

Οἱ δύο γυναῖκες, ποὺ ἔκαναν τὴν συζήτησι αὐτὴ ἦταν μητέρα καὶ κόρη.

Ἡ μητέρα ὀνομαζόταν Μαρκέλλα καὶ ἦταν ἰδιοκτήτρια τοῦ ξενοδοχείου τῶν «Χελιδονίων», σὲ ὅποιο, κατ' ἐντολήν του Τόμ-Κόξ, ἦλθε καὶ ἐγκαταστάθῃ ὁ ἀκόλουθός του Τόνου, ὅτὸ τὸ ψευδώνυμό Τρίγκ Φάθουρ.

Ἡ κόρη τῆς Λουίζα ἦταν μιά ὁμορφὴ γυναῖκα, ὡς εἰκοσι πέντε χρονῶν, ποὺ ἀφοῦ ἔζησε ἀρκετὰ χρόνια μέσα στὴν ἀμερική, ἔπρεπε στὴν ἀγκαλιά κομποῦ ἀπάχῃ Παβάλ, καὶ ἦταν ἐρωμένη του.

Ἦταν περίεργη πὼς ὁ Τόμ-Κόξ ἔστειλε τὸν ἀκόλουθό του νὰ ἐγκατασταθῇ σ' ἓνα ξενοδοχεῖο, τοῦ ὁποῖο οἱ ἰδιοκτῆται δὲν ἦσαν πρόσωπα, ποὺ μπορούσε νὰ ἐμπιστευθῇ κανεὶς, ἀφοῦ εἶχαν σχέσεις μ' ἓνα ἀπὸ τοὺς κακούργους ἐκείνους, ποὺ τρομοκρατοῦν τὸ Παρίσι.

Ὁ Τόμ-Κόξ, ὅμως, γελάστηκε.

Τὸ ξενοδοχεῖο τῶν «Χελιδονίων», ἔχειρε ἄλλοτε φημὴς πραγματικὰ οἰκογενειακοῦ ξενοδοχείου, σὲ ὅποιο διέμεναν κατὰ προτίμησιν ἄνθρωποι ἡσυχιοὶ καὶ ἐντιμὲς οἰκογενεῖς, ποὺ δὲν εἶχαν διακόψει τὶς σχέσεις τους μὲ τὴν ἡθική.

Ὁ ἰδιοκτήτης, ὅμως, τοῦ ξενοδοχείου τῶν «Χελιδονίων» εἶχε πεθάνει. Οἱ κληρονόμοι του τὸ ἐξέπωσαν καὶ τὸ ἀγόρασε ἡ Μαρκέλλα, μιά ἀμαρτωλὴ, ἀνῆθικὴ γυναίκα.

Καί τότε τὸ ξενοδοχεῖο κατέπεσε ἀπὸ τὴν περιωπῇ, ποὺ τὸ εἶχε φέρει ὁ πρῶτος ἰδιοκτήτης του καὶ τοὺς τίμιους ἐνοίκους του διεδάχθησαν ἄλλοι μὲ ὀχι ἀμειψτὸν παρελθόν.

Σ' ἓνα τέτοιο, λοιπὸν, ὑποστῶν κι' ἐπικίνδυνον ἐνδιακτῆμα ἦλθε καὶ ἡ γκαταστάθῃ ὁ Τόνου, μάλιστα ἐφθάσε σὲ Παρίσι.

Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς κατάλαβε ὅτι τὸ ξενοδοχεῖο αὐτὸ δὲν ἦταν ὅπως τὸ περιέγραφε ὁ κύριος του καὶ σκέφθηκε:

— Μά γιατί ὁ Τόμ-Κόξ μ' ἔστειλε νὰ κατόικησιν σ' αὐτὸ τὸ καταγώγιον;

— Ὁτόσο, καταγώγιον ἢ ὀχι, ὁ Τόνου ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ μείνῃ. Ἄν ἔφευγε ἀπ' ἐκεῖ γιὰ νὰ ἐγκατασταθῇ ἄλλοι, δὲν θὰ συναντᾶσε τὸν Τόμ-Κόξ ποὺ εἶται ὡς ἔχανε τὰ χῶνι του.

Ἀπεφάσισε, λοιπὸν, νὰ μείνῃ...

Καί ἐπειδὴ δὲν ἤξερε πὼς νὰ περάσῃ καλὰ, τέρα τὶς μέρες τῆς ἀναμονῆς, ἀπεφάσισε νὰ θεοχθῇ τὸν ἔρωτα, ποὺ προσφερόταν νὰ τοῦ βῶσῃ ἡ Λουίζα.

Αὐτὸ δὲ εὐχαιριστῆσαι πολλὸ τὸν κ. Τόμ-Κόξ.

σκέφθηκε καὶ ὁ Τόνου. Ἕνας ἄνθρωπος ποὺ κάνει ἔρωτα, ποτὲ δὲν παρέχει ὑπόνοιες ὅτι εἶναι ἀστυνόμενος.

Καί μετὰ λιγούσιμην σκέψι, σὺν νάθελε νὰ δικαιολογήσῃ πληρέστερα τὸν ἑαυτοῦ, πρόσβισε:

— Ἐπειτα ποῖος ἔξερει τί μπόρει νὰ μάθῃ κανεὶς! Αὐτὴ ἡ Λουίζα φαίνεται ὅτι εἶναι γυναίκα ποὺ σχοινοῦ καὶ τοῦ παλουκιοῦ καὶ θὰ ξερῇ πολλὰ ἀπὸ τὰ ἀπόκρυφα τοῦ Παρισιοῦ.

Ἰσχυρὰ ἀπὸ τὶς σκέψεις αὐτῆς πῆρε ὀριστικὴ τῆλος ἐπάνω σὲ ζήτημα αὐτὸ ἀπόφασιν καὶ μετὰ λίγες μέρες, οἱ σχέσεις των κατέστησαν τόσο στενὲς καὶ σκανδαλώδεις, ὥστε ἡ μητέρα Μαρκέλλα, ἀναγκάσθηκε νὰ δώσῃ σφύρονες συμβουλὲς στὴν θυγατέρα τῆς καὶ νὰ τῆς ὑπενθυμίσῃ τὸν κίνδυνον ποὺ διέτρεχε ἀπὸ τὸν ἀπάχῃ ἐραστή τῆς.

Ἡ Λουίζα ὅμως δὲν συγκινήθηκε καθόλου. Κι' ἐξηκολούθησε νὰ ἐρίσκειται σὲ τρυφερὲς σχέσεις μὲ τὸν Τόνου, νὰ τὸν ἀγαπᾷ μέρα μὲ τὴν ἡμέρα καὶ περισσότερον καὶ νὰ τὸν περιβάλλῃ μ' ὅλη τῆς τὴν ἐμπιστοσύνη.

Ἡ ἐμπιστοσύνη δὲ αὐτὴ ἐφθάσε μὲχρι τοῦ σημείου νὰ ἐξομολογήσῃ στὸν Τόνου τὶς μετὰ τοῦ Παβάλ σχέσεις τῆς, νὰ τὸν διαβεβαίωσῃ ὅτι θὰ κατέβαλλε ὅλες τῆς τὶς προσπάθειες ὅπως διακόψῃ ὀριστικὰ τὶς σχέσεις αὐτῆς, καί, γιὰ νὰ τὸν πείσῃ περισσότερον γιὰ τὶς προθέσεις τῆς αὐτῆς, νὰ τοῦ πῇ μιά μέρα!

— Πιστεύε με, ἀγαπημένε μου Φάθουρ, ὅταν θάρρῃ νὰ μὲ ἐρῇ ὁ Παβάλ, θὰ τοῦ πῶ ὅτι δὲν τὸν ἀγαπᾶ πᾶ καὶ θὰ τοῦ δώσω πίσω καὶ τὸ διαμάντι ποὺ μοῦδωσε ὡς δώρο. Ἕνα ψεύτικο διαμάντι...

— Ὅχι δὲ! Ψεύτικο διαμάντι! Καί σὺ τὸ πῆρες, Λουίζα!

— Γελάστηκα καὶ τὸ πῆρα, γιατί ὁ Παβάλ κατόρθωσε νὰ μὲ πείσῃ ὅτι τὸ διαμάντι του ἦταν αληθινόν.

Ὁ Τόνου δὲν ἔφηκε ἄλλο τι καλύτερο νὰ κάμῃ, παρὰ νὰ γελᾷ.

Φτωχὴ Λουίζα! εἶπε. Τὴν ἐπαθεῖς μιά χαρά. Για δὲς μου τὸ νὰ τὸ ἴδω.

ΤΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ ΤΟΥ ΕΡΑΣΤΟΥ

Ἡ Λουίζα ἔλειψε λίγες στιγμὲς κι' ἐπέστρεψε κρατώντας στὰ χέρια τὴν ἓνα κομμάτι κόκκινον χαρτίου μέσα σὲ ὅποιο ἦταν τυλιγμένο τὸ περίφημον διαμάντι.

— Τὸ ἔφερα, εἶπε σὸν Τόνου καὶ τοῦ ἔδωκε τὸ κόκκινον χαρτί.

Ἐκείνος τὸ ἐξετύλιξε καὶ μόλις ἀντίκρουσε τὸ περιεχόμενον τοῦ μιά κρουγῇ καταπληξέως ἐξέφυσε ἀπὸ τὰ χεῖλιά του:

— Ὁ, μὰ τί εἶνε λοιπὸν αὐτό;

Καί εἶχε δίκαιον νὰ καταπληγῇ ὁ Τόνου. Μπρὸς στὰ μάτια του ὄρισκόταν ἓνα υπέροχον διαμάντι μεγέθους λεπτοκαρπύου, τοῦ ὁποῖο οἱ πολυχρώμαες ἀναλαμπὲς τὸν ἐξεθάμνωσαν κυριλεκτικὰ.

Εὐθὺς ἀμέσως τότε ὁ Τόνου ἐσχημάτισε τὴν πεποίθησιν ὅτι τὸ περίφημον ἐκεῖνον διαμάντι δὲν ἦταν δυνατόν νὰ ἦταν ψεύτικον...

Ἐκάμει μερικὲς προχέριες δοκιμὲς σὲ τῆξι μὲ τοῦ δωματίου του καὶ ἀπὸ τὶς δοκιμὲς αὐτῆς ἐσχημάτισε ἀκόμη περισσότερον τὴν πεποίθησιν ὅτι ὁ πολύτιμος ἐκεῖνος λίθος, ὀχι μόνο δὲν ἦταν ψεύτικος, ἀλλ' ἦταν καὶ μεγάλῃς ἀξίας.

— Εἶναι περιεργὸν, ἐπιθύρισε.

— Τί εἶναι περίεργον, κύριε Τρίγκ Φάθουρ; ρώτησε ἡ Λουίζα ἱκανηκτῇ.

— Τί ἀνθρώπος εἶναι αὐτός ὁ Παβάλ; Εἶναι ἓνας κτκόος ἄνθρωπος. Δὲν τῶχει γιὰ τίποτα νὰ σκοτώσῃ ἓνα ὄμοιο του. Καί ἔχει μιά συντροφικὰ ἀφραυμένη σ' αὐτὸν ἀπὸ ἀπαχθῆς. Περνᾷ, λοιπὸν, ὡς ἀρχηγός τιν καὶ ζητεῖ κάθε εὐκαιρία γιὰ ν' ἀνακατευθῇ σὲ φρωδοβουλίες...

— Τὸν μασκαράδ!

— Τὶς προάλλες, λοιπὸν, ἓνας ἄνθρωπος πῆγε καὶ ὄρηκε τὸν Παβάλ. Τί ἄνθρωπος ἦταν αὐτός ὁ Παβάλ δὲν τὸν ἐγνώριζε, γιατί τὸν ἔβλεπε πρῶτῃ φορὰ. Ὁ ἀγνωστός του, λοιπὸν, αὐτός τοῦ εἰβῆλινε νὰ γίνῃ μέλος σὲ μιά συμμορία...

— Σοῦ εἶπε σὲ ποιά συμμορία;

— Βεβαίωτατα, στὴν συμμορία τοῦ «Κόκκινου Δακτυλιδιοῦ». Καί, μὰ τὸν Θεό, κύριε Φάθουρ, πρῶτῃ φορὰ ἀκούσα ὅτι ὑπάρχει τέτοια συμμορία!

Ὁ Τόνου ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔβριε προσεκτικώτερος, Γιατί, εὐτυχέστερος αὐτός ἀπὸ τὸν Τόμ-Κόξ, ἔβλεπε πρῶτος στὰ χῶνι τῆς τρομερῆς συμμορίας.

— Λοιπὸν; Συνέχισε, λοιπὸν, ἀγαπημένε μου Λουζα.

— Ὁ Παβάλ ἄλλα ποὺ δὲν ἤθελε, καὶ δὲ χόρηκε νὰ κάμῃ ἐκεῖνον ποὺ τὸν ζήτησε ἡ συμμορία.

— Τί τοῦ ζήτησε, Λουίζα;

— Καλὰ-καλὰ δὲν μπορεῖ ὁ Παβάλ, ἀπὸ τὰ λόγια του ὅμως καταλάβα, ὅτι ἡ συμμορία αὐτὴ ἔχει στὰ μάτι ἓνα ἀδαμαντωρυχεῖο.

— Διάβολε! Καί ποὺ στὴν ὀργὴν θρίσκειται αὐτὸ τὸ ἀδαμαντωρυχεῖο;

— Μακρὰ, πολὺ μακρὰ ἀπ' ἐδῶ. Στὴ Νότιον Ἀφρικὴ.

— Καλὰ, μὰ τὸν Παβάλ καὶ τοὺς συντρόφους του τί θὰ τοὺς χρειαζόνταν;

— Αὐτὸ τὸ ἀδαμαντωρυχεῖο φαίνεται ὅτι τὸ φυλάγουν ἄγριοι ἄνθρωποι, Ἀφρικανοί. Ἡ συμμορία, λοιπὸν, στρατολογεῖ ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν Εὐρώπῃ νὰ τοὺς σταλῇ νὰ καταλάβουν τὸ ἀδαμαντωρυχεῖο...

— Διάβολε! Μὰ αὐτὰ ποὺ μ' ἀποκαλύπτεις εἶναι τρομερὰ, Λουίζα.

— Μὰ σὲ θεὸ σας, κύριε Φάθουρ, πιστεύετε, λοιπὸν, ὅτι ὅλα ποὺ μοῦ εἶπε ὁ Παβάλ εἶναι ἀληθινά;

— Τὸ πιστεύω.

— Τότε ἀλλάξτε τὸ πρᾶγμα. Ἐγὼ ὅμως δὲν πιστεύω τίποτε. Ἐγὼ μάλλον νομίζω ὅτι ὁ Παβάλ ἐπιτήδεε ἐφκίσει μὲ τὸ μυαλό του τὴν ἱστορία αὐτὴ γιὰ νὰ μὲ πείσῃ ὅτὸ τὸ διαμάντι αὐτὸ εἶναι ἀληθινόν.

— Δὲν μοῦ φαίνεται νάχῃς δίκαιο, Λουίζα. Ὡστόσο ἐξακολουθῶ: Πῶς ἔδωσαν σὸν Παβάλ τὸ διαμάντι;

— Ἀ, ναι. Ὁ Παβάλ φαίνεται πὼς δὲν ἐπίστευσε καὶ αὐτός τὴν ἱστορία τοῦ ἀδαμαντωρυχείου.

— Λοιπὸν;

— Ὁ ἄνθρωπος, λοιπὸν, ποὺ τὸν συμφωνοῦσε, ἔδωκε καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ διαμάντι καὶ τοῦ εἶπε: «Βλέπεις; Αὐτὸ τὸ διαμάντι εἶναι ἀπὸ τὸ ἀδαμαντωρυχεῖο, ποὺ θὰ πάρωμε καὶ θὰ κάνομε δικό μας».

— Καί τοῦ τὸ ἔχρισες;

— Ναι. Καί ὁ Παβάλ πάλι ἦρθε καὶ τὸ χάρισε σὲ μένα.

Ὁ Τόνου ἐξήτασε τῶρα μὲ περισσότερη προσοχὴ τὸ διαμάντι, ἐσχημάτισε μεγαλύτερη βεβαίωτα γιὰ τὴν μεγάλῃ του ἀξία, σκέφθηκε μετὰ καί εἶπε:

— Λοιπὸν, Λουίζα μου, ἂν θέλῃς τὴν ζωὴ σου, πρέπει ν' ἀκολουθήσῃς κατὰ γράμμα τὶς συμβουλὲς ποὺ θὰ σοῦ δώσω.

— Πῶς; Διατρέχει, λοιπὸν, κίνδυνον ἡ ζωὴ μου.

— Ναι.

— Ἀπὸ ποιόν;

— Ὅτι τὸ μᾶθος ἀμέσως. Ἀκούσε, ὅμως, πρῶτα τὶς συμβουλὲς μου.

— Ἀκούω, ἀγαπημένε μου.

— Ἡ ἱστορία τοῦ ἀδαμαντωρυχείου εἶνε ἀληθινὴ ὡς τὴν τελευταία τῆς λειτουργεῖα μάλαστα.

Ἐξηκολούθησε λιγούσιμην σιωπῇ, κατὰ τὸ δίστασμα τῆς ὁποίας ὁ Τόνου καὶ ἡ Λουίζα ἔμειναν βυθισμένοι καθένας στὶς σκέψεις του.

Ἐπειτα πρῶτῃ ἡ Λουίζα δέικοψε τὴν σιωπῇ, λέγοντας:

— Μὰ κ. Φάθουρ, ἂν εἶναι ἀλήθεια ὅλα αὐτὰ, τότε πρέπει νὰ πιστεύω ὅτι καὶ ὁ Παβάλ ἀπὸ τὴν δουλειὰ αὐτὴ, ποὺ ἀνακατεύθηκε, θὰ ἔγῃ πολὺ πλούσιος.

Ὁ Τόνου χιμογέλασε.

— Φτωχὴ Λουίζα, εἶπε. Καταλαβαίνω τί σκέπτεσαι αὐτὴ τὴν στιγμὴ. Σκέπτεσαι ὅτι ἀφοῦ τάχεις καλὰ μὲ τὸν Παβάλ, ποὺ θὰ γίνῃ πλούσιος, δὲν συμφέρει νὰ τὰ χαλάσῃς μαζί του.

— Ὁμολογῶ, ἀγαπημένε μου Φάθουρ, ὅτι ἔκαμα μιά τέτοια σκέψιν. Μὴ μὲ παρεξηγήσῃς, ὅμως. Κάθε μιά, ποὺ θὰ βρισκόταν στὴ θέσιν μου, τὴν ἴδια σκέψιν θὰ ἔκανε.

— Λαμπρά. Ἡ ἐλικρινεῖα σου μοῦ ἀρέσει, Λουίζα, γι' αὐτὸ θὰ σοῦ μιλήσω κι' ἐγὼ εὐλοκρινά.

— Σὲ παρακαλῶ γι' αὐτό.

— Πολὺ πιθανόν, λοιπὸν ὁ Παβάλ νὰ γίνῃ πλούσιος. Ὅσο πλούσιος, ὅμως, κι' ἂν γίνῃ, νὰ εἰσαι βεβαίω διὰ μιά μερὰ θὰ χάσῃ ὅλα τὰ πλούτη του. Ἕνας κακούργος, Λουίζα, ποτὲ δὲν μπορεῖ νὰ ἔγῃ καλὸ τέλος. Γρήγορα ἢ ἀργὰ ἡ δικαιοσύνη θὰ βάλῃ χερί ἐπάνω του. Καί τότε ὁ Παβάλ καταστρεφθεῖται καὶ παίρνει μαζί του στὴν καταστροφὴν κι' ἐκείνους ποὺ συνδέονται μαζί του, κι' ἐκείνους δηλαδὴ ποὺ ἔχουν τὰ μυστικά του. Ἡ δικαιοσύνη, ἐπ' αὐτὸ τὸ ζήτημα αὐτό, ἔξερει καὶ κάνει καλὰ τὴ δουλειὰ τῆς...

— Μὰ ἐξήγησέ μου καλύτερα, ἀγαπημένε μου.

— Ὅτι τὸ κάμω εὐχαρίστως, Λουίζα, γιατί εἶμαι βεβαίως ὅτι δὲ σοῦ κάμω καλὸ. Ἡ δικαιοσύνη ἔρει ὅτι οἱ κακούργοι τοῦ εἰδους τοῦ Παβάλ, ἔχουν τὴν ἀδυναμία νὰ ἐξομολογούνται ὅλα τους τὰ μυστικά στὶς ἐρωμένες τους καὶ νὰ τοὺς λέγουν ὅλες τὼν τὶς κακούργιες, τόσο γιὰ νὰ ἐπιβεβαιώσουν σ' αὐτῆς, ὅσο καὶ νὰ τὶς κρατοῦν πάντα υποχείριες.

— Λοιπὸν;

— Ἀμὰ ἡ δικαιοσύνη λοιπὸν πιάσῃ τὸν Παβάλ, θὰ φροντίσῃ νὰ πιάσῃ καὶ τὴν ἐρωμένη του.

Καί ὁ Τόνου, ἀφοῦ τῆς μίλησε ἐπὶ ἀρκετὴ ὥρα ἀκόμα ἐπάνω σὲ ζήτημα αὐτό, τὴν ρώτησε τέλος ποῦ εἰσχυράσε ὁ Παβάλ.

— Συχνάζει σὸν «Σκορπιό», ἓνα ὀπάγειο μικρὸ ταδερίνιο τῆς ὁδοῦ Ντουσού, ἀπῆλθε ἐκεῖνη. Ἡ ὁδὸς Ντουσού εἶνε πόροδος τῆς ὁδοῦ Ἐτιέν.

— Ἀρκοῦν αὐτά;

— Καί γιὰ νὰ τὸν δῆτε, δὲν ἔχετε παρὰ αὐτὶς πέντε νὰ καθίσετε σὲ παράθυρό σας.

Θὰ τὸν δῆτε λοιπὸν καλὰ.

Σκέφθηκε τότε ὁ Τόνου, ὅτι ἡ Λουίζα τόσο σ' αὐτὸν, ὅσο καὶ σὸν Τόμ-Κόξ, θὰ ἦταν ἓνας πολύτιμος βοηθὸς στὶς κατὰ τοῦ «Κόκκινου Δακτυλιδιοῦ» ἐπιχειρήσεις του καὶ κατέληξε σὲ συμπέρασμα ὅτι ἔπρεπε νὰ κερδίσῃ ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερον τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς γυναίκας αὐτῆς καὶ συγχρόνως νὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ τοῦ ἀφοσιώσῃ ὅλην ψυχὰν. Καί ἀφοῦ ἔκαμε τὶς σκέψεις αὐτῆς, τὴν ἀγκάλιασε καὶ πῆρῃ εἰς:

— Ὁμορφουλά μου, σ' ἀγάπησα τόσο πολὺ ποὺ δὲν μπορῶ πᾶ νὰ ζῶω χωρὶς ἐσένα. Μὲ θάβριο ποὺ θὰ φύγω γιὰ τὴν πατρίδα μου, θὰ σὲ πάρω μαζί μου καὶ θὰ σὲ κάμω γυναῖκα μου.

— Τί εὐτυχία!

Καί ὁ Τόνου ἐφίξε τὴν Λουίζα σὲ στήθος του, ἐκόλλησε τὰ χεῖλιά του ἐπάνω στὰ δικά της καὶ ἀρχίσε νὰ τῆς ψιθυρίζῃ λόγια γλυκὰ ἀγάπης, ἐνῷ μέσα του διελογίζετο:

— Ὁ κύριος Τόμ-Κόξ ἔδρ μὲ συγχώρησιν. Μὰ δὲ, τί κάμω αὐτὴ τὴν στιγμὴ, τὸ κάμω γιὰ τὸ συμφέρον τῆς δικαιοσύνης.

ΠΑΒΑΛ Ο ΑΠΑΧΗΣ

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἐκείνης ἡμέρας, ὁ Παβάλ ἦλθε κατὰ τὴν συνήθειά του νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν ἐρωμένην του.

Ὁ Παβάλ ἦταν ἓνας ὠχροκίτρινος ἄνθρωπος, ἡλικίας τριάντα περίπου χρονῶν, μὲ πρὸ σῶμα στυγνόν, ποὺ προδίδε ὅλη τὴν ψυχικὴ του κακουργία καὶ μὲ μάτια ποὺ μέσα ἀπὸ τὶς κόγχες τοὺς ἐξέπεμπαν κάθε τόσο ἄγριες λάμψεις καὶ ἀστραπῆς.

Ἡ Λουίζα, σὲ ἀντίκρουσμά του, ταράχθηκε κάπως. Ὡστόσο, ὅπως ἔκανε πάντοτε, σιχώθηκε ἀπὸ τὴν θέσιν τῆς, ἐπῆγε πρὸς προῦπάντην του, τὸν ἐφίλησε καὶ τοῦ εἶπε:

— Καλὰς ὥρισε, Παβάλ.

Παραδόξως ὅμως ὁ Παβάλ ἦταν θυμωμένος. Ἐστράψε τὴν ἐρωμένην του, τῆς ἔδειξε τὴν πόρτα καὶ τῆς εἶπε:

— Ἀγῆτε, πῆγαινε ἔξω. Ἐγὼ νὰ μιλήσω μὲ τὴν μένα σου.

— Καί δὲν μπορῶ ν' ἀκούσω κι' ἐγὼ;

— Σὲ τὸ διάβολο! φώναξε ὁ ἀπάχης. Θὰ φύγῃς νὰ μὰς ἀφήσῃς ἡσυχους, ἢ θὰ σὲ πετάξω ἔξω μὲ τὶς κλωστίδες;

Φοβήθηκε τότε ἡ Λουίζα καὶ ἔφυγε ἀμέσως. Ἀνυσχυοῦσε ὅμως πολὺ. Ποιὰ θὰ ἦταν τόχα ἢ ἀφορμὴ τῆς ὀργῆς τοῦ Παβάλ; Καί ποῖα θὰ ἦταν τὸ μυστικὸ ἐκεῖνον ποὺ ἤθελε ν' ἀποκαλύψῃ μοναχὰ στὴν μητέρα τῆς;

Μήπως ὁ Παβάλ ὑπαπετεύθηκε τίποτε σχετικὸ μὲ τοὺς ἐρωτῆς τῆς καὶ τὴν ἀπιστία τῆς;

Στὸ μεταξύ ὁ Παβάλ, μόλις βῆκε ἡ Λουίζα, κλειδίσανε τὴν πόρτα, πρὸς μεγάλο τρόμον τῆς Μαρκέλλας, ἔδωκε μετὰ τὸ μαχαίρι του, ἐπληρώσε τὴν γρηῃ μῆτερα τῆς Λουίζας καὶ τῆς εἶπε:

— Ἐ, κυρὰ Μαρκέλλα, ἂν δὲν θέλῃς νὰ σοῦ χαρῶσάς τὸ μαχαίρι μου στὴν καρδιά σου, πῆς μου γρήγορα τί γίνεται ἐδῶ μέσα...

— Παβάλ, παλληκάρη μου! ψιθύρισε ἡ γρηῃ. Ἀφῆσε τὰ κομπλιμέντα, στρίγγλα, καὶ λέγε μου...

— Θεέ μου! Μὰ τί νὰ σοῦ πῶ; Τί θέλεις νὰ γίνεταί;

— Ἀναθεματισμένη! βρυχήθηκε ὁ Παβάλ. Δὲν εἰμι ἐγὼ ἀπὸ ἐκείνους ποὺ γελιοῦνται εὐκόλως. Μὲ ποιὸν ἔχει μπλέει ἡ Λουίζα, ἡ κόρη σου;

— Μὲ κανένα.

— Μαρκέλλα, στρίγγλα, Μαρκέλλα! Δὲν θέλεις λοιπὸν νὰ μιλήσῃς; Τῶρα σὲ κάμω ἐγὼ καὶ μιλάς.

Καί κρατώντας πάντοτε γυμνὸ τὸ μαχαίρι του μὲ τὸ ἓνα χερί, ἀρπάζε μὲ τὸ ἄλλο ἀπὸ τὰ μαλλιά τὴν Μαρκέλλα, τ

Οὐδ' ὅταν δρισκόνταν ἀσφαλισμένοι στὸ δωμάτιό του. Ἡ εὐκολία τῆς ἐπιτυχίας του τὸν ἐτρόμαξε καὶ ἐπὶ μίαν ὁλόκληρη ὥρα καθόταν σκεπτεῖν σὲ μιά γωνιά, φοβούμενος νὰ κινηθῇ. Τέλος σηκώθηκε καὶ ἀνάψε φῶς γιὰ νὰ μετρήσῃ τὰ κέρδη του. Ποιά ἦταν ὁμως ἡ ἀπογοήτευσίς του ὅταν εἶδε ὅτι ἐρρίψκινδύνευσε γιὰ ἐβδομήντα λίρες μόνο!...

Ὡς τὴν ἄλλη μέρα ἔμεινε κλεισμένος στὸ δωμάτιό του, φοβούμενος νὰ ὄγῃ. Ἔσπασε σὲ μικρά κομμάτια τὴν τσάντα καὶ τὴν ἔκασε σὲ πέντε κομμάτια, καθὼς καὶ τὰ δύο συναλλάγματα πού εἶχε ὄγῃ. Ἔως τὴν Δευτέρα το πρωί, ὅμως, ὁ φόβος του εἶχε περάσει καὶ εἶχε κατορθώσει νὰ κατευνασθῇ τὴς τύψεις τῆς συνειδήσεώς του.

Ἐνῶ δ' Οὐδ' ὅταν ἐπῆγαινε στὴ δουλειά του, μέσα στὸ λεωφορεῖο ἔβριζε μιά ἀφηρημένη μενὴ κατὰ τὴν ἐφημερίδα πού ἐδιάθεσε ὁ παρακαθημένος του καὶ ὁ ἐπόμενος τίτλος, πού εἶδε ξεφύγικα, τοῦ ἐφλόγιζε τὸ κεφάλι.

ΘΡΑΣΥΓΙΑΤΗ ΛΗΣΤΕΙΑ

«Κλέπτης ἐπιτίθεται ἐναντὶν καταστηματαρίου, ἐπιστρέφοντας εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ ἀφαιρῇ τὰς εἰσπράξεις τῆς ἡμέρας. Ὁ δρᾷ στῆς παραμένει ἀγνώστου.»

— Καὶ οὐτε θὰ ἀνακαλυφθῇ ποτέ, ἐσκέφθηκε χαμογελώντας ὁ Οὐδ' ὅταν. Δὲν θὰ ἦταν ὁ σῆμα ἐν περνούσῃ ἀπὸ τὸν Χάλλετ γιὰ νὰ τοῦ ἐκφράσῃ τὴ λύπη μου!

Ἦταν ὅμως τόσο ἀπασχολημένος ὅλο το πρωί, ὥστε δὲν εἶχε καιρὸ νὰ σκεφθῇ οὐτε τὸν Χάλλετ, οὐτε τὴν ληστεία του. Τὸ μεσημέρι, ἐπιστρέφοντας, ἔπερασε ἀπὸ τὸ κατάστημα τοῦ φίλου του, τὸν ὁποῖον ὄρθηκε σὲ πολὺ καλὴ ἰατρικὴ διάθεσι ἀπὸ ὅτι φανταζόταν.

— Ἐπέρασε μιά στιγμή γιὰ νὰ σοῦ πῶ πότε ληψήκα γι' αὐτὸ πού σοῦ συνέβη τὸ Σάββατο ὁ θάνατος.

— Σ' εὐχαριστῶ πολύ, Ντόνοβαν, πῶς το ἔμαθες ὅμως;

— Τὸ διάβασα στὴν ἐφημερίδα.

— Τὸ διάβασες στὴν ἐφημερίδα; Μὰ ποιά ἐφημερίδα τοῦ γράφει;

— Σὲ ὅλες... δὲν εἶνε σ' ὅλες; Ὄχι, μου ἐκείνην πού ἔχεις ἐπάνω στὸ γραφεῖο σου καὶ θὰ σοῦ δείξω.

Ὁ Χάλλετ τοῦ ἔδωσε τὴν ἐφημερίδα καὶ ὁ Ντόνοβαν ἀνοίγοντάς τιν:

— Νά το, ἐδῶ εἶπε, δείχνοντας τὴν ἐπιγραφή πού εἶχε διαβάσει το πρωί στὸ λεωφορεῖο.

— Καὶ τί σχέσι ἔχει αὐτὸ μὲ μένα; ρώτησε ὁ Χάλλετ παρατηρώντας τὸν στὰ μᾶτια μὲ προσοχή.

Ὁ Ντόνοβαν Οὐδ' ὅταν εἶπε τὴν ἐντύπωσιν ὅτι τὸν περιέχονταν κούδαρες μὲ κρύο νερό, ἐνόσῃ ἐδίδασκε τὴν ἀφήγησιν μιάς ληστείας ὁμοίας μὲ τὴν δική του, ἀλλὰ... σὲ μιά πόλιν πού ἀπέχετο περὶ τὰ ἑκατὸ μίλια!

ΜΑΚ ΓΚΡΕΓΚΟΡ

ΘΑ ΑΠΑΝΤΟΥΣΑΤΕ

(Στὶς ἐρωτήσεις τῆς σελ. 17)

- 1.— Ἀπὸ τοὺς Κινέζους (πρὸ ἔτος 2800 π. Χ.).
- 2.— Ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Σουηδοῦ βοτανολόγου Ντάλ.
- 3.— Στὸ αὐτὸ, ὀνομάζεται δι' ἑτοίμ λόγῳ τοῦ σχήματός του.
- 4.— Διότι ἐφευρέθη στὴν πόλιν Μπαγιόν (1640).
- 5.— Ὁ Γιούγκ, τὸ 1914.
- 6.— Ἐνα μικρὸ σκουλήκι, πού προκαλεῖ μιά σθένεια.
- 7.— Ἰέρεια τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ μάντις.
- 8.— Ἡ ἀστελίνη.
- 9.— Στὴν Ἀφρική.
- 10.— Ὁργανον τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος (μέσα στὸ αὐτί).

ΧΡΥΣΑ ΛΟΓΙΑ

— Ἡ καλλονὴ κι' ἡ ἀσχήμια ἐξαφανίζονται ἐξ ἑαυτοῦ μὲ τὴν ρυτίδα τοῦ γέροντος. Ἡ καλλονὴ χάνεται κι' ἡ ἀσχήμια κρύβεται.

Σ α μ φ ὁ ρ
— Ὑποβέχεται κανεὶς ἕναν ἄνθρωπο σύμφωνα μὲ τὰ ρούχα πού φορᾷ καὶ τὸν ἀποκαίρειτ' σύμφωνα μὲ τὸ πνεῦμα πού ἔχει.

Φ ε ν α λ ὶ ν
— Εἶμαι αἰκνόμενος, ἀλλὰ δὲν μὲ ἀνέμουν οἱ στερεότητες.

Κ α π ὶ ς
— Μὴ δένης ποτὲ τὴν καρδίαν σου σὲ πράγματα περαστικά.

Σ α α δ ῆ
— Ἡ χάρις εἶνε γιὰ τὸ σῶμα, ὅτι εἶνε ἡ καλὴ στήθια γιὰ τὸ πνεῦμα.

Λ ὀ ρ ο σ σ ο υ ς

“Ὅσα δὲν ἀναφέρουν τὰ ἐπίσημα ἀνακοινωθέντα

ΕΝΑ ΚΛΩΝΑΡΙ ΕΛΛΑΣ

Πιάσαμε μαζί τὸ μονοπάτι, πού μᾶς πάει στὴ χιονισμένη ράχη τῶν προφυλακῶν. Ὁ σύντροφός μου εἶνε φορτωμένος μὲ ὀβίς — ἀγγαρεία γιὰ τὸ καζάνι τοῦ λόχου — καὶ ὁ μὴς ἡ ἀντοχή δὲν φαίνεται νὰ τὸν πειράζει. Συγίρει καλὰ πού νὰ πατήσῃ, ὥστε δίνει ἕνα σάλτο καὶ προχωρεῖ σίγουρο στὸ μονοπάτι, πού μοιάζει σὰν σκαλισμένο μέσο στὸ ποχὺ χιόνι τὸν βουνοῦ.

Μιλῶσι ἀδιάκοπα, πότε γιὰ τ' ἀχνιστὰ μακρόνια, πού δέχουν ἀπὸψε σὸ συσσίτιο — ἔπειτα ἀπὸ τῶν ἡμερῶν σαρόδελος καὶ καν σέρβας — καὶ πότε γιὰ τὸ καινούργιο μουστίκι του, πού λογαριάζει νὰ τὸ κοπῇ, ἐπειδὴ τὸν ἐμποδίζει σὸ φαί.

— Τί λὲς εὐ; Νά τὸ κοψῇ;

— Νά θυσιάζῃ σὸν καυρὸ τεσσάρων μὴνών, γιὰ μιά μακρονάδα;

— Ναι... ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν φασολάδα αὐρίο, τὸ ἴδιο μαρτυριοῦ ὅχι. Καὶ πρέπει νὰ κάθωσι μετὰ νὰ τὰ ξεπλύνω μὲ χιόνι...

Ἀπέβησε τὰ ὅπλα νὰ ξεκουρασθῇ, ἐστὺλσε τὸ ἀνάστητο του καὶ εἶδε τὰ μᾶτια του νὰ χαμογελοῦν.

— Κι' ὅμως δὲν ἔχεις ἄδικο... Εἶνε ὁ καυρὸς μου αὐτὸ τὸ μουστίκι. Ὅτι τ' ἀφῶσι κι' ὅς μου σελεμίζῃ τὴν καρδιάνα! Ὅτι πᾶν ἔτσι σὸ σπῆτι μου, γιὰ νὰ γελᾷ τὸ παιδί μου... — Κι' ὅς μου τὸ δῶγλὶ τριχὰ-τριχὰ. Κάτι πρέπει νὰ πᾶν κανεὶς μαζί του ἀπὸ ἕνα πόλεμο...

Ἐκείνη τὴ στιγμή, μᾶς προστέραςαν κάτι φανταροί, κουδούνισαν τρόφιμα. Ὁ ἕνας ἔστρεψε τὸ κεφάλι, χαμογέλασε καὶ εἶπε:

— Πάντα θὰ σὲ δρίσκω στὸ ἴδιο μέρος νὰ ξεποσταίνης, Ε...!

— Τί νὰ γίνῃ, δρᾷ Παναγιῇ;

— Αὐτὸ λέω κι' ἐγώ. Ἄν ἤμουνα στὴν θέσιν σου, θάκανα κι' ἑκατὸ φορές τὸν σταυρὸ μου! Ἔτσι πρέπει...

Ἐξέκρινε νὰ φύγῃ καὶ ξαναεἶπε δυνατῶς:

— Νά φέρῃς κάποτε ἐδῶ καὶ τὴν γυναῖκα σου καὶ τὸ παιδί σου. Καὶ νὰ κάνεσαι καὶ οἱ τρεῖς μαζί τὴν προσοχήν σου! Γεῖά σου...

— Ἡ ὥρα ἡ καλὴ, Παναγιῇ...

★

Καὶ ξαναμείναμε μόνοι. Ἐνα συννεφάκι κατέβαινε ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ. Σιγὰ σιγὰ τὸ χιόνι ἐπαίρει μιά ἑλαφρά σκούρα ἀπόχρωσιν. Ἀεροπλάνα ἐδοῦζαν μέσα στὰ σύννεφα. Ἐπειτα ἐδοῦσαν ὁ δρόμος καὶ δὲν ἀκούσαν τίποτε — ἔως ὅτου εἶδαμε καντοῦς καὶ σκόναν νὰ ὑψώνωνται μέσα στὸν ἥλιο, πού ἐβασίλευε. Καὶ, μαζί, ὁ κρότος...

— Τί σοῦλεγε ὁ Παναγιῇ, συνάδελφε; Μιλοῦσε σοβαρά;

— Καὶ ἐβόαι, μιλοῦσε σοβαρά. Ἀλλωστε κι' ὁ ἴδιος κάνει, καμνία φορὰ, δρόμο μιά ὥρα καὶ πάνω, γιὰ νὰ πῇ αὐτὸ, πού λέω κι' ἐγώ μέσα μου: «Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου, πού ἐγλύτωσα!»...

Ἐφορτώθηκε τὰ ὅπλα καὶ ξαναπιάσαμε τὸ μονοπάτι.

— Καμνία ἑκατοστὴ μέτρα πιδὺ φηλὰ εἶχαμε στήμένο τὸ πολυδόλο μας — ὁ λόχος καὶ τὰ τρία παιδιά. Ἐγὼ ἤμουν ὁ σκοπευτής. Οἱ ἄλλοι δύο, πολὺ νέοι... ὑπηρετοῦσαν τὴν θητεία τους. Ὁ λόχος ἦταν ἐφεδρὸς. Θάδωρος...

Ἐτοί τὸν λέγαμε. Ὅτι τὸν ἴδης...

— Τί σοῦλεγε ὁ Παναγιῇ, συνάδελφε; Μιλοῦσε σοβαρά;

— Καὶ ἐβόαι, μιλοῦσε σοβαρά. Ἀλλωστε κι' ὁ ἴδιος κάνει, καμνία φορὰ, δρόμο μιά ὥρα καὶ πάνω, γιὰ νὰ πῇ αὐτὸ, πού λέω κι' ἐγώ μέσα μου: «Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου, πού ἐγλύτωσα!»...

Ἐφορτώθηκε τὰ ὅπλα καὶ ξαναπιάσαμε τὸ μονοπάτι.

— Καμνία ἑκατοστὴ μέτρα πιδὺ φηλὰ εἶχαμε στήμένο τὸ πολυδόλο μας — ὁ λόχος καὶ τὰ τρία παιδιά. Ἐγὼ ἤμουν ὁ σκοπευτής. Οἱ ἄλλοι δύο, πολὺ νέοι... ὑπηρετοῦσαν τὴν θητεία τους. Ὁ λόχος ἦταν ἐφεδρὸς. Θάδωρος...

Ἐτοί τὸν λέγαμε. Ὅτι τὸν ἴδης...

— Τί σοῦλεγε ὁ Παναγιῇ, συνάδελφε; Μιλοῦσε σοβαρά;

— Καὶ ἐβόαι, μιλοῦσε σοβαρά. Ἀλλωστε κι' ὁ ἴδιος κάνει, καμνία φορὰ, δρόμο μιά ὥρα καὶ πάνω, γιὰ νὰ πῇ αὐτὸ, πού λέω κι' ἐγώ μέσα μου: «Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου, πού ἐγλύτωσα!»...

Ἐφορτώθηκε τὰ ὅπλα καὶ ξαναπιάσαμε τὸ μονοπάτι.

— Καμνία ἑκατοστὴ μέτρα πιδὺ φηλὰ εἶχαμε στήμένο τὸ πολυδόλο μας — ὁ λόχος καὶ τὰ τρία παιδιά. Ἐγὼ ἤμουν ὁ σκοπευτής. Οἱ ἄλλοι δύο, πολὺ νέοι... ὑπηρετοῦσαν τὴν θητεία τους. Ὁ λόχος ἦταν ἐφεδρὸς. Θάδωρος...

Ἐτοί τὸν λέγαμε. Ὅτι τὸν ἴδης...

— Τί σοῦλεγε ὁ Παναγιῇ, συνάδελφε; Μιλοῦσε σοβαρά;

— Καὶ ἐβόαι, μιλοῦσε σοβαρά. Ἀλλωστε κι' ὁ ἴδιος κάνει, καμνία φορὰ, δρόμο μιά ὥρα καὶ πάνω, γιὰ νὰ πῇ αὐτὸ, πού λέω κι' ἐγώ μέσα μου: «Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου, πού ἐγλύτωσα!»...

Ἐφορτώθηκε τὰ ὅπλα καὶ ξαναπιάσαμε τὸ μονοπάτι.

— Καμνία ἑκατοστὴ μέτρα πιδὺ φηλὰ εἶχαμε στήμένο τὸ πολυδόλο μας — ὁ λόχος καὶ τὰ τρία παιδιά. Ἐγὼ ἤμουν ὁ σκοπευτής. Οἱ ἄλλοι δύο, πολὺ νέοι... ὑπηρετοῦσαν τὴν θητεία τους. Ὁ λόχος ἦταν ἐφεδρὸς. Θάδωρος...

Ἐτοί τὸν λέγαμε. Ὅτι τὸν ἴδης...

— Τί σοῦλεγε ὁ Παναγιῇ, συνάδελφε; Μιλοῦσε σοβαρά;

— Καὶ ἐβόαι, μιλοῦσε σοβαρά. Ἀλλωστε κι' ὁ ἴδιος κάνει, καμνία φορὰ, δρόμο μιά ὥρα καὶ πάνω, γιὰ νὰ πῇ αὐτὸ, πού λέω κι' ἐγώ μέσα μου: «Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου, πού ἐγλύτωσα!»...

Ἐφορτώθηκε τὰ ὅπλα καὶ ξαναπιάσαμε τὸ μονοπάτι.

— Καμνία ἑκατοστὴ μέτρα πιδὺ φηλὰ εἶχαμε στήμένο τὸ πολυδόλο μας — ὁ λόχος καὶ τὰ τρία παιδιά. Ἐγὼ ἤμουν ὁ σκοπευτής. Οἱ ἄλλοι δύο, πολὺ νέοι... ὑπηρετοῦσαν τὴν θητεία τους. Ὁ λόχος ἦταν ἐφεδρὸς. Θάδωρος...

Ἐτοί τὸν λέγαμε. Ὅτι τὸν ἴδης...

— Τί σοῦλεγε ὁ Παναγιῇ, συνάδελφε; Μιλοῦσε σοβαρά;

— Καὶ ἐβόαι, μιλοῦσε σοβαρά. Ἀλλωστε κι' ὁ ἴδιος κάνει, καμνία φορὰ, δρόμο μιά ὥρα καὶ πάνω, γιὰ νὰ πῇ αὐτὸ, πού λέω κι' ἐγώ μέσα μου: «Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου, πού ἐγλύτωσα!»...

Ἐφορτώθηκε τὰ ὅπλα καὶ ξαναπιάσαμε τὸ μονοπάτι.

— Καμνία ἑκατοστὴ μέτρα πιδὺ φηλὰ εἶχαμε στήμένο τὸ πολυδόλο μας — ὁ λόχος καὶ τὰ τρία παιδιά. Ἐγὼ ἤμουν ὁ σκοπευτής. Οἱ ἄλλοι δύο, πολὺ νέοι... ὑπηρετοῦσαν τὴν θητεία τους. Ὁ λόχος ἦταν ἐφεδρὸς. Θάδωρος...

Ἐτοί τὸν λέγαμε. Ὅτι τὸν ἴδης...

— Τί σοῦλεγε ὁ Παναγιῇ, συνάδελφε; Μιλοῦσε σοβαρά;

— Καὶ ἐβόαι, μιλοῦσε σοβαρά. Ἀλλωστε κι' ὁ ἴδιος κάνει, καμνία φορὰ, δρόμο μιά ὥρα καὶ πάνω, γιὰ νὰ πῇ αὐτὸ, πού λέω κι' ἐγώ μέσα μου: «Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου, πού ἐγλύτωσα!»...

φωτιά. Ἄν τύχῃ καὶ βρεθῇ, νὰ κάνῃ τὸ σταυρὸ του καὶ νὰ κυττάξῃ τὴ δουλειά του: Πᾶς νὰ δουλεύῃ τὸ δικὸ πολυδόλο! Αὐτοὶ ἔχουνε γαντζωτὲς ταινίες καὶ βάλλουν συνέχεια... Ἄν μὲν τὸ ἔλεγε κανεὶς δὲν θὰ το πίστευα — καὶ ὅμως, ἐμεῖς...

Στάθηκε καὶ στρέφοντας πρὸς τὸ μέρος μου, μ' ἐκτύπησε κατὰματα. Εἶχε τὴν σοβὰ ρώτην ἑνὸς ἀνθρώπου, πού ὀρκίζεται:

— Καταφέραμε νὰ βάλλῃ καὶ τὸ 6-κό μου συνέχεια — ἡ μιά ταινία πάνω στὴν ἄλλη... Κάποτε ἔπεσε ὁ πρῶτος ὁμοῦς, ἀριστερὸς μας, ὁ δεύτερος πὶο κοντά. «Παῖδια, μοι λέει ὁ λόχος. Πηδῶτε μπρός!...». Στῆνουν τὸ πολυδόλο τριάντα μέτρα πιδὺ μπροστὰ σκάδουμε μὲ τὰ χέρια καὶ πέφτουμε μέσα στὸ χιόνι. Κι' ὀρχίζει ἡ ἴδια ἱστορία, ὡς ὅτοι ἔπεσε ἕνας ὁμοῦς δέκα μέτρα πίσω μας «Παῖδια, τώρα δεξιὰ, ὅσο μπορούμε!...». Στῆνουμε πάλι τὸ πολυδόλο δεξιότερα. Κι' αὐτὴ ἡ ἱστορία ἔγινε ἑκατὸ 5—6 φορές. Νὰ πῶν ὅμοι κι' ἐμεῖς νὰ ξεφύγουμε, σὰν τὸ ποιντικόν...

Στάθηκε, ἄφησε τὰ ὅπλα καὶ ἐπροχώρησε μέσα στὸ ἀπάτητο χιόνι. Ἐγὼ τὸν ἀκολουθῶ.

— Ἐδῶ εἴμαστε, τὴν τελευταία φορὰ. Ἐγὼ ἀριστερὰ καὶ πίσω ὁ Θάδωρος... Τρεῖς μῆνες ζήσαμε μ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο καὶ κατὰ δρόμῳ ἔλεγα: «Θεέ μου, νὰ μὴν τὸ χάσω ἀπὸ κοντά μου!...». Τὸ προηγούμενο βράδυ, ἐκεῖ πού κουδεντιάζαμε, μοι εἶπε: «Ἀκούσα πᾶν στὸν κόμμο πού πηγαίνουμε ἔχει ἑλῆς... Ἄν εἶ ἑλῆς, φοβοῦμαι πᾶς θὰ δάλω τὰ κλάματά!...». Κι' ὁμοῦ μὲ μίλησε γιὰ τὸ χωριὸν μου, πού εἶνε γεμάτο ἑλῆς, μοι εἶπε: «Ἄν καυρὸ νὰ πηδῶσι αὐτὴ τὴ ράχη. Νὰ στήσῃ με ἐκεῖ δύο πολυδόλα καὶ νὰ γαντζωθῶμε. Νὰ εἴμαστε ἐμεῖς φηλὰ κι' αὐτοὶ κάτω!...».

Ἐφθάσαμε στὶς τελευταῖες ὀβίς πού ἀνηφορίζαν στὴν κορυφογραμμὴ καὶ σταθάζαμε. Ἐνας σταυρὸς, κατὰλευκος ἀπὸ τὸ χιόνι, ὥρβανε τὸ γαλῆνιο σχῆμα του μέσα στὴ λευκὴ ἐρημία. Ἐνῆσας τὸ ἔξολε καὶ ἐδιδάσκα με τὰ μεγάλα γράμματα: «ΘΕΟΔΩΡΟΣ Ρ. ΛΟΧΙΑΣ. Ἐφορτῶν, πρῶτως μαχόμενος, κατὰ τὴν ἀντίθεσιν τῆς...».

Ὁ σύντροφός μου ἔφερε τὰ χέρια του στὸ σῶμα, λὲς καὶ νὰ τὸ χάιδε. Σιγὰ-σιγὰ ἐδιδάσκε τὸ χιόνι — καὶ τὸ σχῆμα τοῦ μαρτυρίου ξεχώρισε καλύτερα μέσα στὸ κατὰλευκο περιβάλλον.

— Ἄν μπορούσα νὰ φύγω... ἄρχισε νὰ λέῃ, ἐνῶ ἐδιδάσκεν τὰ μᾶτια του. Ἄν μπορούσα νὰ τὸν ἔφερα ἕνα κλωνάρι ἑλῆς, ἐνὸς μικροῦ κλαδίου... νὰ τὸ ἐβάλα ἐπάνω του. Ἐξοὺ πᾶς θὰ χαίροταν πολὺ ἡ ψυχὴ του...

Ἀποφύγαμε κι' οἱ δύο νὰ κυτταχθῶμε. Καὶ γύρω μας δὲν ὑπῆρχε τίποτε ἄλλο ἀπὸ χιόνι. Παρθένο χιόνι.

ΠΝΕΥΜΑ

ΓΙΑ ΠΟΙΟΝ ΛΥΠΟΤΑΝ

Ὁ ὁ π ο ψ ῆ φ ι ο ς γ α μ π ρ ὁ ς
σ τ ὁ γ υ ι ὁ τ ῆ ς ν ε α ρ ῆ ς χ ῆ ρ α ς:
Θὰ λυπηθῇ, μικρὸ μου Τάνη, ὅταν παντρευθῇ τὴν μαμὰ σου καὶ τὴν πᾶρῃ στὴν πατρίδου μου;

Ὁ μ ι κ ρ ὁ ς Τ ὶ ν η ς: Καὶ εἶδαίνα θὰ λυπηθῶ, κύριε, μὰ... γιὰ λογαριασμό σου ὁ μὴς!...

ΠΟΥ ΣΤΕΚΟΤΑΝ

Ὁ κ α υ χ η μ α τ ῖ α ς π ο λ ε μ ῖ ο ς τ ῆ ς:
Ἡ ὑπερφάνεια μου, ὅσο καιρὸ δρισκῶμαι στὸ μετωπο, ἦταν ἀνταρτικὸν θάρρος πᾶς ἀπὸ τὸ κανόνι μου!...

Κι' ὁ ποιντικισμὸς ἀκατάστατος:

— Πᾶσα χιλιόμετρο πίσω του:

ΥΓΙΕΙΝΗ

Υγεία

καὶ ὁμορφιά

Οἱ περισσότερες γυναῖκες μὴ ἔχοντας, ἀπὸ ἀγνοίαν, ἀσχηματισμένη σαφή καὶ πραγματικὴ — ἂς τὴν ποῦμε ἔτσι — αἰσθητικὴ συνειδησὴν, παρασύρονται πολλὰς φορές σὲ δοκιμασίαν μὲν, ἀλλ' ἀποτυχεῖν μεθόδους θεραπείας τοῦ στυχοῦς μεθόδους ἀντισθητικῶν ἐλαττωμάτων τῶν, ἐκ μέρους διαφόρων ἔξωθεν πρὸς τὴν ἰατρικὴν ἐπιστήμην, μὲ ἐπικίνδυνα ἀποτελέσματα πολλὰς φορές ἀκόμα καὶ γιὰ τὴν ὕγιαν τους. Μόνον μὲ τὴν ἐπίγνωσιν τῆς πραγματικῆς ἀληθείας ὅσον ἀφορᾷ τὰ διάφορα ζητήματα καλλωπισμῶν καὶ αἰσθητικῆς, δὲν θὰ παρασυρόσθε τοῦ λοιποῦ σὲ πολυδάπανες, ἀνώφελες καὶ κουραστικὰς θεραπείας, μὲ ἀποτελέσματα συχνὰ ὀλέθρια γιὰ τὴν ὁμορφίαν σας. Αὐτὸν τὸν σκοπὸ ἐπιδιώκει ἡ παρούσα στήλη. Μὲ τὴν ἐκλαϊκεύσιν δηλαδὴ τῶν διαφόρων ἐλκιδῶν ζητημάτων τῆς αἰσθητικῆς καὶ τῶν συχνωτέρων ἐκ τῶν δερματικῶν παθήσεων, γ' αὐτὴν ποικίλησιν τὴν ἀναγκαίαν γνῶσιν καὶ νὰ γνωρίζετε τὰ προχέοντα, ἀλλ' ἀσφαλὴ ἐπιστημονικὰ μέσα γιὰ τὴν διατήρησιν τῆς φυσικῆς ὁμορφίας ἡ γιὰ τὴν πρόληψιν καὶ καταπολέμωσιν διαφόρων αἰσθητικῶν ἐλαττωμάτων σας. Δυστυχῶς οἱ περισσότερες κυρίες — καὶ αὐτὸ, τὸ ἐπαναλαμβάνω, ἐξ ἀγνοίας — νομίζουν ὅτι οἱ ἀνοικτοὶ πόροι κι' οἱ ἐλάχιστες ρυτίδες εἶναι τὸ μόνον πού πρέπει μὲ κανένα μαγικὸν φάρμακον ἀμέσως νὰ θεραπευθῇ, ὅποτε κι' ἡ ὁμορφία των θ' ἀποκαταστατοὶ πλήρως. Δὲν ἀκούω τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ στόμα τῆς ἰδιαίτερας μου πελατείας ἀπὸ τὸ ἐγὼ ἀπὸ ἐμεῖς, εἰμὶ ἀσχετισμένη γιὰ τὸ πρόσωπό μου. Ἐχει ἀνοικτοὺς πόρους κι' ἀρχίσαν νὰ φαίνονται καὶ διὰ ρυτίδων στὸ στόμα ἡ στὰ μᾶτια κλπ. Αὐτὰ τὰ δύο μόνον ἀντισθητικὰ ἐλαττώματα συγκεντρώνουν ὅλη τὴν προσοχήν τους καὶ ἂς παρουσιάζῃ τὸ πρόσωπό τους χίλια δύο ἄλλα κτερότερα, πού τὸ ἀσχημίζον οἰκτροῦ, ὅπως τρίχες, λεκέδες, σπυρᾶκια, λιπαρότητα ἡ ἀντιθέτως ἐξηρηρότητα τῆς ἐπιδερμίδος, μιμικία, μαυράκια καὶ ἄλλα, τὰ ὁποῖα συντελοῦν, ὥστε ἕνα πρόσωπο, στὰ εἰκοσι πέντε μολὶς χρόνια του, νὰ φαίνεται σὰν πρόσωπο ἐξητηθῆρας. Τώρα ὅσο γιὰ τὴν θεραπείαν τῶν πόρων αὐτῶν καὶ τὸν ρυτίδων, ἀρχίζω νὰ χρησιμοποιῶ μιά ἀτελείωτη δοκιμὴν καὶ εἰδοὺς κρέμας ἡ μυστηριώδους συνταγῆς φιληνάδος των, ἡ ὁποία τὴν εἶχε ἀπὸ τὴν τὰδε χανουμ (1) καὶ ἡ ὁποία ἔχει φιληνισμὸν πρόσωπο, πράγμα ἀλλωστε γινώσκω, γιὰτὶ, ἄλλες πὶο λίγο κι' ἄλλες πὶο πολὺ, ὅλες πού μὲ διαδίδετε αὐτὴ τὴ στιγμή, θάχετε πείσει θύματα. Κι' ἂν αὐτὰ γιὰτὶ οἱ περὶ γότερες θεωροῦν τὸ δέρμα σὰν κάτι ἀσχετὸ μὲ τ' ἄλλα ὅργανα τοῦ σώματος, σὰν ἕνα ἄπλο σκεπασμὸν τῆς σάρκας. Ἀγνοοῦν ὅτι τὸ δέρμα εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ λεπτότερα ὅργανα τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, εἶναι ἕνα σπουδαῖον ὄ

κάτω φάρμακο: γραμ. 7
Γλυκερίνη 10
Ροδόνη 10
Πιλοκαρπίνη 2

Το σαφνολαδο επιδεινώνει, ως
ερεθιστικό, την παθολογία σας.

ΛΕΝΑ Π., Κόρινθος: Νά πλε-
νεσθε πάντοτε με μόλις χλιαρό
νερό. Το πρωί μετά το πλύσιμο
σας νά περνάτε το πρόσωπο
μ' ένα βαμβάκι βρεγμένο στην
κάτω λουρίαν και καλά στιμμε-
νο. Την ίδια λουρίαν θά χρησιμο-
ποιήτε και πρό της πούδρας, α-
φοῦ θεαίως αφήνετε πρώτα το
πρόσωπο να στεγνώνη καλά:

Ροδόνη γραμ. 100
Αλκοόλ καμφρέ 10
Το θράδυ, μετά το πλύσιμο
σας νά περνάτε το πρόσωπο
σας ελαφρά, χαϊδευτικά με την
κάτω λουρίαν:
Μπιμποράν ντε σούντ γραμ. 2,50
Γλυκερίνη νέτρ 20
Υντρολάν ντε φλέρ 310

Τρεις φορές την εβδομάδα
νά κάνετε από ένα ατμόλουτρο τα
θράδυα και αφού ξεκαθαρίσθη-
τε με την θραδύν λουρίαν πού σας
γράφω παραπάνω. Σε μία κατσα-
ρόλα δηλαδή θά βράζετε μεχόν
κοχλιασμού 4 ποτήρια νερό και
ένα κοχλάσουν καλά, ρίχνετε με
σας σε 2 κουταλιές της σούπας
αλάτι. Την κατεβάζετε απ' την
φωτιά και τότε αφήνετε το πρό-
σωπό σας έπάνω στους υδρατ-
μούς επί 10 λεπτά. Αύτην την
κούρα θά εξακολουθήσετε επί
διμήνου και κατόπιν ξαναγράφε-
ται, υπενθυμίζοντας την περίπτω-
σή σας. Σαπούνι ουδέποτε νά
χρησιμοποιήτε. Νά μή σπάτε
τά σπυριά, αλλά να τὰ καυτηρι-
άζετε μ' άσπρο οινόπνευμα.

ΑΓΡΙΟΛΟΛΟΛΟΔΟ, Ένταθα,
— Κρέμες καθόλου δέν πρέπει
να μεταχειρίζεσθε. Γιατί έκτός
τού ότι δέν ταιριάζουν στην ποι-
ότητα της επιδερμίδος σας, θά
σας αναπτύξουν και χυνοδί στο
πρόσωπο. Γι' αυτό θά γράφω
στά έκκαίτικα άρθρα της στή
λης μου. Η περίπτωση σας είναι
παρομοία με της «Λένα Π. Κο-
ρίνθου». Νά ακολουθήσετε λοιπόν
ό,τι ακριβώς συνιστώ παραπάνω
σ' αυτήν και μετά διμήνου ξανα-
γράψτε μου ή, εφόσον είσθε δό,
περάστε μετά ένα μήνα από το
λάτρειον μου και για προσωπική
έξέταση. Δέχομαι: Σόλωνος 40,
11 — 1 ή 4 — 6 καθήμενός.

ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΜΙΚΡΟΥΛΑ Β.
— Η κατάσταση της επι-
δερμίδος σας την όποιαν μου πε-
ριγράφετε, όφείλεται απ' ένος
εις την υπερεκκρισιν των ιδρω-
τοποιών αδένων, αποτέλεσμα της
όποιας είναι ή υπερλιπανσία και
απ' έτερον εις την ωοθηκικήν
σας ανάπτυξη, ήτις έκδηλού-
ται με την άργυροπριν. Χρειά-
ζεσθε τοπικήν υγιεινή περιποίη-
ση της επιδερμίδος και έσωτερική
φαρμακοθεραπεία για να δελτιο-
θή ή κατάσταση σας. Άν άκο-
λουθήσετε ό,τι σας γράφω, θά
μεινέτε άπολύτως ίκανοποιημένη.
Πρωί και θράδυ νά πλένεσθε πάλ-
τοτε με μόλις χλιαρό νερό. Κα-
τόπιν, μ' ένα βαμβάκι βρεγμένο
στην κάτω λουρίαν, νά περνάτε
χαϊδευτικά όλο σας το πρόσωπο.
Αλκοόλ μπλάνος καμφρέ γρ. 30
Τειντούρ ντε μπεζουάν 15
Υδωρ κολωνίας 60
Υδωρ άμπετεριωμένο 125

Την ίδια λουρίαν θά χρησιμο-
ποιήτε και πρό της πούδρας.
Έκτός τούτου, θά καυτηριάζετε
δισ της ήμέρας τά σπυριά με
άσπρο οινόπνευμα. Μά μην νά
σπάτε ποτέ. Έσωτερικός 15 ή-
μέρες πρό της ήμερομηνίας πε-
ρίόδου θά παίνομε επί 6 μήνες
από τρία χάπια ήμεροσίων Βαλο-
φοζάν. Κρέμες άντενδείκνυνται ά-
πολύτως. Μετά τμήνιον κούρα-
ν, ξαναγράψτε μου για να σας συ-
στήσω και καλλυντικά.

ΛΟΥΛΟΥΑΙ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ:
Νά ακολουθήσετε την υγιεινή πε-
ριποίησιν της επιδερμίδος τού προ-
σώπου σας, την όποιαν συμβου-
26

λεύω παραπάνω πρός «Πονεμένη
μικρούλα Β. Κ.». Με την διαφο-
ρά ότι σεις δέν θά παίρνετε τά
χάπια. Θά προσθέσετε δε μόνον
δύο φορές την εβδομάδα το αλ-
γό. Δηλαδή θά κυπιάτε λιγάκι
ένα άσπραδι αούου και θά άλει-
ψετε μ' αυτό σε μία λεπτή επί-
στρωσι όλο σας το πρόσωπο, έκ-
τός τού άνω και κάτω θλαφόρου
και τού άνω χείλους. Μετά 10 λε-
πτά μ' ένα βαμβάκι βρεγμένο
με χλιαρό νερό, το μαλακώνετε
και κατόπιν τή αφαιρείτε πλέον
τας το πρόσωπο μ' άφθονο χλια-
ρό νερό. Μοῦ ξαναγράψετε μετά
διμήνου.

ΓΥΝΑΙΚΑ Σ. Ο Σ.: Πώς θέ-
λετε το πρόσωπό σας να μην έχη
μπιμπία κ.τ.λ., αφού χρησιμο-
ποιήτε κρέμες; Οι κρέμες χρησι-
μοποιούνται μόνον σε ειδικές πε-
ριπτώσεις της επιδερμίδος, δηλα-
δή σε ξεφλούδισμα, σε λειχή-
νη, σε δερμιδίτιδες κτλ. Πρό πάν-
τος άποφεύγουνται για τόν φόβο
της υπερτριχώσεως. Νά ακολουθή-
σετε την έξης τακτική: Τόν μέν
χειμώνα νά πλένεσθε με μόλις
χλιαρό νερό, το δε καλοκαίρι με
το κρύο. Ουδέποτε σαπούνι. Το
πρωί και πρό της πούδρας θά
χρησιμοποιήτε την έξης λουρίαν:
«Ντε φλέρ ντε οράνζ γρ. 125
Τειντούρ ντε μπεζουάν 8
Γλυκερίνη νέτρ 5

Το θράδυ δε θά ξεκαθαρίζετε
ελαφρά το πρόσωπό σας μ' ένα
βαμβάκι και την έξης λουρίαν:
Ροδόνη άγνό γραμ. 100
Αλκοόλ καμφρέ 10

Τρεις φορές την εβδομάδα, τά
θράδυα και αφού ξεκαθαρίσετε
το πρόσωπό σας με την παραπάνω
λουρίαν, νά κάνετε από ένα
ατμόλουτρο. Πώς θά το κάνετε
αυτό, διαβάστε το παραπάνω πύ
γράφω λεπτομερώς πρός «Λένχη
Π. Κόρινθου». Όταν ακολουθήσετε
την τακτική αυτή, θά πιστή ή
θερινή εύαισθησία της επιδερμι-
δος σας. Για την παχυσάρκία θά
γράφω έν καιρό λεπτομερώς στά
άρθρα μου. Παρακολουθήστε τα.
Πάντως όχι νηστείες. Άποφεύγε-
τε γενικά τά γλυκύσματα τά ά-
μυλώδη, δηλαδή μακαρόνια, ρύ-
ζι κτλ., τά οινόπνευμα όύχα γε-
νικά, ως και τις σάλτσες. Γο
ψωμί λίγο και ήπρό και όχι φρυ-
γανιές, διότι είναι κακή αντίληψις
ότι άδυνατούνε, τούναντίον πα-
χύνει.

Η ΦΙΛΗ
ΤΩΝ ΠΟΝΕΜΕΝΩΝ

ΣΒΥΣΜΕΝΑ ΟΝΕΙΡΑ
Περιπτώσεις σάν τη δική σου ξέ-
ρω πάμπλλες. Δέν τις βρίσκω ό-
μως τόσο τρομερές, διόλου μάλιστα
τρομερές. Γι' αυτό άπορώ πώς κα-
ταρβάζει να δινης τόσο εξαιρετική
σημασία, σε ζήτημα τόσο απλό. Φαι-
νεται πως σού λείπει ή πείρα της
ζωής και πνίγεται σε μία κουταλιά
νερό. Έπρεπε ώστόσο να μη συμ-
βαίνει αυτό, γιατί ένας άνδρας εί-
κοσιέτη χρόνων, υποτίθεται πως έ-
χει ώριμάσει στη σκέψι και έχει ά-
ποκτήσει και άρκτη πείρα. Πώς τά
καταφέρεις εσύ, να βρίσκεσαι άκόμη
διανοητικώς στην ηλικία των δεκαοκ-
τώ χρόνων; Προσπάθησε λοιπόν
πρώτα απ' όλα να συγκεντρώσεις
τις σκέψεις σου και να τις βάλεις
σε κάποιο δρόμο.

ΑΝΕΜΩΝΗΝ

Πώς θέλεις, άγαπήτη μου, να κα-
ταλάβω έγω, άν θά ήταν διατεθειμέ-
νος ν' ανταποκριθί στις θέσεις
σου, αφού δέν καταρθώσε άκόμη να
πώ τις άποκαλύψεις αυτές της έλέ-
ψης. Έπειτα δέν μου δίνεις κανέ-
να στοιχείο σχετικά με τις σχέσεις
σας. Δυστυχώς δέν είμαι μόνιμος.

Γράψε μου κάτι πιο συγκεκριμένο
για να μπέρω κι' έγω να δώλω
κάποιο συμπέρασμα. Όλο το πε-
ριχώριο τού γράμματός σου είν'
έντελως άσχημο.

Κα ΡΕΑ

ΑΙ κοσμικά επίδρασεις κατά
την εβδομάδα από 28 Μαρτίου
έως 3 'Απριλίου έχουν ως άκο-
λούθως:

1) Διά τας υποθέσεις και τά
έπιχειρήσεις σας 3 — 4 μ.μ. της
Τετάρτης (2) και 11—12 μεσημ.
της Πέμπτης (3).

2) Διά τά χρηματικά ζήτημα-
τα 11 — 12,30 μεσημ. της Πα-
ρασκευής (28), 6 — 7 μ.μ. τού
Σαββάτου (29), 4,15 — 6 μ.μ.
της Τετάρτης (2).

3) Διά την άγοράν λαχείων
12,30 — 2 μ.μ. τού Σαββάτου
(29), 7 — 9 π.μ. της Τρί-
της (1).

4) Διά τά τυχερά παιχνίδια
3 — 6 μ.μ. τού Σαββάτου (29)
10 — 11,30 μ.μ. της Πέμπτης
(3).

5) Διά τας αισθηματικές όπο
θέσεις 11,45 — 3 μ.μ. της Κυ-
ριακής (30), δολόληρον τού άπο
γευμα της Πέμπτης (3).

6) Δι' άρραβώνας ή γάμους
3 — 5,45 μ.μ. της Πέμπτης (3).
7) Διά το μέλλον σας: 6 — 8
μ.μ. της Δευτέρας (31), 2 — 4
μ.μ. της Τετάρτης (2).

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ
ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΚΑΜΑ

ΚΟΡΗΝ ΤΩΝ ΚΥΜΑΤΩΝ.
— Όλη ή στενοχωρία της ζωής σας
έχει άφορμήν τόν χαρακτήρα σας.
Δυστυχώς, ούτε σεις μπορείτε να
ίκανοποιηθήτε, ούτε και στους άλ-
λους νά σκορπίσετε εύτυχίαν.
Πρέπει, άγαπήτη φίλη, να κατα-
βάλετε ελκρινείς προσπάθειάς
διά να διορθώσετε αυτήν την κα-
τάστασιν. Όσον άφορρά την σχε-
σίαν σας, τί θέλετε να σας πώ;
Οι έκδηλώσεις σας είνε ψευτικές
και υπαγορεύονται από την ά-
ναγκήν να επιδείξετε αισθηματά
πού δέν τά νιώθετε πραγματι-
κά. Έν τούτοις ή εύκαιρία πού
σας παρουσιάζεται είναι άρκτη ά-
ξιώλογος. Η ότορηγ και ή άφοσί-
οτης αούού τού ανθρώπου θά άνα
πληρώσουν το βαθύ αίσθημα. Δό-
στε το συντομώτερον, λοιπόν, μί-
αν εύνοϊκήν λύσιν εις αούήν την
υπόθεσιν.

ΚΟΡΗΝ ΤΩΝ ΑΝΘΩΝ.
— Γάμος κατόπιν αίσθηματος. Θά
εραδίην άκόμη άρκετά, αλλά θά
σας καταστήσιν εύτυχ. Μερικά
περιπέπια εις την σημερινήν ζω-
ήν σας. Έτη 1947 και 1951. Κι
νυήθη με μεγαλύτερον σταθερό-
τητα και περισσότερο θάρρος.

ΑΓΡΟΚΤΗΜΑ Ε. Κ. — Δυσ-
τυχώς δέν μου γράφετε στις
πόσες τού μηνός Φεβρουαρίου έ-
γεννηθήκατε. Σας παρακαλώ να
συμπληρώσετε αυτό το στοιχείον
και θά σας άπαντήσω άμέσως.

ΦΥΝΤΑΝΑΚΙ, ΧΑΝΙΑ. — Πρά-
γματικά, είσθε πολύ μικρός. Δέν
με έκπλησσει όμως ή περιέργεια
σας. Άκούστε μερικά έλαττώματά
σας, πού πρέπει να σπεύσετε να
διορθώσετε από τώρα. Σας λεί-
πει ή απαιτούμενη σταθερότης και
ή θέλησις σας όφίσταται συχνάς
και άποτόμους διακυμάνσεις. Έ-
χετε επίσης κάποιαν μικροψυχίαν
και δέν αντιμετώπιζετε με θάρρος
την ζωήν. Στρυφνίζετε και παραέ-
ως. Δέν δημιουργείτε ζωηράς συμ-
παθείας, διότι και σεις κατά βά-
θος είσθε πολύ δύσπιστος και μά-
λιστα καχύποπτος. Όλα αυτά τά
έλαττώματα συγχωρούνται λόγω
της μικράς ηλικίας σας. Είμαι
θεάσιος, άλλως τε, ότι θά τά διορ-
θώσετε, διότι διαθέτω μίαν έλ-
κρινήν και εύθύτητα εις τό θά-
θος τού χαρακτήρος σας. Η ζωή
θα σας εύνοηση άρκετά και θά
προσδοκώ. Τά όνειρα και αί φι-
λοφροσύνη σας θά ίκανοποιηθούν.

ΝΑΤΑΣΑΝ. — Καί σεις κάνε-
τε την στοιχειώδη παράλειψιν να
μή μου γράφετε στις πόσες τού

μηνός 'Απριλίου γεννηθήκατε.
Σας παρακαλώ να συμπληρώσετε
αυτό το στοιχείον.

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΝ ΤΟΥ ΣΑΒ-
ΒΑ. — Είμαι πολύ έπιφυλακτική
διά τά αισθηματά σας. 1) Είνε
μικρότερος σας. 2) Η οικονομί-
κή κατάστασις του και ή κοινωνί-
κη του θέσις θά θροδύνουν νά
σταθεροποιηθούν. Υπό τας σημε-
ρινάς συνθήκας, γάμος ούτε είνε
δυνατόν, ούτε πρέπει να γίνη. Η
προθεσμία, εξ άλλου, ή όποια με-
σολάβει είναι πολύ μακρά. Νά συ-
νεχίσετε την μόρφωσιν σας, ή
όποια θά σας επέτρεψιν να έργα
σθήτε και να έξασφαλίσετε μίαν
αντεωτέραν ζωήν. Η τύχη θά σας
εύνοηση, άλλ', ή σημερινή σας
περιπέπια θά παύει άνα σημαν-
τικόν ρόλον και θά σας έπιφέρη
ένα σθερόν κληνισμόν. Ήμερα
Πέμπτη Χρώμα πορτοκαλλόχρουν,
Αριθμός 4. Λίθος τουρκούας.

ΝΑΤΑΣΑΝ ΑΡΙΘΜ. 3. — Ό
γάμος σας θά πραγματοποιηθή.
Έπειτα όμως από άρκετάς άναδο-
λές και δυσκολίας. Τα πρώτα
έμματα της έγγάμου ζωής δύσκο-
λα θά παρακαμφθούν όμως σύν-
τομα θλαιν αλ δυσκολίας. Οικονο-
μικά θά εύνοηθητε άρκετά. Κοι-
νωνική υπόληψις. Χρώμα κυανόν.
Λίθος σάπφειρος.

ΝΑΤΑΣΑΝ ΑΡΙΘΜ. 4. — Θά
συμφυγείτε κατόπιν αίσθηματος.
Θά προηγηθί άλλος έρως, ό ό-
ποιος όμως, δέν θά καταλήξη
εις άποτέλεσμα. Η άποκατάστα-
σις σας θά είνε σύντομος. Οικονο-
μικώς θά εύνοηθητε άρκετά. Η
ζωή σας θά είναι έν τώ συνόλω
της άρκτη άμυλή και εύχάρι-
στος. Προσπαθήτε να άποκηρύξετε
δικήν σας προσωπικότητα και να
μήν επηρεάζεσθε από τας ύποβελ-
θείς άλλων. Καί σεις θά έχετε
συχνάς μετακινήσεις. Λίθος σμά-
ραγδος. Χρώμα πορτοκαλλόχρουν.

ΝΑΤΑΣΑΝ ΑΡΙΘΜ. 5. — Δέν
εύνοησθε εις τό ζήτημα τού γά-
μου θά βραδύνη άκόμη και θά
είναι άποτέλεσμα συνουκείας. Θά
εύνοηθητε όμως εις τό οικονομί-
κόν ζήτημα και θά άποκηρύξετε
δυσμενήν κατάστασιν. Ο γάμος
δέν τόν άπορροάγει ποτέ σθερότης
ως σήμερα. Δέν μπορεί δυστυχώς
να σας έναρξιν.

ΠΡΟΘΩΜΟ ΑΡΑΠΑΚΙ. — Η
περιπέπια σας γάμου θροδύνει
άκόμη άρκετά, πάντως δε υπό
τας σημερινάς συνθήκας τού φι-
λου σας δέν θά σας συνέφερε νά
τάς έπισπεύσετε. Το ζήτημα αλ-
τό πολύ θά σας κούραση και θά
δημιουργή διαρκώς προστριβές
και ψυχρότητα εις τας σχέσεις
σας. Ό φίλος σας είναι από τούς
ανθρώπους πού προτιμούν την ά-
θεσάιότητα από μίαν θετικήν και
δυσμενήν κατάστασιν. Ο γάμος
δέν τόν άπορροάγει ποτέ σθερότης
ως σήμερα. Δέν μπορεί δυστυχώς
να σας έναρξιν.

ΑΣΤΑΣΙΑΝ. — Σας έγραψα
ναμίζω και άλλως ότι παρασυρ-
σθε από την ζωήν χωρίς να αντι-
δράτε. Δέν εύλεται τίποτε για
τόν έαυτό σας και άφήνετε νά
γυγνόντα να σας ρυμολοκούν στην
δύσμενην κατάσταση. Είμαι εύχα-
ριστός εις την ζωήν σας. Οικονομι-
κά θά εύνοηθητε. Θά βραδύνετε
και θά άποκηρύξετε την κοινωνί-
αν σας θέσιν. Γάμος κατόπιν συ-
νωκείας. Μερικώς έπωφελής δέν
εύνοησθε εις τά ζητήματα τού έ-
ρωτος.

ΛΟΘΗΝ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ. — ΕΙ-
σθε χαρακτηριστή άνήσυχος και μω-
λον νευρικός, παρά την προσπά-
θειαν πού καταβάλλετε να φαίνε-
σθε ήρεμος και ψυχραιμος. Νά
περιοιμηθήτε την εμφάνισιν και να
καλλιεργήσετε την καλαισθησίαν
σας. Η ζωή σας θά πορευομένη
πολλάς άναμολίας. Είναι εύχάρι-
στον συνεπώς να σας έμψυχύνω
τό πνεύμα δια το όποιον μου γρά-
φετε. Νά άποφύγετε τις προά-
φους έρωτικές περιπετειάς αλ ό-
ποιαι δέν σας εύνοουν. Βραδύ-
τερον ή ζωή θά σας φανή περισ-
στέρον εύνοική.

Δ. Α. Χ. 108. — Όφελω να
σας πώ την άλήθειαν. Δέν μπορεί
λοιπόν να σας έναρξιν εις αλ
την την ύπόθεσιν. Θά ήτο καλύ-
τερον να παραιτηθήτε πρός το
παρόν. Βραδύτερον αλ περιστά-
σεις θά είναι περισσότερον εύνοή-
και, άλλ', άλλ' πάλιν δέν μπορεί
να σας δώσω σθεράς έλπίδας.
Η έπιμονή σας δέν πρόκειται να
φέρη κανέν άποτέλεσμα. Ηρεμή-
στε, λοιπόν, και άφήστε τά πράγ-
ματα να άκολουθήσουν τόν κανο-
νικόν δρόμον των.

ΜΑΡΙΜΕΝΙΟ ΓΙΩΓΩΙ. — Δέν
έλατω δυστυχώς σθεράς πιθανό-
τητας όυτε δια την μίαν περιπτώ-
σιν, ούτε δια την άλλην. Την
πρώτην περίπτωσην την έλατω μά-
λιστα εντελώς σθευμένην. Όσον
άφορρά την δεύτεραν μόνον δια
συνεχών ένοηλήσεων είνε δυνα-
τόν να νοηθί. Ναμίζω ότι πρός
τό παρόν πρέπει να έξασφαλί-
σει και τάς δύο αούας σχέσεις. ΕΙ-
σθε πάλιν νά είσθε άκόμη και θά έπρε-
πε να σκεφθήτε ήρεμότερα και
ψυχραιμότερα. Μην παρασυρθε-
στε από τας αισθηματιώδεις όπο-
σεις. Πιθανόντες και δεύτερος
τάς όποιας δέν πρέπει να παρα-
μειλήτε. Έμπιστευθήτε εις την κυ-
λήν σας τήν πού θά σας φανή
άρκετά εύνοική εις τό μέλλον.
Σας έπαισιολογώ όμως: Άφή-
στε τας αισθηματικές περιπετε-

ας. Χρώμα σμαράγδος χρώμα ά-
ντικτον κυανόν πρός το θάλασ-
σι.

ΝΙΚΟΛΟΝΕΤ. — Δέν έχω έκού-
ρη έπιστολήν σας. Πρέπει συνε-
πώς να σας έχω άποστείλει.
ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΕΤΕ ΜΙΕΡΕΡΕΡΑΚ.
— Η ζωή σας πορευομένη με
γάλην άσάφειαν. Θά έχετε μίαν
μακράν διακοπήν εις την σταδί-
ον, δια το όποιον μου γράφετε.
Δυστυχώς, δέν έλατω καμμίαν
πρόσδοκον εις την έπιτολίαν
ότιθα και την ελαφρότητα τού
χαρακτήρος σας.

ΑΠΟΓΟΝΕΥΜΕΝΗΝ Α. 200.
— Δυστυχώς δέν μου γράφετε
την ήμεραν τού μηνός κατά την όποι-
αν έγεννηθήκατε. Το αλτό κά-
νετε και δια τόν φίλον σας. Παρα-
καλώ να συμπληρώσετε αούτά τά
στοιχεία.

Α. Σ. Μ. Α. 672. — Ύγεια
όχι πολύ σταθερά. Νά προσέχετε
πάντοτε. Χαρακτήρ άσθενής χω-
ρίς θέλησιν. Μεγάλη αισθηματι-
κότης. Οικονομική κατάστασις
στενοχωρός. Θά βελτιωθί με άρ-
κετήν βραδύτητα. Καί της φίλης
σας ή ύγεια δέν είναι πολύ στα-
θερά. Όνειροπλόος και ρομαντι-
κή διάθεσις. Άδριαμένη έπιτολί-
α θά εύνοηθητε άρκετά. Εύχρη-
μή τά αισθηματά της. Πολύ πρό-
ωρος ή σκέψις περί γάμου.

ΜΕΛΑΧΡΟΪΝΗΝ Ε. Π. — Α.
ποστρέφωμαι πρὸς στείρους έρω-
τας και αούή είναι δυστυχώς ή
περιπτώσις σας. Ό χρόνος έφάρ-
ρε το αίσθημά σας και τού άφή-
ρεσε κάθε παλμόν και ζωτικότη-
τα. Δέν πρέπει να έλπιζετε τί-
ποθ από τόν άνθρωπον αούόν και δέν
έλατω για ποιο λόγο θά έπρεπε
να άφήσετε τά ύπολείμματα αούτά
της άγάπης να σας ύπασχολούν
και να σας άσθενώζουν. Είσθε
άρκετά ώριμη πιά και είναι και
ρός ν' άρχίσετε να σκεπτεσθε και
για τόν έαυτό σας. Μην διατά-
ξετε νά θέσετε όριστικόν τέρας σε
μία μοχληλασμένη και νοσηρή κα-
τάστασι. Δέν έλατω καινούργιον
αίσθημα σθερόν μολονότι δέν θά
μεινέτε και πάλιν χωρίς την πα-
ρηγορίαν κάποιας άγάπης.
Πιθανόντες γάμου κατόπιν συ-
νωκείας. Είνε δυνατόν να
έπιτύχετε πολύ περισσότερα από
της πλειονής αούτης.

ΑΝΗΣΥΧΗΝ Χ. — Μολονότι
δέν μου δίδετε στοιχεία δια τούς
δύο ανθρώπους πού σας ένδιαφέ-
ρουν, σας άπαντώ τά έξης: Διά
τόν πρώτον, τόν μικρότερον, δέν
έλατω τίποτε το σθερόν. Είναι
έγωιστής και φανταστικός και
δέν άποδέχεται παρά μόνον της
όικολογητικην κατόχρησιν δια νά
σας άρεσθή και να σας έγκατα-
λείψη κατόπιν. Νά προτιμήσετε
τόν δεύτερον, ό όποιος σας άγα-
πά με ελκρινέως και θά ήμω-
ρόσθαι να σας άφοσιώθι για να
σας άκούη εύτυχίονη. Πάντως
ή έξέλιξις της ζωής σας εμφανί-
ται καπιώδης και γεμίστα από έμ-
πόδια. Το ζήτημα της άποκατα-
στάσεως σας θά σας κούραση πο-
λύ. Δέν έλατω μεγάλα ταξίδια.
Θά συνεχίσετε την έργασίαν σας.
Αριθμός 9.

ΠΑΡΑΠΟΝΙΑΡΑ. — Είσθε τό-
πος πολύ αισθηματικός και τυ-
φερός. Διάθεσις διανοητικός και
ρομαντική. Η ζωή θά σας εύνο-
ησιν πολύ εις τό μέλλον. Μην έκ-
τίθεσθε άκόμη εις περιπετείας. Θά
έμψυχοσθε θροδύνον ένα μεγα-
λό αίσθημα πού θά σας άκούη εύ-
τυχίονη και θά σας άδηγήσιν
εις σύντομον γάμον. Ζωή άνετος
και χωρίς περιπετείας. Θά ήτο
καλόν να μη παραμειλήτε την ά-
γέλαν σας. Έχετε φυσικήν γοη-
τείαν. Μην κάνετε όμως κατάχρησιν
αούτης. Αριθμός 7.

ΝΗΚ ΑΥΤ. Κατέχεσθε από με-
γάλην φιλοδοξίαν πού θά έντα-
θί με την πρόσδον της ηλικίας.
Διάθεσις σταθερά και πεισιμω-
νική. Προσπάθειες: Η πού
δουλοία σας δέν είναι όμως έ-
ντυπυμένη. Η ζωή σας θά κυ-
λίση κάπως άήσυχος και θά σας
παρουσιάσιν μερικάς δυσκολίας εις
τά πρώτα σας έμματα. Άγχορά
αίσθημα. Θά υπερλογισθί όμως
πάντοτε ή αίσθησις τού προσώ-
που σας συμπεριόντος. Καλή στα-
διοδρομία και έννοια επί τού οί-
κονομικού έπιπέδου.

ΜΠΗΤΥ Κ. Ε. Κ. Πειραιά. —
Δέν εύνοησθε άπολύτως επί τού
αίσθηματικού πεδίου και δι' αού-
τό χρειάζεσθε, κάποια προσοχή εις
τά αισθηματά σας. Κατά τά έλ-
λα ή ζωή θά σας εύνοηση άρκε-
τά. Θά παρηγορηθήτε εις νεαράν ή-
λικίαν έπειτα όμως από πολλές
άναβολάς και έμπόδια. Οικονομι-
κή άσθεσις. Θά καταλάβετε καλήν
κοινωνικήν θέσιν και θά έχετε κοι-
νικός έπιτυχίας. Έλλειψις άρ-

κωνικήν θέσιν και θά έχετε κοι-
νικός έπιτυχίας. Έλλειψις άρ-

κωνικήν θέσιν και θά έχετε κοι-
νικός έπιτυχίας. Έλλειψις άρ-

κωνικήν θέσιν και θά έχετε κοι-
νικός έπιτυχίας. Έλλειψις άρ-

κωνικήν θέσιν και θά έχετε κοι-
νικός έπιτυχίας. Έλλειψις άρ-

κωνικήν θέσιν και θά έχετε κοι-
νικός έπιτυχίας. Έλλειψις άρ-

κωνικήν θέσιν και θά έχετε κοι-
νικός έπιτυχίας. Έλλειψις άρ-

κωνικήν θέσιν και θά έχετε κοι-
νικός έπιτυχίας. Έλλειψις άρ-

κωνικήν θέσιν και θά έχετε κοι-
νικός έπιτυχίας. Έλλειψις άρ-

κωνικήν θέσιν και θά έχετε κοι-
νικός έπιτυχίας. Έλλειψις άρ-

κωνικήν θέσιν και θά έχετε κοι-
νικός έπιτυχίας. Έλλειψις άρ-

κωνικήν θέσιν και θά έχετε κοι-
νικός έπιτυχίας. Έλλειψις άρ-

κωνικήν θέσιν και θά έχετε κοι-
νικός έπιτυχίας. Έλλειψις άρ-

κωνικήν θέσιν και θά έχετε κοι-
νικός έπιτυχίας. Έλλειψις άρ-

κωνικήν θέσιν και θά έχετε κοι-
νικός έπιτυχίας. Έλλειψις άρ-

κωνικήν θέσιν και θά έχετε κοι-
νικός έπιτυχίας. Έλλειψις άρ-

κωνικήν θέσιν και θά έχετε κοι-
νικός έπιτυχίας. Έλλειψις άρ-

κωνικήν θέσιν και θά έχετε κοι-
νικός έπιτυχίας. Έλλειψις άρ-

κωνικήν θέσιν και θά έχετε κοι-
νικός έπιτυχίας. Έλλειψις άρ-

κωνικήν θέσιν και θά έχετε κοι-
νικός έπιτυχίας. Έλλειψις άρ-

κωνικήν θέσιν και θά έχετε κοι-
νικός έπιτυχίας. Έλλειψις άρ-

κωνικήν θέσιν και θά έχετε κοι-
νικός έπιτυχίας. Έλλειψις άρ-

κωνικήν θέσιν και θά έχετε κοι-
νικός έπιτυχίας. Έλλειψις άρ-

κωνικήν θέσιν και θά έχετε κοι-
νικός έπιτυχίας. Έλλειψις άρ-

κωνικήν θέσιν και θά έχετε κοι-
νικός έπιτυχίας. Έλλειψις άρ-

κωνικήν θέσιν και θά έχετε κοι-
νικός έπιτυχίας. Έλλειψις άρ-

κωνικήν θέσιν και θά έχετε κοι-
νικός έπιτυχίας. Έλλειψις άρ-

κωνικήν θέσιν και θά έχετε κοι-
νικός έπιτυχίας. Έλλειψις άρ-

κωνικήν θέσιν και θά έχετε κοι-
νικός έπιτυχίας. Έλλειψις άρ-

κωνικήν θέσιν και θά έχετε κοι-
νικός έπιτυχίας. Έλλειψις άρ-

κωνικήν θέσιν και θά έχετε κοι-
νικός έπιτυχίας. Έλλειψις άρ-

κωνικήν θέσιν και θά έχετε κοι-
νικός έπιτυχίας. Έλλειψις άρ-

κωνικήν θέσιν και θ

